

**REFERAT
FRA
MØTE I REGULERINGSRÅDET**

5. OG 6. DESEMBER 1985

Fiskeridirektoratet

PLG9-851209RE
Plaus

REFERAT FRA MØTET I REGULERINGSRÅDET 5. OG 6. DESEMBER 1985.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 1100 til kl 1830 den 5. desember og fra kl 0900 til kl 1300 den 6. desember

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.

Avdelingsdirektør A. Holm, Fiskeridirektoratet (varamann for tidl. ass. fiskeridirektør V. J. Olsen).

Direktør G. Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

Fiskeskipper Thor Wold, Norges Fiskarlag.

Disponent K. Arctander, Norges Fiskarlag.

Fiskeskipper A. Leine, Norges Fiskarlag.

Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag.

Fisker Reidar Johansen, Norges Fiskarlag.

Direktør P.L. Fladmark, Fiskeindustriens Landsforening.

Direktør K. Bolstad, Fiskeindustriens Landsforening.

Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk sjømannsforbund (varamann for advokat Ivar Nes).

Einar Hysvær, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund (5. desember).

Som observatører møtte:

Sekretær Otto Gregussen, Norges Fiskarlag.

Ekspedisjonssjef T.S. Paulsen, Fiskeridepartementet.

Konsulent H. Berntsen, Fiskeridepartementet.

Gen.sekr. Leiv Grønnevet, Norske Fabrikkskips Forening (5. desember).

Ingeniør P. Lohne, Sildemelfabrikkenes Landsforening.

Formann L.B. Larsen, Sør Norges Trålerlag.

Som sekretærer for utvalget møtte førstekonsulentene Lisbeth W.

Som sekretærer for utvalget møtte iørstekonsulentene Lisbeth W. Plassa og Lidvard Grønnevet.

Dessuten møtte:

Terje Løbach, Fiskeridirektoratet.

Egil Lekven, "

Arne Wåge, "

Per L. Mietle, "

Sigmund Engesæter, "

Peter Gullestad, "

Asbjørn Vinje, "

Cato Isvik, "

Willy Sørensen, " (5. desember).

Ove Midttun, "

Modulf Overvik, "

Jørgen Borthen, "

Kari Østervold Toft, "

Johs. Hamre, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.
(5. desember).

Ole J. Østvedt, " "

Arvid Hysten, " " (5. desember).

Terje Monstad, " " (6. desember).

Øyvind Ulltang, " " (6. desember).

Tore Jakobsen, " " (6. desember).

Rasmussen åpnet møtet og ønsket velkommen til det 2. møte i Reguleringsrådet. Han hadde selv vært forhindret fra å delta på det første møtet, men gikk ut fra at medlemmene nå var kjent med instruksen for Rådet.

Han viste til at det hadde vært problemer med utsending av saks-papirer, og at dette hadde bakgrunn i at vedtakene fra Norges Fiskarlags Landsstyre først forelå den 3. og 4. desember. Derfor ble sakspairene til de tre siste sakene først utdelt ved begynnelsen av møtet.

Rasmussen refererte deretter forslaget til sakliste, som ble godkjent.

FORSLAG TIL SAKLISTE:

- Sak 12/85 Orientering om kvoteforhandlinger med andre land.
- Sak 13/85 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse i 1986.
- Sak 14/85 Regulering av fisket etter norsk-vårgytende sild i 1986.
- Sak 15/85 Regulering av vinterloddefisket i 1986.
- Sak 16/85 Regulering av ringnotflåten i 1. halvår i 1986.
- a) Flåtedeling vinterlodde/vintersild.
b) Havbrislingfisket.
c) Makrellfisket i EF-sonen.
d) Sild i Nordsjøen.
- Sak 17/85 Regulering av fisket etter sei i 1986.
- Sak 18/85 Regulering av fisket etter reker i 1986.
- a) Ved Grønland
b) Barentshavet. Spørsmål om økning av maskevidde og minstemål.
- Overvåkingsprogrammet for kontroll med innblanding av yngel.
- Sak 19/85 Regulering av fisket etter vassild i 1986.
- Sak 20/85 Industritrålfisket i Nordsjøen.
Bestemmelser om begrensning av bifangster m.v.
- Sak 21/85 Eventuelt.

Rasmussen viste til at det forelå et forslag fra Landsstyret i Norges Fiskarlag om endring av fiskestoppen på torsk i desember 1985. Dette spørsmål ville han ta opp under eventuelt.

Rakkevik spurte om det var mulig å behandle sak 20/85 tidligere før observatøren fra Sør Norges Trålerlag måtte forlate møtet.

Rasmussen sa at dette ville bli gjort. Observatøren fra Sør Norges Trålerlag ville etter hans oppfatning også ha interesse i å delta i behandlingen av sakene 14, 15 og deler av 16. Sak 20 ville da bli behandlet umiddelbart etterpå.

Han viste til at etter anmodning fra Norges Fiskarlag hadde Norske Fabrikkskips Forening fått anledning til å møte med gen.sekr. Leiv Grønnevet som observatør under sak 13. Rasmussen

ville også gi han anledning til å delta under sak 18.

SAK 12/85.

ORIENTERING OM KVOTEFORHANDLINGER MED ANDRE LAND.

Rasmussen ga ordet til Paulsen for at han kunne orientere om forhandlingene med Sovjet og med EF.

Paulsen sa om forhandlingene med Sovjet at avtalen la opp til en overføring av torsk fra Sovjet til Norge også for 1986. Den frykten som en hadde på norsk side om at Sovjet ville øke sterkt sitt torskefiske allerede i 1986 slo derfor ikke til. I utgangspunktet hadde Sovjet gått inn for en lavere totalkvote enn den forskerne hadde anbefalt. I de siste år før 1985 har Sovjet sitt fiske ligget på ca. 20-25.000 tonn pr. år. Sovjetisk fiske i 1985 vil trolig komme ut med omlag den sovjetiske nettokvoten på 55.000 tonn. For 1986 er det fastsatt en overføring fra Sovjet til Norge på 50.000 tonn.

Det ble fastsatt en totalkvote på 360.000 tonn eksklusiv murmanskorsk og norsk kysttorsk. Av de 360.000 ble det avsatt 40.000 tonn til tredje land. Det gjenstående ble fordelt med halvparten til hver av partene, mens altså Norge fikk 50.000 tonn overført fra Sovjet. Dette gir en norsk andel på 210.000 tonn. I tillegg kommer så en kvote på 40.000 tonn norsk kysttorsk, slik at den totale disponible norske kvoten i 1986 er 250.000 tonn.

Under forhandlingene gjentok den sovjetiske parten bekymringen overfor det norske overfiske med passive redskaper. Den nye formuleringen som kom inn angående fiske med passiv redskap i avtalen for 2 år siden gir likevel en viss fleksibilitet sett fra norsk synspunkt.

For hyse ble det vedtatt en totalkvote på 100.000 tonn. Av dette ble 45.000 fordelt til Norge og Sovjet hver, mens 10.000 ble avsatt til tredje land. Motposten i forhold til overføringen av torsk til Norge er overføring av uer, blåkveite og til en viss grad kolmule til Sovjet.

Når det gjelder lodde ville Sovjet i utgangspunktet se vekk fra forskernes tilrådninger og la opp til å fiske langt mer enn det som ble det endelige resultatet. Fra norsk synspunkt var et slikt utgangspunkt fullstendig uakseptabelt. Prinsipielt sett må en ta utgangspunkt i forskernes anbefalinger, en har ikke noe bedre utgangspunkt å ta. Det ble fastsatt en kvote på 120.000 tonn for vinterfisket, men formuleringen i avtalen er noe forbeholden. Til sovjetisk side ble det fordelt 48.000 tonn som tilsvarer 40 %, men innledningsvis ble det fra sovjetisk side fremholdt at kvoten burde deles likt. Sovjet kan fiske sin kvote i januar, mens Norge kan fiske sin kvote i hele perioden utover for vinterfisket. Det var også enighet om et spesielt forskningstokt i Barentshavet for undersøke nærmere om størrelsen på loddebestanden. Partene vil så ha kontakt og eventuelt justere opp kvoten dersom det er grunnlag for det. Kvoten for sommer/høstfisket vil eventuelt bli fastsatt på et ekstraordinært møte i juli/august.

Om sild orienterte den norske part om innføringen av et minstemål på 25 cm. Det var ikke enighet om regulering av sildefiske. Den sovjetiske part krevde en andel på 50 % av sildekvoten i 1986. Fra norsk side ble det svart at en nå ikke var i en situasjon der det var naturlig å drøfte en fordelingsnøkkel for sild. Dette kunne en først ta opp etter at silden hadde gjenopptatt sitt tidligere vandringsmønster. Nå var hele den fiskbare sildbestanden i Norsk Økonomisk Sone og dette var utgangspunktet for tilrådingen på 150.000 tonn for 1986. Fra norsk side kunne en tenke seg å tilby Sovjet en kvote i norsk sone, men dette ville egentlig innebære at silden var å anse som en norsk bestand i 1986. Fra sovjetisk side var det tydeligvis viktig å holde fast på prinsippet om sovjetisk eierandel og kravet om 50 % av kvoten må ses på denne bakgrunn. En må gå ut fra at Sovjet vil fiske en del sild i 1986, men det er neppe betydelige kvanta det vil bli tale om. Det er klart at for "gråsonen" må det avtales spesielt om det skal tillates fiske i dette område.

Fladmark spurte om formuleringen angående overfiske av den norske

kvoten. Om det ikke var klart at denne ga anledning for fiske med passive redskaper utover kvoten. Han spurte også om det var riktig som han hadde hørt antydnet om mulighet for overføring av ytterligere 15.000 tonn torsk fra Sovjet til Norge.

Paulsen viste til at formuleringen om fiske med passive redskaper ble endret for 2 år siden og han siterte formuleringen i avtalen som nå lyder:

"Fisket med garn, line og håndredskap bør begrenses av begge parter, under hensyntagen til de fastsatte kvoter og bestands-situasjonen. Partene vil gjennomføre reguleringstiltak i 1986 med sikte på å oppnå slike begrensninger i fisket."

Når det gjaldt overføring av kvote var dette tidligere aktuelt med utveksling av torsk mot uer. Denne gangen ble dette ikke drøftet under forhandlingene, men formuleringen i avtalen som åpner for en slik mulighet er den samme i år som tidligere år. Hans vurdering var likevel at dette var mindre aktuelt for 1986 enn de i siste par år.

Leine viste til at det i år hadde vært en brevveksling om mulighet for overføring av ytterligere kvote av torsk og uer mellom Norge og Sovjet.

Paulsen sa da at dette ikke hadde kommet istand fordi Sovjet på det tidspunkt allerede hadde avsluttet sitt uerfiske, og at de også vil beholde sin andel av torskekvoten.

Fladmark spurte om det kunne bli aktuelt dersom en tok opp spørsmålet tidlig på året før Sovjet hadde avsluttet sitt uerfiske.

Paulsen sa at han mente en for 1986 ikke burde gå ut i fra at det kom i stand en slik overføring. Han kunne ikke se at det var disponible overskuddskvoter av uer i norsk sone.

Sætersdal viste til at dersom Sovjet fikk et meget godt hysefiske

kunne dette kanskje åpne en mulighet for overføring av hysekvote fra Norge til Sovjet, og at dette kunne byttes mot overføring av torskekvote fra Sovjet til Norge.

Fladmark spurte om spørsmålet om bytte av hyse mot torsk ville bli tatt opp.

Paulsen svarte at han anså det som ikke aktuelt nå og at en ikke i utgangspunktet for året 1986 kan disponere ut fra et slikt bytte.

Gullestad sa at den sovjetiske part hadde gitt inntrykk av de i 1986 ville fiske sin kvote på 150.000 tonn torsk. Han mente at spørsmålet om kvotebytte først kunne bli aktuelt etter at Sovjet hadde fisket en stund.

Hylen viste til at 1982-årsklassen og 1983-årsklassen av torsk trolig ville forekomme i blanding i sovjetisk sone. Den lavere veksten for 1983-årsklassen kunne gjøre det vanskelig for Sovjet å ta sin kvote i sin egen sone dersom de holdt seg til minstemålsbestemmelsene.

Holm viste til at når det gjaldt sildefiske i "gråsonen" var det helt klart at det ikke var adgang til å tildele tredje-land kvote for slikt fiske.

Paulsen sa om forhandlingene med EF at det nå forelå et ferdig forhandlingsresultat, men innenfor EF var det en del motforestillinger mot resultatet. Dette ville endelig bli avgjort i Ministerrådet på møtet 16. desember, men det var all grunn for Norge til å gå ut fra at avtalen slik den forelå ville bli godtatt. Det ville være uhyre vanskelig for EF å trekke seg ut av dette nå.

Innholdet i avtalen innebærer en økning i kolmulekvoten til 250.000 tonn. Ellers er det viktige nye i avtalen at den nå også

omfatter sild i Nordsjøen. Det ble enighet om en TAC på 570.000 tonn. Dette er i overkant av det forskerne har tilrådd.

Fordelingen er 200.000 tonn sild til Norge og 370.000 til EF. EF har fremdeles forbud mot oppmaling, men det er indre strid mellom dansker og briter om dette forbudet. Trolig vil forbudet mot oppmaling av sild ikke bli endret allerede i 1986, og kvoten på 370.000 tonn til EF vil da etter all sansynlighet være vesentlig over det konsummarkedet kan avta. Under første runde i forhandlingene med Norge ble det opplyst at mens Norge hadde fisket 152.000 tonn hadde EF fisket 150.000 tonn ved utgangen av september. Selv om EF nok har fisket en del etter det tidspunkt, er inntrykket at konsummarkedet i EF er i området mellom 150-250.000 tonn. Dette er vesentlig lavere enn kvoten på 370.000 tonn. Av den norske kvoten kan 50.000 tonn fiskes i EF-sonen, men alt som fiskes i EF-sonen må gå til konsum.

Når det gjelder makrell i Nordsjøen er kvoten økt. Begrunnelsen for dette er at fisket i området mellom 59⁰ og 62⁰ N ikke foregår på nordsjømakrell. Kvoten ble derfor satt til 55.000 tonn. Den norske andelen økte med 13.000 tonn i forhold til inneværende år og kvoten er nå på 39.200 tonn. I tillegg kan 15.000 tonn av det som ellers ville bli fisket nord for 62⁰ tas i området mellom 59⁰ og 62⁰ N. EF er tildelt en kvote i norsk sone nord for 62⁰ på 15.000 tonn og EF har en tilsvarende adgang til å fiske dette i området mellom 59⁰ og 62⁰ N.BR. Når det gjelder norsk fiske nord for 62⁰ er dette forutsatt å ligge på samme nivå som de siste årene. Årsfangsten har i dette området vært oppe i ca. 70.000 tonn, og dette vil si at for 1986 er det forutsetningen at fisket stoppes når en kommer opp i et slikt kvantum.

Når det gjelder vestlig makrell vil EF redusere sitt fiske vesentlig. Den norske kvoten er også redusert fra 27.000 tonn i inneværende år til 22.000 tonn vestlig makrell i 1986. Kvoten for Norge av reker ved Grønland er uendret fra innenværende år. Det samme er tilfelle med kvotene for bank-line fisk i EF-sonen, men bifangstreglene er endret noe for bedre å passe til den praktiske

gjennomføringen av fisket. Kvoten for brisling i EF-sonen er satt til 10.000 tonn. Dette er en nedgang i forhold til inneværende år, men en vurderer det slik at dette burde holde for norsk behov i 1986.

Det må understrekes at det ikke er enighet om den varige fordelingen av sildekvotene i Nordsjøen. Det skal derfor opprette§ en arbeidsgruppe for å se på den riktige fordelingen av denne ressursen. Det er mulig at den norske andelen vil være stigende når biomassen er større. Forøvrig er det slik at Norge har overført mer enn tidligere av kvoteandeler i Nordsjøen av de fiskeslag som Norge har overskudd av. Dette er sett i sammenheng med at en for 1986 oppnådde en avtale som inneholder sild.

Bolstad spurte om de 50.000 tonn sild i EF-sonen var uttrykk for et "tak" fra EF side eller et ønskemål fra norsk side.

Paulsen svarte at EF i utgangspunktet ikke ville tillate norsk sildefiske i EF-sonen, men at de ønsket å fiske i norsk sone. Det ble da enighet om at en skulle tillate gjensidig fiske. 50.000 tonn må anses som litt mer enn det reelle norske konsumfiskebehovet. For EF var det uten tvil vanskelig å innrømme en så stor andel til Norge i EF-sonen (i praksis i britisk sone). Uansett må 50.000 tonn anses som et romslig kvantum for konsumformål for norsk fiske i EF-sonen.

Bolstad mente at 50.000 tonn som konsumandel trolig var et riktig anslag.

Sætersdal mente at det var meget betenkelig med en så høy TAC dersom denne TACen blir reell. Spesielt bekymringsfullt blir det dersom et norsk oppmalingsfiske i sin tid også fører til at EF innfører et oppmalingsfiske. Tradisjonelt er EFs oppmalingsfiske mye mer belastende for bestanden fordi det inneholder en større andel mindre sild. I så fall ville utviklingen være meget bekymringsfull.

Paulsen viste til at som et biprodukt av forhandlingene mellom Norge og EF de siste årene hadde det danske yngelfisket blitt stadig mer redusert, slik at en nå hadde ganske god kontroll med dette fisket. Mens en tidligere hadde det inntrykk at forskerne anså det danske yngelfisket for å være noe man måtte leve med, er dette fisket nå kommet ned på et nivå på 20-30.000 tonn årlig. Han viste til at Kommisjonen var temmelig sikker på at et oppmalingsfiske ikke ville bli tillatt innenfor EF. En hovedgrunn til dette var at en da var redd for å miste kontrollen over utviklingen.

Sætersdal sa at det nok var riktig at EF nå hadde kontroll i statistikkområdet IV, men problemet er ikke blitt mindre i Skagerrakområdet.

Bolstad spurte om det var slik at dersom de 50.000 tonn i EF-sonen ikke kunne tas til konsum så kunne det overføres tilsvarende kvote til norsk sone for oppmalingsfiske.

Paulsen svarte at en slik overføring av uoppfisket andel i EF-sonen til norsk sone var ren automatikk ifølge avtalen.

Paulsen sa at han mente det var på sin plass å opplyse om at Island hadde tilbudt Norge å fiske vinterlodde i islandsk sone. Dette var nytt i forhold til tidligere fiske i Jan Mayen-/Islandområdet og det var tillyst et møte i Island om dette spørsmålet i kommende uke. Et slikt norsk vinterloddefiske i islandsk sone ville i så fall komme til fradrag på det Norge har tilgode for Jan Mayen-fisket senere på året.

Rasmussen sa at spørsmålet i forhold til det islandske tilbud ville være hvorfor tilbudet i det hele tatt ble fremsatt. En måtte ta i betraktning at Island så sent som ifjor ikke var villig til å tillate et grønlandsk fiske i islandsk sone.

Paulsen sa at et av formålene med møtet med Island ville være å

få svar på nettopp dette spørsmålet. Hans inntrykk var at det islandske krav hadde bakgrunn i ønsker fra fiskerinæringen i landet, og at bakgrunnen var den usikre totalkvoten samtidig som Norge hadde rett til å avregne sin andel på neste høstsesong. Norges andel på 15 % av et vinterfiske på 500.000 tonn ville bli 75.000 tonn for påfølgende sesong.

Rasmussen sa at også han kjente til at det i islandsk fiskerinæring var en god del irritasjon over at Norge kunne avregne sin kvoteandel på høstfisket alene.

Leine sa at det islandske tilbudet vel også kunne øke verdien på den islandske lodden. Vinterfisket betydde fiske på lodde med mindre fettinnhold og dermed mindre verdi. En større andel høstfiske ville dermed øke verdien av totalfangsten.

Lohne sa at også han kjente til disse vurderinger fra Islands side, og han hadde forstått det slik at det kunne komme på tale å gå med på et bytteforhold som ikke betydde likt kvantum vinterlodde mot likt kvantum høstlodde på den bakgrunn som Leine refererte til. Bakgrunnen kunne også være markedsmessige forhold og det spesielle forholdet mellom vinterfiske og høstfiske og avregning av kvoten.

Leine sa at det for norske ringnotfartøyer trolig ikke var så veldig interessant å fiske lodde i islandsk sone på den tiden. Det ville være en meget lang overseiling og dette ville trolig bety at råstoffet var lite egnet kvalitetsmessig til f.eks. spesialmel. For konsumproduksjon kunne tilbudet sikkert være mer interessant.

Rasmussen avsluttet med å si at Rådet ikke skulle ta standpunkt i denne saken.

R E F E R A T

SAK 13/85

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK ARKTISK TORSK OG HYSE I 1986.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene og til den presisering og endring som var laget etterpå og til det vedlagte vedtaket fra Norges Fiskarlag. De utsendte sakspapirene lyder:

"1. Fangsten i 1985

Det var ventet at svakere gytebestand ville resultere i en viss nedgang i skreifisket fra 1984 til 1985. At skreikvantumet under Lofotfisket skulle gå ned nesten til det halve, fra 72.300 tonn i 1984 til 39000 tonn i 1985, hadde en imidlertid ikke regnet med. I tillegg til dårligere bestandssituasjon var de hydrografiske forholdene spesielt ugunstige under årets Lofotfiske. Dette førte til dårligere tilgjengelighet av skrei, noe som igjen førte til at deltakelsen i fisket var lavere enn ventet. Som en kuriositet kan nevnes at utviklingen av årets skreifiske, både i tid og kvantum helt faller sammen med utviklingen i 1980 som var et unormalt dårlig år. Se vedlagte figur som viser utviklingen i skreifisket.

Det dårlige skreifisket førte som kjent til at både "påkestoppen" og "sommerstoppen" ble opphevet. Gjenstående reguleringsordninger for torskefisket med konvensjonelle redskaper var:

Beregnet Reg. effekt

- Generell max kvote 350 t	4.600 t
- Bankline og reketrålerkvoten 175 t og gruppekvote reketrålere (5500t)	5.000 t
- 2 uker fiskestopp i desember	<u>5.000 t</u>
samlet	<u>14.600 t</u>

Torskefisket i månedene mai, juni og juli (ungtorskefisket) viste imidlertid en betydelig oppgang i forhold til tilsvarende periode i

1984. I august snudde denne trenden, og oppgaver over de siste måneders fiske viser bl.a. at det sterke uværet i høst har resultert i reduserte fangster.

Etter de siste prognoser er samlet norsk fangst av torsk i år ventet å komme opp i 230.000 tonn. Dette er i samsvar med fangstprognosen utarbeidet da reguleringsordningen ble etablert ved årets begynnelse. Denne prognosen hadde innebygd en beregnet reguleringseffekt på 40 000 tonn. Når reguleringseffekten nå er redusert til 15 000 tonn, og oppfisket kvantum likevel ikke øker betyr dette at spesielt den dårlige tilgjengeligheten under årets skreifiske har redusert fisket med 25 000 tonn mer enn det som var ventet i 1985. Samlet er det ventet at det blir tatt 330 tusen tonn torsk nord for 62⁰ N i 1985. Av dette er 32 tusen tonn kysttorsk.

2. Bestand situasjonen

Den beregnede bestandsutviklingen som ligger til grunn for anbefalingene for 1986 fra det Internasjonale Råd for Havforskning er som følger (i tusen tonn):

Ar	Gyte bestand	Ungfisk bestand	Total bestand
1981	153	988	1141
1982	400	589	959
1983	375	418	793
1984	354	416	770
1985	346	738	1024
1986	268	1569	1837

I 1974 var totalbestanden 3 millioner tonn. Ti år etter, i 1984, var totalbestanden redusert til under 800 tusen tonn, den laveste totalbestanden som er registrert.

En rekke undersøkelser viser nå at årsklassene 1982, 1983, 1984 og 1985 vil gi god vekst i bestanden av 3 år og eldre fisk i perioden

1985-88.

De siste årene har en observert økt vekst og tidligere kjønnsmodning i bestanden. Det er ventet at denne utviklingen vil endre seg når de tallrike årsklassene 1983-85 kommer inn i fisket. Ventelig vil disse årsklassene ha en vekst og en kjønnsmodning som tilsvarer utviklingen i perioden før totalbestanden ble sterkt redusert.

3. Havforskernes anbefalinger

Det Internasjonale Råd for Havforskning la fram fire alternative reguleringsstrategier i sine anbefalinger. Nedenfor gjengis totalbestand, gytebestand og fangst ved forskjellige beskatningsgrader. (F-nivå).

Reguleringsstrategi

Ar	F = 0.30			F = 0.45			F = 0.59		
	TSB	SSB	Fangst	TSB	SSB	Fangst	TSB	SSB	Fangst
1985							1,024	346	327
1986	1,837	268	244	1,837	268	354	1,837	268	446
1987	2,673	392	409	2,547	344	557	2,442	305	664
1988	3,773	772	582	3,430	616	743	3,162	502	838
1989	-	1.871	-	-	1.424	-	-	1.115	-

TSB=Totalbestandens biomasse

SSB=Gytebestandens biomasse

F max alternativet vil gi reduserte fangster i 1986, men alle alternativene gir økte bestander og fangster fra 1986 til 1988. I alle alternativene vil gytebestanden nå et lavmål i 1986 og vil øke til mer enn 1 million tonn i 1988. Det er ventet at 1982 årsklassen vil utgjøre et betydelig bidrag til gytebestanden som 5-åringer i 1987.

Det Internasjonale Råd for Havforskning anbefaler at beskatningen reduseres mot F max. Den nåværende situasjonen gjør det mulig å gjennoppbygge gytebestanden samtidig som fangsten økes, og beskatningsgraden samtidig reduseres mot F max. Det fjerde alternativet fra det Internasjonale Råd for Havforskning er eksempel på en slik reguleringsstrategi.

Eksempel på reguleringsstrategi

Ar	F (5-10)	TSB	SSB	Fangst
1985	0.59	1.024	346	327
1986	0.50	1.837	268	388
1987	0.40	2.508	330	493
1988	0.30	3.465	619	527
1989	-	-	1.624	-

4. Kvotesituasjonen

I den norsk-sovjetiske fiskerikommisjonen er det blitt enighet om følgende: Totalkvoten eksklusiv murmansk torsk og norsk kysttorsk fastsettes til 360.000 tonn. Av denne kvoten avsettes 40.000 tonn til tredjeland, det resterende deles likt mellom de to parter. Sovjet har videre overført 50.000 tonn av sin kvote til Norge slik at norsk andel blir 210.000 tonn. I tillegg kan hver av partene

fiske 40.000 tonn, henholdsvis kysttorsk og murmansk-torsk. Dette gir følgende fordeling av torsk - inklusiv kysttorsk og murmansk-torsk:

Norge	250.000 tonn
Sovjet	150.000 tonn
Tredjeland	<u>40.000 tonn</u>
	<u>440.000 tonn</u>

5. Trålernes kvoteandel

De siste årene har trålernes kvoteandel vært redusert i takt med reduksjon i den norske kvoten. I 1985 utgjorde trålernes andel (55.000 tonn av kvote på 185.000 tonn) 29,7%. Tilsvarende andel med økt norsk kvote vil gi en trålerkvote på 74.325 tonn.

Fiskeridirektøren vil foreslå at den samlede trålerkvoten fastsetts til 75 000 tonn i 1986.

6. Regulering av fisket med konvensjonelle redskaper i 1986.

Etter det foranstående må norsk torskefiske med konvensjonelle redskaper holdes innenfor en ramme på 175.000 tonn i 1986.

Norsk kvote	250 tusen tonn
avsatt til trålerne	<u>75 " "</u>
Rest konvensjonelle redskap	<u>175 tusen tonn</u>

Ifølge beregningene til Arctic Fisheries Working Group er det ventet at gytebestanden vil avta med 23% fra 1985 til 1986, mens den umodne del av bestanden vil øke med 130%. Dette vil få betydelige konsekvenser for fisket med konvensjonelle redskaper, og prognoser for fritt fiske vil være beheftet med betydelig usikkerhet.

Totalt vil denne redskapskategori måtte regne med en reduksjon i fisket etter kjønnsmoden fisk på mellom 0 og 18%, mens fisket etter umoden fisk vil kunne økes med fra 15 til 30%.

Fritt fiske med konvensjonelle redskaper i 1986 er beregnet å kunne komme opp i 185-215 tusen tonn. Dette gir et reguleringsbehov for konvensjonelle redskaper i størrelsesorden 10-40 tusen tonn avhengig av hvilke forutsetninger som legges til grunn.

I det etterfølgende har en lagt seg midt mellom de to alternative nivåene og basert reguleringsopplegget på et beregnet fritt fiske med konvensjonelle redskaper på 200 tusen tonn. Dette medfører et reguleringsbehov for konvensjonelle redskaper på 25 000 tonn dersom det norske fisket skal holdes innenfor rammen på 250.000 tonn.

Utover fiskestopp i forbindelse påskehelgen (fra skjærtorsdag t.o.m. 2. påskedag) og stopp i fisket i årets to siste uker vil ikke Fiskeridirektøren tilrå at fiskestopp nyttes som reguleringsform i 1986.

Når det gjelder maksimalkvoteordningene vil en foreslå at disse opprettholdes til neste år. En vil imidlertid foreslå at den generelle maksimalkvoten økes fra 350 til 500 tonn, og at maksimalkvotene for reketrålernes og banklinebåtene som fisker i andre lands soner settes til 250 tonn rund vekt mot 175 tonn i inneværende år. Dette er de samme nivå for den generelle kvoten som en hadde da disse reguleringsordningene ble innført i 1983. Bankline/reketrålervotene var dengang 275 tonn. Fiskeridirektøren vil ikke tilrå at det settes en gruppekvote for reketrålernes torskefiske i 1986.

I 1986 er det tidlig påske - uke 13. Ved beregning av virkningen av reguleringsordninger i påskeuken må det tas hensyn til at fangsten pga. helgedagene ville være lavere enn en normal uke uten reguleringer. Reduksjonen i ukekvantumet pga. påskehelgen antas å være større dersom påsken kommer tidlig. Uten andre reguleringer ventes en tidlig påske å redusere ukefangsten i påskeuken med 50% ved sen påske ventes reduksjonen å være 25%. Disse vurderingene bygger på statistikken i Lofotberetningen. I årene 1980-84 var det talt henholdsvis 16,5, 16,2, 16,6, 0,4 og 19,5 tusen tonn med konvensjonelle redskaper denne uken (i 1983 var det påkestopp hele

uke 13). Selvom uke 13 er kvantumsmessig viktig kan en ikke regne at den påkestopp det legges opp til her vil ha særlig regulerings effekt - toppen 2-3 tusen tonn.

Effekten av desemberstopp har tidligere vært anslått til 5 tusen tonn. Dette kan være i høyeste laget, så en vil her anslå at regulerings effekten i 1986 vil bli 3-5 tusen tonn.

Når det gjelder effekten av de foreslåtte maksimalkvoteordningene i 1986 er disse vanskelig å kvantifisere, da en her ikke har statistikk å bygge på. Hovedhensikten med ordningene er imidlertid å hindre en for sterk opptrapping av torskefiske for fartøygrupper som har alternativ virksomhet. Et forsiktig anslag vil være at regulerings effekten vil bli 2-3 tusen tonn.

Samlet beregnet regulerings effekt av de foreslåtte ordningene er som følger:

Påkestopp	2-3	tusen	tonn
Desemberstopp	3-5	"	"
Maksimalkvoter	<u>2-3</u>	"	"
Samlet effekt	7-11	tusen	tonn

Forslaget ovenfor innebærer at det i 1986 vil være et norsk overfiske i forhold til avtalt kvote i størrelsesorden 14-18 tusen tonn.

I den senere tid er det utvist stor interesse for å legge om til torskefiske med snurrevad. Slik interesse utvises også av større havgående fartøy, eksempelvis ringnotfartøy, som ikke tidligere har deltatt i torskefiske. Fiskeridirektøren vil be Reguleringsrådet drøfte denne utviklingen, og vurdere om det i denne sammenheng er behov for særskilte regulerings tiltak i 1986.

7. Regulering av trålfisket etter torsk i 1986

Under punkt 5 overfor er det fremlagt forslag om en trålkvote på 75 000 tonn. Kvoten til "småtrålerne" anslås til 5000 tonn. Det

gjenstår da å fordele 70 000 tonn til "stortrålerne".

7.1. Eventuell endring av gruppeinndelinger

Gruppeinndelinger for trålere, herunder fordelinger mellom "småtrålere" og "storstrålere" har vært uendret de siste år med lave kvoter. "Småtrålere" er trålere som faktisk er eller i medhold av konsesjonsvilkårene skal regnes å være under 250 BRT og 115 fot lengste lengde.

I lys av forventningen om økt torskefiske i de nærmeste år og den fornying av flåten som nå er kommet i gang er det et klart behov for å vurdere gruppeinndelingen for kvotetildeling i trålfiske. Det vises i denne sammenheng også til at frysekonsesjonsloven er opphevet, og at det ikke er konsesjonmessig grunnlag for å skille mellom fartøyer som produserer fangsten om bord og fartøyer som ikke produserer om bord. Arbeidet med å vurdere gruppeinndelingen i trålfiske er kommet i gang, og Fiskeridirektoratet har i samråd med Fiskeridepartementet invitert Norges Fiskarlag til en konferanse om dette spørsmålet. Et problem som er knyttet til dette området er også målereglene for fartøyer. Dvs. forholdet mellom 1969-konvensjonen (IMO) for måling av fartøyer og de norske overgangsreglene av 1982.

Fiskeridirektøren forutsetter at spørsmålet om en eventuell endret gruppeinndeling i kvotesammenheng for trålere ikke blir avklart tidnok til å kunne brukes ved fordelingen av kvoter pr. 1. januar 1986. Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at kvotefordelingen i 1986 blir gjennomført på samme måte som i 1985 og i tidligere år.

7.2. Fordelingsgrunnlaget

Ved kvotefordelingen i 1985 var antallet deltagende fartøy: 10 fabrikktrålere, 9 saltfisktrålere, 4 rundfrystrålere og 55 ferskfisktrålere. I løpet av 1985 er flere fartøy gått ut av ferskfisktrålergruppen. For enkelte av fartøyene oppbeholder imidlertid rederiene rett til enhetskvote i 1986 og eventuelt i 1987. Det vil si at rederienes øvrige trålere har rett til å fiske kvotene som fartøyene ville fått

dersom de fortsatt var i fiske. I tillegg har en fått opplyst at to fartøy er solgt i 1985 og rederiene skal erstatte disse med nybygg. Konesjon er altså beholdt. I henhold til regelverket vil det ikke kunne påregnes å få tildelt torskekvote før erstatningsfartøyene er ferdig bygget og klare til å settes inn i trålfisket.

For de øvrige grupper er det ingen endringer. Ved fordelingen under pkt. 7.4. tar en utgangspunkt i at kvotene vil bli fordelt på 10 fabrikktrålere, 9 saltfisktrålere, 4 rundfrysetrålere og 53 ferskfisktrålere. Det er endel usikkerhet angående ferskfisktrålergruppen og endelig deltakerantall vil bli fremlagt på møtet.

7.3. Kvote for spesielle behov

De siste par år har det vært avsatt et kvantum på 2000 tonn torsk til fordeling dersom det skulle oppstå et spesielt behov til anlegg i næringssvake distrikter. Kvantumet er blitt fordelt for levering og tilvirkning til anlegg øst for Sværholt i Finnmark.

Fiskeridirektøren vil ikke foreslå at det avsettes et slikt kvantum i 1986. Dette skyldes at en med den økning av totalkvoten for torsk antar at det ikke vil oppstå et slikt behov.

7.4. Kvotene til stortrålerne i 1986

Fordelingen blir slik:

	Antall	Fartøy kvote	Forholdstall for fartøykvoter	Gruppe kvote	%
Ferskfisktrålere	53	819	1.00	43407	62,01
Rundfrysetrålere	4	1024	1.25	<u>4096</u>	<u>5,85</u>
				<u>47503</u>	<u>67,86</u>
Saltfisktrålere	9	1024	1.25	9216	13,17
Fabrikktrålere	10	1327	1.62	<u>13270</u>	<u>18,96</u>
				69989	99,99

7.5. Overføring av kvoter

I forskriftene for reguleringen i 1985 er det inntatt følgende bestemmelse: "Fiskeridirektøren kan samtykke i at et fartøys kvote kan fiskes av annet fartøy tilhørende samme rederi eller administrasjonenhet og som er tildelt kvote".

Denne mulighet er gitt for at rederier skal oppnå en rasjonell tilpasning av driften til rederiets samlede kvote.

En vil foreslå at Fiskeridirektoratets adgang til slikt samtykke opprettholdes i 1986.

7.6. Høstkvote

Som i tidligere år foreslår Fiskeridirektøren at 20% av kvotene for ferskfisktrålerne avsettes for fiske etter 1. september. Dispensasjonsadgangen for enbåtsrederi foreslås opprettholdt.

7.7. Bifangstbestemmelser

Når det gjelder reguleringene for inneværende år ble tillatt bifangst av torsk ved fiske etter andre fiskeslag i juni endret fra 10 til 15%. Bestemmelsen lyder:

"Uten hinder av forbudet i første ledd annet punktum kan det ved trålfiske etter sei, blåkveite og uer tas bifangster av torsk med totalt inntil 15% i vekt av fangsten av sei, blåkveite, uer og hyse i hver landing. Ved fiske etter flyndre nord for 73⁰ n.br. og vest for 30⁰ ø.l. kan det tas bifangst av torsk med totalt inntil 25% i vekt av fangsten av flyndre i hver landing. Torsk tatt med bifangst i hysefisket kommer til fradrag på fartøyets torskekvote".

I realiteten innebar denne endring en økning av trålkvotene. Fiskeridirektøren vil foreslå at en i 1986 ikke tillater bifangst av torsk uten at fartøykvotene belastes.

II REGULERING AV FISKET ETTER HYSE.

For innværende år er totalkvoten 50 000 tonn med en fordeling på Norge med 23 000 tonn, Sovjet 23 000 tonn og tredjeland 4000 tonn. For Norge kommer et kvantum kyst-hyse i tillegg. I tidligere år er dette anslått til ca. 5000 tonn.

Ved utgangen av oktober i år var det tatt 16 916 tonn mot 16 238 tonn på samme tid i fjor.

For 1986 ble det kvoteavtalen mellom Norge og Sovjet enighet om en totalkvote på 100 000 tonn. Av totalkvoten tildeles Norge og Sovjet 45 000 tonn hver, mens 10 000 tonn tildeles tredjeland.

Det vises til at Norges kvote er betydelig mer enn gjennomsnittet av det som har vært fisket de siste år. Fiskeridirektøren mener at det ikke er noen grunn til å regulere hyse-fisket, og foreslår fritt hyse-fiske i 1986.

TILLEGG.**(PRESISERING OG ENDRING)**

TORSK**KONVENSJONELLE REDSKAP**

I saksdokumentene er det fremlagt forslag om en opprettholdelse av maksimalkvoteordningen, men at denne økes til 500 tonn.

Fiskeridirektøren forutsetter at ordningen eventuelt kan revurderes senere på året i lys av utviklingen i fisket.

TRALERNE

Det er foreslått at den samlede trålerkvoten fastsettes til

75 000 tonn.

Fiskeridirektøren vil nå foreslå at denne kvoten økes til 78 000 tonn. Av dette avsettes det 3000 tonn til fordeling dersom det skulle oppstå et spesielt behov til anlegg i næringsssvake distrikter.

Til fordeling på "stortrålerne" pr. 1.1.86 gjenstår da 70 000 tonn. Det samsvarer med det kvantum som er benyttet i saksdokumentene.

Når det gjelder fordelingsgrunnlaget har en fått opplyst at det forhandles om salg av ytterligere et fartøy. Uansett utfallet av disse forhandlingene er det svært mye som tyder på at fartøyet ikke kommer i fiske i 1986. Videre vil det ene fartøyet som er solgt bli erstattet med nybygg i oktober 1986. Fartøyet vil dermed bli tildelt 25% - kvote. Ferskfisktrålergruppen vil da bestå av 52,25 kvoteenheter.

Fordelingen blir da slik:

	Antall	Fartøy- kvote	Forholdstall for fartøy- kvoter	Gruppe- kvote	%
Ferskfisktrålere	52,25	826	1,00	43159	61,66
Rundfisktrålere	4	1033	1,25	<u>4132</u>	<u>5,90</u>
				47291	67,56
Saltfisktrålere	9	1033	1,25	9297	13,28
Fabrikktrålere	10	1338	1,62	<u>13380</u>	<u>19,11</u>
				69968	99,93

//

Rasmussen ba først forskerne gir en kommentar om bestandssituasjonen.

Hylen sa at totalbestanden hadde gått tilbake siden midten av 70-tallet til et lavmål i 1984. Mens totalbestanden i 1974 var på 3 millioner tonn, var den i 1984 på under 1 mill. tonn. Dette var det laveste som noen gang var registrert. Samtidig hadde det skjedd en reduksjon i dødelighet (F), men fortsatt var dødeligheten langt større enn det som ble anbefalte av ICES. De yngre årsklassene som rekrutterer til bestanden de nærmeste år er meget gode, i hele perioden 1982 til 1985. Foreløpig er en likevel noe usikker på størrelsen av årsklassene 1984 og 1985. Dette vil bli fulgt opp og undersøkt. Fangsten i 1985 er beregnet til å bli omlag 325 tusen tonn. Dette er en økning fra 1984 på 50.000 tonn. Årsaken til økningen i fangsten er både en bedre tilgjengelighet og en bedre bestandssituasjon. Tilgjengeligheten har vært bedre både i Barentshavet og i Bjørnøya/Spitsbergen området. De siste fangsttallene indikerer likevel at en kanskje kommer til å få en total årsfangst på i overkant av 325.000 tonn. I 1986 forventes det at fisket vil bli konsentrert om årsklassene etter 1981. Hovedutbredelsen av disse delene av bestanden er de to områdene som er nevnt og det er ventet at trål vil ta en økende andel av totalkvoten. Årsklassene fra de siste årene på 1970-tallet og fram til 1982 har en noe raskere vekst enn før. Dette har betydning for kjønnsmodningen og dermed rekrutteringen i gytebestanden de nærmeste år. En regner med at 1982 årsklassen blir kjønnsmoden og rekrutterer til gytebestanden i 1987. Årsklassene 1983 og 1984 vil ha en noe langsommere vekst enn 1982^{årsklassen}. I rapporten fra ACFM fra 1984 ble det uttykt bekymring for gytebestandens størrelse. Denne bekymringen er ikke gjentatt i 1985 rapporten, og bakgrunnen for dette er først og fremst at 1982-årsklassen er sterkere enn en regnet med i fjor og at den også får kjønnsmodning tidligere enn en før antok.

Bestandssituasjonen er nå slik at det gir anledning til å bygge opp bestanden uten at det må gjenoppføres drastiske tiltak. En reduksjon av fiskedødeligheten til det såkalte F-MAX nivå tilsvarer en lavere TAC i 1986 enn fangsten i 1985, men en kan tenke seg et annet alternativ og dette har også ACFM lagt frem og det er gjengitt i saksdokumentene. Dette alternativet legger opp til en økning i fangsten samtidig som fiskedødeligheten blir redusert mot F-MAX nivå.

Gregussen spurte om bestandskomponentene fra 1982 og 1983 årsklassene ville opptrå samlet slik at innblanding av småfisk ville skape problem for avviklingen av fisket.

Hylen sa at 1982 årsklassen hadde en sentral utbredelse mens 1983 årsklassen hadde en utbredelse lenger mot øst. Det ble altså i det sentrale område at en ville få begge årsklassene i blanding, og fordi 1983 årsklassen er så mye sterkere kan det oppstå problemer med avviklingen av fisket. Han trodde at problemet likevel ville bli større for Sovjet som bruker 125 mm maskevidde.

Fladmark viste til den reguleringsstrategi som var framlagt av Det Internasjonale Råd For Havforskning og som var gjengitt i sakspapirene og som Hylen hadde vist til. Av oppstillingen framgikk det at med en slik reguleringsstrategi ville gytebestanden i 1989 være på over 1,6 millioner tonn. Han stilte spørsmål om hvor mye det på denne bakgrunn ville være fornuftig å fiske i 1986.

Hylen sa at det ikke kunne legges så stor vekt på beregning av gytebestanden så langt fram som i 1989. Det var mange år i mellom som kunne endre situasjonen. Blant annet ville årsklassestyrken etter 1985 ha betydning for bestandssituasjonen når en kom så langt.

Fladmark sa at det likevel var av interesse å få en antydning om hvor mye som burde fiskes ut av en bestand på en slik størrelse.

Setersdal svarte at med en bestandsutvikling slik som antydnet måtte en gå ut fra at en ville komme opp i et normalt langtidsutbytte fra bestanden, dvs. 800-900.000 tonn i årsfangst. Han understreker også at det var meget vanskelig å framskrive utviklingen så langt og at årsklassene som kommer etter 1985 ville ha meget stor betydning.

Fladmark sa at ut fra forretingsmessige vurderinger måtte en stille spørsmål om det er naturlig eller nytting å ha en så stor torskebestand. Denne bestanden ville også beite på andre fiskeslag og sin egen yngel. Han spurte hva en totalfangst på det nivå som ble antydnet

ville bety for norsk fiske.

Setersdal svarte at det hadde vist seg at norsk fiske i situasjoner med en stor gytebestand besto av 2/3 skrei. Med en totalbestand på 800.000 tonn og 1/2 til Norge ville dette bety 400.000 tonn som norsk kvote og altså 2/3 av dette som skrei. Han la til at han ville være meget tilbakeholden med å bygge økonomiske betraktninger ut fra slike framskrivninger.

Rasmussen sa at disse opplysningene var nyttige å ha som illustrasjon av en forventet utvikling, men at det ikke måtte forstås som annet enn en anvisning av en trend.

Fladmark sa at han ikke oppfattet det på annen måte, men at på denne bakgrunn måtte det stilles spørsmål om en ville ha bruk for et årskvantum på 300.000 tonn skrei.

Leine sa at det var viktig å se framover og ta utgangspunkt i forventet utvikling. Han stilte spørsmål om hvilke andre bestander, f.eks. sild og lodde, som kunne bli påvirket av en svært stor torskebestand.

Rasmussen sa at det her ble spørsmål om flerbestandsmodeller. Han pekte på at en tidligere har hatt store bestander av flere fiskeslag samtidig. Dette gjaldt både lodde, sild og torsk. En vet likevel ikke nok om disse forhold, i allefall foreløpig, og en kan ikke legge inn for lange tidsperspektiv i vurderingen.

Setersdal sa at en muligens ikke vet hvor stor loddebestanden har vært i tidligere tider med andre store bestander. Han sa at en nå i allefall burde vite nok til å unngå å gjøre de samme dumheter som en hadde gjort tidligere med nedfisking av bestander.

Rasmussen viste til at det i sakspapirene var gjort en liten endring i forhold til det opprinnelige utsendte sakspapir. Han viste til at utgangspunktet for fisket i 1986 var en kvote på 250.000 tonn som var fastlagt i avtalen med Sovjet. Det første spørsmål som Reguleringsrådet måtte ta stilling til var fordelingen mellom konvensjonelle redskaper

og trål. I det oppsettet som var framlagt var det innbakt et visst overfiske. Dette hadde også en sammenheng med prognosen for fritt fiske med konvensjonelle redskap i 1986. Denne prognosen ga en stor variasjon og i framlegget var det brukt middelveien. I vedtaket fra Norges Fiskarlag framgår det at en vil avsette 8.000 tonn til fiske i såkalte vanskeligstilte distrikt. Dette er altså en økning fra den tilsvarende kvoten på 2.000 tonn som var fastlagt for 1985. Denne kvoten er også kalt en "politikerkvoter". Fiskeridirektøren hadde på bakgrunn av vedtaket endret sitt framlegg til total trålkvote fra 75.000 tonn til 78.000 tonn med avsetning av 3.000 tonn til spesielt vanskeligstilte distrikt. Fordelingen blir da 78.000 tonn til trålerne, derav 3.000 tonn avsatt til spesielt vanskeligstilte distrikt til fiske av ferskfisktrålere, og 5.000 tonn avsatt til såkalte småtrålere. Det gjenstår da en kvote på 172.000 tonn for fiske med konvensjonelle redskaper. Dette innebærer i forhold til den framlagte prognosen en mulighet for et visst overfiske, men det er på ingen måte slike dimensjoner som i tidligere år.

Fladmark sa at det opplegg til overfiske som var framlagt fra Fiskeridirektørens side var meget forsiktig. Han viste til at overfisket i tidligere år hadde vært 169.000 tonn i 1981. Deretter de følgende år 124.000 tonn, 30.000 tonn, 70.000 tonn og 45.000 tonn. Han viste til at en nå var i en situasjon der en hadde flere gode årsklasser som ville rekruttere til fisket i de nærmeste år. I denne fasen burde det være mulig å legge inn i alle fall samme grad av overfiske som i 1985. Han hadde lagt merke til at Hysten sa at forskerne ikke lenger var bekymret for gytebestanden. Spørsmålet ble da når en skulle høste ut av bestanden og dette hadde sammenheng med hvor mye en skulle høste ut til forskjellige tidspunkt. Dette måtte også ses på i økonomisk sammenheng og at en om noen år ville få svært mye torsk. Det å pine avmagringsperioden lenger enn nødvendig for senere å oppnå et gedigent fiske mente han måtte være galt. For fiskerinæringen var konsekvensene av en forlenget periode med små torskekvoter at en kom i en stadig vanskeligere situasjon, bl.a. minstet en nå flere fagfolk. For samfunnet i kystdistriktene var en øket fraflytting følgen. En måtte begynne opptrappingen av fisket gradvis og ikke komme i den situasjon at en plutselig på et senere tidspunkt ville få svært store

kvoter. Også markedsmessig var det viktig at en fikk anledning å bygge seg gradvis opp. Han syntes det var noe merkelig at en la opp til en reduksjon i det overfisket i forhold til kvote som lagt inn i reguleringsopplegg for inneværende år, og han mente at samme grad av overfiske som i 1985, dvs. 45.000 tonn måtte kunne legges inn i reguleringsopplegget for 1986.

Rasmussen sa at han måtte legge inn rammer som hadde tilknytning til avtale med Sovjet. Han sa at det i fjor ikke ble lagt inn en så stor grad av overfiske og han mente bestemt at en ikke bevisst kunne legge inn 45.000 tonn i overfiske ved fastlegging av reguleringsordningen.

Leine sa at en ennå ikke var over i den perioden da det var uproblematisk å regulere torskefiske, og at situasjonen ikke var lettere enn i tidligere år. På denne bakgrunn hadde Landsstyret i Norges Fiskarlag etter grundig diskusjon kommet fram til et opplegg som innebar en kvote til trålerne på 70.000 tonn + 8.000 tonn til spesielt vanskeligstilte distrikt.

Biørklund erklærte seg enig med Fladmarks betraktninger. Han viste til at trålerne hadde vært den sterkest regulerte gruppen og at det nå måtte være mulig å tilgodese denne gruppen med større kvote. Han ville framsette forslag om en trålkvote på 100.000 tonn.

Leiv Grønnevet viste til de problemstillinger som var framlagt av Fladmark. Spørsmålet ble hvor stor trålerkvoten skulle være i 1986. Det biologiske grunnlaget som var utgangspunktet var at den fastsatte TAC på 400.000 tonn var i samsvar med forskernes tilrådninger. Det kunne ikke være så betenkelig om en gikk ut over denne TAC med 20-40.000 tonn. Fra 1985 til 1986 ville en likevel få en utvikling i dødelighet (F-verdi) fra 0,59 til omlag 0,51 eller 0,52. Å tillate en litt sterkere opptrapping i trålfisket ville i denne sammenheng bare bli detaljer i det store bildet. De framlagte beregninger om gytebestandens størrelse tilsa at gytebestanden i 1989 ville bli på samme størrelsesnivå som gytebestanden tidlig på 50-tallet. Spørsmålet en sto over for var hvor langt en kunne strekke avtalen med Sovjet i en situasjon der en ikke sto overfor bestandsmessige bekymringer. Han

viste til Fiskeridirektørens beregninger om fritt fiske med konvensjonelle redskaper, og han mente at dette kunne vurderes på en noe annen måte, slik at det ga rom for en økning i fisket på 20-30.000 tonn. Et overfiske i samme størrelsesorden som i 1985 gjennomført i 1986, ville biologisk sett ikke være betenkelig.

Hylen viste til at de siste år ble kysttorsken andel av det totale norske fiske beregnet til 30.000 tonn og dette ville bety at den fastlagte TAC i 1986 var 410.000 tonn.

Fladmark sa at andelen av overfisket som ble lagt inn i opplegget var nøkkelen til det hele. I årets reguleringsopplegg var det innlagt et overfiske på 45.000 tonn. Han mente det måtte være mulig å tolke avtalen på en slik måte at en kunne legge opp tilsvarende opplegg for 1986.

Paulsen sa at det ble et spørsmål om troverdighet i forhandlingene og om en hadde samvittighet til strekke avtalen lenger. Han viste til at overfisket i tidligere år hadde bakgrunn i fisket med passiv redskaper. En kunne ikke på samme måte argumentere for å øke trålkvoten. Det ville ødelegge den norske argumentasjonen og det ville bli umulig å nå fram i senere avtaler. Han mente Fiskeridirektøren hadde tatt godt i med et overfiske på 15-18.000 tonn. Det var nødvendig å holde seg til avtalen og han mente at adgangen til overfiske med passive redskaper hadde vært litt misbrukt. I en situasjon der en må forvente at en får stadig større torskebestand i Sovjetisk sone var det meget uheldig og gå inn på en ordning som innbar at en slo bena under sin egen argumentasjon.

Mietle viste til at beregningen som var framlagt for 1986 maksimalt kunne bety et overfiske på 40.000 tonn. Dersom en gikk inn for en trålkvote på 100.000 tonn ville en kunne komme opp i hele 65.000 tonn i overfiske, mot et overfiske i 1985 på 45.000 tonn.

Paulsen sa på spørsmål fra Rasmussen at en fra departementets side ikke ville be om en såkalt "politikerkvote" for 1986. Denne kvoten hadde opprinnelig hatt begrunnelse i råstoffvansker i enkelte distrikt og dette behovet var neppe lenger tilstede.

Hysvær sa at han var opptatt av at tilrådingen skulle være et resultat av drøftingene i Reguleringsrådet. Det må bli markert at det er Reguleringsrådet som kommer med tilrådingen og ikke Norges Fiskarlag. Han var klar over at det var en rekke reelle problemer og viste til avtalen med Sovjet. Det var på ingen måte selvfølgelig at en skulle legge opp et reguleringsopplegg med et stort overfiske. Hvis en mener det ikke lenger er grunnlag for å begrense fisket med konvensjonelle redskaper vil trålkvotene kunne bli større, men han antok at et slikt opplegg lett ville gjennomskues av Sovjet. Han sa at en fra tidligere har lært at selv om trålerne kvotemessig er rammet sterkest, er de de viktigste for sysselsettingen langs kysten. Derfor er det et godt grunnlag for å hevde at trålerne bør få en større kvote. Han mente at det kunne være fornuftig at Reguleringsrådet som et bredt sammensatt organ kunne komme frem til et eget forslag og ikke være nødt til å være bundet av organisasjonsvedtak. En burde kunne komme fram til et kompromissopplegg et sted imellom Bjørklunds forslag om 100.000 tonn trålkvote og Fiskeridirektørens forslag. Han stilte seg positiv til forslaget om en såkalt "politikerkvote" som skulle ta hensyn til eventuelle spesielt vanskelige situasjoner med råstofftilgang i enkelte distrikter. Han ønsket fortsatt at en slik kvote og at en skulle være så høy som mulig. Norges Fiskarlags forslag om 8.000 tonn virket tiltalende. Dette måtte ses på som en garanti for det tilfelle at det konvensjonelle fiske ikke kunne dekke råstoffbehovet i enkelte distrikter. Han gjentok at han var positiv til det framlagte forslaget om 8.000, tonn, men han tok forbehold om eventuell enighet på et annet grunnlag.

Rasmussen sa at det Rådet skulle komme fram til var en tilråding til Fiskeridirektøren. Fiskeridirektøren ville så etterpå gi sin tilråding til Fiskeridepartementet. Han sa at rekkefølgen i forslagene nok var slik at Fiskarlagets forslag i tilfelle var lagt opp etter Fiskeridirektørens forslag og ikke motsatt.

Leine sa at han ikke oppfattet Hysværs innlegg som et angrep på Fiskarlagets representanter. De møtte ikke i Reguleringsrådet med bundne mandat. Saklig sett hadde han likevel ikke behov for noe annet stand-

punkt enn det som framgikk av Landsstyrets vedtak.

Fladmark sa at det nå burde være rom for fritt kystfiske. Han forsto synspunktene som var framført om det problematiske med overfiske, men viste til at avtalen ga en viss adgang til et slikt overfiske av den formelle kvoten. Estimater over fritt fiske med passive redskap måtte etter hans oppfatning være avhengig av fordelingen av totalfisket mellom Lofoten og Barentshavet. Estimater i år var ca. 180.000 tonn. Dette inneholdt et vesentlig bedre fiske i Finnmark, men det hadde vist seg problematisk for garnfiske. Også mottaksforholdene under vårfiske i juni/juli hadde vært problematiske med manglende bemanning. Han mente det måtte være lov å ta feil i et slikt estimat over fiske med passive redskaper. Han gikk ut fra at opplegget ville bety i et fiske på totalt 270.000 tonn i forhold til kvotetallet på 250.000 tonn. Det måtte også være mulig å dekke inn dette senere på året igjennom et bytte med hyse og uer for torsk. Han mente at en burde gå inn for en trålkvote på 100.000 tonn. Dersom en allerede nå kunne starte og bygge opp kapasiteten i mottaksanleggene ville dette komme kystflåten tilgode når de fikk økte fangster i 1987 og 88 og senere.

Wold sa at han ikke var medlem av Landsstyret, men at han hadde ingen problemer med å slutte seg til det vedtaket som der var fattet. Han viste til at prognosen for fritt fiske også måtte inneholde forutsetninger om tilgjengelighet av fisk. En kunne forvente at det ikke ble noe stort Lofotkvantum i 1986, men 1982 og 1983 årsklassen som ville danne grunnlaget for Finnmarksfisket ville i 1986 doble kvantumet. Han trodde at en for 1986 ville få et økt kvantum i kystfisket i forhold til 1985. Han viste også til at trålkvoten som var foreslått av Landsstyret i Norges Fiskarlag ville øke med 23.000 tonn fra 1985.

Johansen viste til at vedtaket i Landsstyret i Norges Fiskarlag var fattet også med trålfiskernes stemmer og at vedtaket var enstemming. Han mente at det var feil å framstille det slik at industrien kun fikk råstoff fra trålerne. I stor utstrekning ble råstoff til industrien også tilført fra kystflåten. Han mente bosetningen var avhengig av kystflåtens utvikling og ikke trålerflåten."

Rasmussen oppsummerte og sa at det nå forelå tre forslag. For det første, Fiskeridirektørens forslag om en trålkvote på 78.000 tonn, derav 3.000 tonn avsatt til spesielle distrikt, 5.000 tonn avsatt til småtrålerne og 70.000 tonn til de øvrige trålergruppene etter vanlig fordeling. For det andre forslaget fra Norges Fiskarlags Landsstyre om en trålkvote på 78.000 tonn, men med en avsetning på 8.000 tonn til spesielle distrikt. Han gikk ut fra at Fiskarlaget forslag innebar en fordeling til småtrålerne i samme forhold som Fiskeridirektørens forslag. For det tredje var det Bjørklunds forslag om en total trålkvote på 100.000 tonn uten noen fordeling til spesielle distrikt. Han sa at han ikke kunne finne grunnlag for å strekke seg lenger i totalkvoten.

Han gjorde også oppmerksom på at Norges Fiskarlags forslag innebar en forandring i fordelingen mellom trålgruppene i forhold til tidligere år.

Fladmark sa at selv om det hadde vært enighet i Fiskarlaget Landsstyre var det enighet i styret i Trålerforeningen om å gå inn for en kvote til trålerne på minimum 100.000 tonn.

Arctander sa at i spørsmålet om fordeling mellom gruppene måtte en også se på at i ferskfisktrålergruppen ville noen kvoteenheter gå ut pga. nybygg og andre forhold og at dette ville komme de andre trålergruppene tilgode. Han viste til at ferskfisktrålergruppen var bygget opp for å skaffe en minimum dekning av råstoff i Nord-Norge. Han sa videre at seifisket måtte forventes å bli mindre i 1986 fordi bestandssituasjonen for seien i nord var dårlig. I Nordsjøen ville det neppe være noen god løsning om en sendte 50 trålere dit for fiske. Ferskfisktrålerne måtte få beholde sin andel + kvoten 8.000 tonn, andre grupper ville kunne økes sitt seifiske i Nordsjøen. Han sa også at reglene om bifangst måtte videreføres i 1986 med samme innhold som i 1985. Han sa at det ville være 4 kvoteenheter til fratrekk i ferskfisktrålergruppen som ville gå til fordeling på alle.

Rasmussen sa at det en først måtte ta stilling til var totalkvoten, og så måtte en etterpå komme inn på gruppekvotene. Hans mening var å gjøre

oppmerksom på konsekvensen av Fiskarlagets forslag.

Bjørklund spurte om det var slik å forstå at når en kvote skulle avsettes til spesielle behov og disse behovene ikke oppstår så ville kvoten falle bort.

Leiv Grønnevet sa at fabrikkskipene hadde reagert sterkt på forslaget fra Landsstyret i Fiskarlaget fordi det griper inn i den fordelingen som har vært etablert. Han sa at fabrikktrålerne som gruppe flere ganger hadde vært lett å gripe til i vanskelige kvotesituasjoner, og at dette hadde gjort denne gruppen spesielt følsom overfor endringsforslag. Medregnet alle fartøyene som driver produksjon om bord ville disse gruppene i realiteten kunne anslås til ca. 25 fartøyer. Disse gruppene føler at de siste års reguleringer har lagt til grunn en fast nøkkel om fordeling mellom gruppene. Denne fordelingen må en da kunne forvente er påregnelig slik at en ut fra totalkvoteendringer må kunne forutsi hva de enkelte grupper får. Forslaget som var framlagt om en kvote på 8.000 tonn til ferskfisktrålerne til levering til spesielle distrikt ville gripe sterkt inn i denne fordelingen. En hadde akseptert 2.000 tonn som en kvote til spesielle distrikt i de siste år. Nå mente en i likhet med Fiskeridirektøren at det ikke lenger er grunnlag eller behov for en slik spesiell kvote. En bør nå gå tilbake til den fordelingsnøkkelen som er etablert. Han mente at denne fordelingen ikke kunne eller burde justeres på bakgrunn av individuelle disposisjoner innen en fartøy-kategori. Om et fartøy går ut som følge av at et rederi avhender fartøyet før erstatningsfartøyet kan komme i fiske, må dette ses på som en individuell tilpasning som ikke skal ha konsekvenser for fordelingsnøkkelen. Han viste til at gruppen ferskfisk-/rundfrysetrålerne uansett ville få en andel på 66-68% av den totale trålerkvoten, slik at denne gruppens andel av ekstrakvoten på 8.000 tonn i alle tilfelle ville bli ca. 5.000 tonn. Gevinsten kvotemessig som denne gruppen ville oppnå ville dermed være meget beskjeden og kunne ikke rettferdiggjøre en forrykking av fordelingsforholdet.

Arctander sa at forslaget fra Norges Fiskarlag gjaldt bare for kvoteåret 1986.

Leiv Grønnevet sa at erfaringene viste at slike midlertidige ordninger har en tendens til å bli meget langvarige.

Rasmussen sa at han hadde liten tro på at det ville være mulig å forene de framlagte forslagene. Han mente derfor det beste ville være at de enkelte protokollerte sine standpunkter uten at det ble foretatt en formell avstemning.

Hysvær sa at han ikke hadde lyst til å gi slipp på at det i utgangspunktet burde være mulig å forene forslagene fra Norges Fiskarlag og Bjørklund. Han mente at i utgangspunktet kunne en totalkvote på 78.000 tonn til trålerne fastlegges, men at en kunne gi et tillegg utover dette til eventuelle leveranser til næringssvake distrikter. Et slikt tillegg kunne være noe mindre enn forslaget på 8.000 tonn f.eks. 3.000 tonn + et eventuelt tillegg ut på høsten om det var behov for det. Han mente det burde være mulig for de andre forslagsstillerne å endre på dette punktet.

Rasmussen mente at det var et godt forsøk på å antyde et mulig kompromiss i Reguleringsrådet, men han trodde ikke det ville være mulig å klare å få et flertall for et forslag. Spørsmålet om fordeling mellom gruppene var vanskelig å løse når en ikke viste hvor stor kvote en skulle fordele. Han gikk ut fra en da måtte gå tilbake til en tradisjonell fordeling.

Hysvær sa at i et Råd med en slik bred sammensetning burde en forsøke å bestrebe seg fram til en omforent løsning. Det burde være mulig å diskutere løsninger som kunne få en stor oppslutning. Men forutsetningen var at ingen stilte med et absolutt bundet mandat. I denne saken så det ut til at noen stilte med et bundet mandat. Han mente at forslagene var temmelig i nærheten av hverandre og at det burde være mulig å fire litt slik at en kunne komme fram til et ens forslag.

Rasmussen sa at et slikt forslag om kompromiss slik han oppfattet det måtte ta utgangspunkt i Hysværs forslag. Han kunne være villig til å

vurdere dette dersom det viste seg mulig å få en stor oppslutning.

Leine sa at han allerede hadde tatt standpunkt. Han understreket at ingen stilte med bundet mandat i Reguleringsrådet, men det var ingen uvant ting at medlemmene hadde forskjellige oppfatninger uten at det var mulig å komme fram til et felles forslag. Han mente Fiskeridirektøren måtte trekke ut substansen i de fremlagte forslagene og så framlegge sitt eget forslag til Fiskeridepartementet.

Fladmark sa at det nok var en viss vilje til kompromiss, men dersom dette ikke var mulig så mente han at det beste måtte være å markere standpunktene.

Rasmussen viste til sitt forslag om en trålkvote på 78.000 tonn og han ville holde fast ved dette. Dette ville også bli tilrådingen fra Fiskeridirektøren.

Leine viste til Sovjetavtalen og sa at på bakgrunn av denne avtalen lå det an til trålkvote på 75.000 tonn og fritt fiske for konvensjonelle redskaper. Når en nå hadde øket trålkvoten til 78.000 tonn kunne en ikke strekke dette lenger.

Rasmussen oppsummerte slik:

De 5 representantene fra Norges Fiskarlag går inn for forslaget fra Landsstyret i Norges Fiskarlag om en trålkvote på 78.000 tonn med fordeling slik det framgår i forslaget.

Bjørklund har framsatt forslag om en trålkvote på 100.000 tonn og dette har fått tilslutning fra Fladmark og Bolstad.

Fiskeridirektøren har gjort framlegg om en trålkvote på 78.000 tonn, derav 3.000 tonn avsatt til spesielle distrikt resten fordeles på tradisjonell måte med avsetning av 5.000 tonn til småtrålerne.

Holm sa at han støttet Fiskeridirektørens forslag.

Hysvær spurte om de 3.000 tonn til spesielle distrikt kunne føyes til på toppen av trålkvoten på 78.000 tonn.

Rasmussen svarte benektende på dette.

Hysvær sa at selv om han kunne stå på et avvikende forslag ville han likevel da til slutt støtte Fiskeridirektørens forslag.

Sætersdal sa at han stemte for torskens interesser og han mente de best ivaretas med Fiskeridirektørens forslag.

Rasmussen sa når det gjaldt fordelingen mellom gruppene at dette måtte gjøres på tradisjonell måte. Han viste til at tallene var justert i tillegg til sakspapirene.

Arctander mente at de tallene for deltagende fartøyer som der ble framlagt ikke kunne være riktige og viste til at for noen fartøyer ble det stilt spørsmål om de hadde rett på enhetskvote i 1986.

Løbach viste til de opplysningene som var framlagt i sakspapirene. Han sa at disse baserte seg på at to fartøy ville være helt ute av fisket i 1986 fordi erstatningsfartøyene ikke var ferdige, mens et fartøy ville komme i fisket omlag i oktober måned. Dette innebar en reduksjon i antall enheter for ferskfisktrålerne på 2,75 fartøyenheter. I antallet fartøy som kvoteberegningen er basert på inngår det da enhetskvote for tre fartøyer som er gått ut av fisket. Det ville bli passet på at vilkårene for å bli tildelt enhetskvote ble oppfylt for alle disse tre fartøyene.

Arctander sa at han ville foreslå at bifangstregelen for trålfiske i 1986 skulle være overensstemmende med regelen i 1985.

Rasmussen viste til det som var sagt i avsnitt 7.7. i sakspapirene.

Arctander sa at Norges Fiskarlags forslag forutsatte samme bifangstregel i 1986 som i 1985.

Leine bekreftet dette.

Rasmussen viste til at forslaget i sakspapirene la opp til en endring av denne regelen.

Hysvær sa at han kunne støtte Norges Fiskarlags forslag på dette punkt.

Gullestad mente at regelen om bifangst slik den sto i 1985 var uholdbar og burde vekk. Praktiseringen av regelen var vanskelig og en burde benytte sjansen som en nå hadde med en økning i kvoten og stryke den spesielle bifangstregelen.

Fladmark mente at en ikke burde ta vekk denne bifangstregelen nå, men vente til trålkvoten var større. Han mente dette i og for seg var et lite spørsmål som det burde være mulig å enes om og han ville erklære seg enig med Fiskarlagets forslag.

Holm mente det var spesielle forhold med meget små torskekvoter som i sin tid hadde medført at en innførte en slik regel, som altså innebar at en kunne ta en bifangst av torsk i tillegg til trålkvoten. I den nåværende situasjon der fisket måtte forventes å komme tilbake mot det normale med en større andel av torsk, burde det ikke være behov for fortsatt å ha en slik bifangstregel. Regelen om bifangst i tillegg til torskekvoten burde strykes.

Wold stilte spørsmålet om hvor stort kvantum det kunne dreie seg om. Han hadde ellers inntrykk av at ordningen slik den var fastlagt, fungerte bra i praksis.

Rasmussen sa at han klart mente det ikke burde være grunnlag for å opprettholde en slik spesiell bifangstregel, men han kunne likevel bøye seg for å beholde den et år til når flertallet i Rådet tydeligvis ville ha det slik, men det måtte da være en 10% regel.

Rasmussen viste til at spørsmålet om overføring av kvoter mellom fartøyer i samme rederi var tatt opp. Han konkluderte med at Rådet gikk inn for å beholde denne ordningen. Han viste også til at spørsmålet om høstkvote var reist.

Arctander sa at en høstkvote på 20% av årskvoten for fiske etter 1. september i noen tilfeller skaper visse problemer. Han mente de fleste fartøyene likevel ville ha dekning for det leveringsbehov de har i slutten av året. Han mente det burde være bedre med en frivillig ordning.

Fladmark mente også at en burde kunne ta vekk bestemmelsen om høstkvote. Den hadde kun gyldighet for flerbåtsrederiene og i disse rederiene var fartøyene likevel knyttet meget sterkt til bedriften og bedriftens råstoffbehov.

Hysvær sa at han gikk inn for å opprettholde bestemmelsen om å pålegge avsetning av en høstkvote.

Rasmussen spurte om det fra departementets side var gjort noen forutsetninger på dette punkt.

Paulsen svarte at hans oppfatning var at en hadde lagt til grunn en tilsvarende ordning som tidligere.

Rasmussen konkluderte med at det var et overveiende flertall i Reguleringsrådet for å opprettholde ordningen med avsetning av en høstkvote som foreslått i sakspapirene.

Rasmussen viste til sakspapirene og framlegget til regulering av fisket med konvensjonelle redskaper. Det var foreslått en maksimalkvoteordning på 500 tonn, en økning fra 350 tonn og en kvoteordning for reketrålflåten og banklineflåten på samme måten som i 1985, men med en økning av kvotene til 250 tonn. Det var ikke foreslått å fastsette en gruppekvote for reketrålerflåten slik det hadde vært gjort i 1985 før kvoten ble opphevet i november.

Wold spurte om reguleringen av rekeflåten bare omfattet fartøyene med rekekonsesjon.

Rasmussen svarte bekreftende på dette.

Leine viste til at vedtaket fra Landsstyret i Norges Fiskarlag gikk ut på en kvote på 375 tonn til rekestrålere og banklinefartøy. Dette ville gi banklinebåtene anledning til å gå to turer, en i begynnelsen av året og en i slutten av året. I mellomtiden ville de da kunne fiske i andre lands soner på tradisjonelt vis. Dersom en setter kvoten til banklinefartøyene så lavt som forslaget fra Fiskeridirektøren går inn for vil dette kunne medføre at fartøyene ikke vil drive fiske i andre lands soner, men i stedet legge opp til fritt fiske i Barentshavet.

Rasmussen viste til at dersom de fisket bare i norsk sone ville de bli begrenset av maksimalkvoten på 500 tonn.

Holm spurte om hva som var meningen med Fiskarlagets vedtak om at bare rekestrålere med fryseri skulle reguleres.

Rasmussen sa at det var helt klart at reguleringen av rekestrålere måtte omfatte alle med rekestrålkonsesjon. Det var ikke noe grunnlag for å skille mellom fartøy med fryseri og fartøy uten fryseri.

Rakkevik sa at det i reguleringsopplegget burde ligge et incitament for fartøyene til ikke bare å drive fiske i Barentshavet, men også å utnytte kvotene i andre lands soner.

Rasmussen viste til at fartøyene ville bli begrenset av maksimalkvoten på 500 tonn dersom de bare fisket i norsk sone, mens de etter det andre alternativet ville kunne fiske 250 tonn i norsk sone og fiske fritt innenfor de norske kvotene i andre lands soner. Han mente et slikt opplegg ikke ville medføre at fartøyene la om sitt fiske fra det de hadde drevet tidligere med drift både i norsk sone og i andre lands soner.

Wold sa at ut fra hans vurdering av saken fant han å ville støtte Fiskeridirektørens forslag.

Rasmussen la til at det var meget viktig å huske på at de som ikke

fisket i andre lands soner likevel ville ble begrenset av maksimumkvoten på 500 tonn.

Leine var ikke enig i Fiskeridirektørens forslag. Det var ikke bare snakk om fiske i EF-sonen på andre fiskeslag enn torsk. En båt som kunne fiske 500 tonn torsk i norsk sone, ville også kunne drive et utstrakt fiske etter andre fiskeslag i norsk sone. Dersom en ga anledning til disse fartøyene å ta en kvote på 375 tonn torsk i norsk sone, slik vedtaket i Landsstyret la opp til, ville dette gi de mulighet for å gå en tur om våren og en tur om høsten i norsk sone.

Gullestad sa at som saksopplysning burde det tas med at en har hatt en slik ordning med to kvoter i tre år, og at en i opplegget for 1986 faktisk øker kvotene slik at de nå er på samme nivå som da ordningen ble innført i 1983. I denne perioden har en likevel hatt full utnyttning av kvotene av bankfisk i EF-sonen.

Rasmussen stilte spørsmål om hvilke beregninger som var gjort om reguleringseffekten i ordningen.

Holm viste til at den beregnede reguleringseffekten i 1985 i forhold til fritt fiske var 15.000 tonn for hele reguleringsopplegget for konvensjonelle redskaper.

Fladmark mente at diskusjonen om reguleringer av konvensjonelle redskaper bare var spissfindig. Etter Hylens uttalelser om at det ikke lenger var bekymring for gytebestanden, mente han at det burde kunne innføres fritt fiske for kystflåten. Drift med autoline var godt å ha også for mottakanleggene i land. Disse fartøyene burde få fiske fritt uten kvotebegrensning, og deres økonomiske situasjon tilsa også dette.

Rasmussen oppsummerte debatten med å si at 6 av Reguleringsrådets medlemmer støttet Fiskeridirektørens forslag. Dette var foruten han selv, Holm, Sætersdal, Hysvær, Wold og Bolstad. De 6 andre medlemmene støttet forslaget fra Norges Fiskarlags Landsstyre. Dette var Leine, Johansen, Bakkevik, Arctander, Fladmark og Bjørklund.

Rasmussen oppsummerte videre at hele Rådet var enig i at det skulle innføres to fiskestopper i løpet av året, slik det var framlagt i saksdokumentene.

Arctander kommenterte dette med å si at han forutsatte at trålerne ikke ble pålagt å ligge stille i stoppene.

Rasmussen viste til det som var sagt i sakspapirene: "I den senere tid er det utvist stor interesse for å legge om til torskefiske med snurrevad. Slik interesse utvises også av større havgående fartøy, eksempelvis ringnotfartøy, som ikke tidligere har deltatt i torskefisket. Fiskeridirektøren vil be Reguleringsrådet drøfte denne utviklingen, og vurdere om det i denne sammenheng er behov for særskilte reguleringstiltak i 1986".

Johansen sa at han kjente til at det var flere som arbeidet med å få tilbake småtrålerkonsesjonen for torsk som de i sin tid hadde byttet inn med en reketrålerkonsesjon.

Rasmussen sa at denne saken dreide seg om andre forhold.

Leine sa at det ville være betenkelig for kraftblokk fartøy å legge om til slikt fiske. Han spurte om Rådet nå skulle begynne å forskuttere fiske som ennå ikke hadde kommet i gang, og han mente at det var bedre å vente til et slikt fiske eventuelt fikk et omfang som var problematisk. Han mente det var for tidlig å drøfte dette spørsmålet.

Rasmussen sa at problemet er der, at den diskusjonen som var tatt opp ikke var hypotetisk.

Leiv Grønnevet sa at dette fokuserte alt for mye på noen få nord-norske ringnotbåter. Så vidt han kjente til kunne det dreie seg om 4-5 stykker. Utviklingen som var skissert ville i større grad angå seisnurpere. Han mente at et par moderne seibåter fra Finnmark på 80-90 fot hadde lagt opp til slikt fiske.

Rasmussen viste til at en hadde bedt om råd i dette spørsmålet. Skulle

en la nye grupper komme inn i torskefiske? Norges Fiskarlag hadde heller ikke gått inn for å fastsette en maksimalkvote for fiske med konvensjonelle redskap. Han gjentok at det var eventuell regulering i 1986 som det ble spurt om.

Arctander sa at det ville være uansvarlig dersom en nå tar inn en ny gruppe med utvidet kapasitet i torskefisket. Han mente en burde tenke seg nøye om før dette ble tillatt.

Bakkevik spurte om det ikke var mulig å innføre deltakerkriterier for dette fisket.

Lidvard Grønnevet svarte at det ikke var konsesjon for fiske etter torske med konvensjonelle redskaper, og fisket var dermed fritt. Trålerne var likevel begrenset av sine kvoter slik at disse også omfattet eventuelt fiske med andre redskaper enn trål.

Bjørklund mente at en ikke burde gi anledning til at et nytt torskefiske med havgående snurrevad utviklet seg.

Wold mente også at det burde innføres begrensninger. Etter hans oppfatning var problemet allerede oppstått. Det var nå flere store seisnurpere som hadde lagt opp til dette fisket.

Fladmark mente at en burde gi seg litt bedre tid. Dersom en innførte begrensninger ville det kunne medføre et innfløkt regelverk. Han mente det kunne være beleilig for seisnurpere om de fikk alternative driftsmuligheter.

Johansen mente det var uheldig dersom nye grupper kom inn og begynte fiske innenfor gruppekvoten avsatt til passive redskaper.

Hysvær erklærte seg enig med Wold og Bjørklund.

Rasmussen oppsummerte og sa at Reguleringsrådet tydeligvis ikke kunne gi et entydig råd om hva en skulle gjøre i dette spørsmålet i 1986.

Rasmussen viste til at det var lagt opp til et fritt fiske etter hyse. Han konkluderte med at Rådet var enig i en slik tilråding.

E3-851127T1

BELL 1.

NORSK-ARKTISK TORSK + KYSTTORSK. TUSEN TONN RUND VEKT.

	1977	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984 ¹	1985 ²
NOT	1	1	1	1	0	0	0	0	0
GARN	125	121	100	86	120	107	89	116	89
LINE	44	51	41	36	66	76	52	32	18
JUKSA	59	46	30	39	36	39	29	30	42
SNURREVAD	39	19	19	16	22	33	30	25	24
ANNET/USPES.	0	8	3	5	7	6	4	7	2
SUM KONVENSJONELLE	268	246	194	183	251	261	204	210	175
TRALERE UNDER 250 BRT	7.7	8.4	6.0	8.4	3.6	3.4	1.7	2	-
FERSKFISKTRALERE/ RUNDFRYSETRALERE OVER 250 BRT	114.5	103.2	86.6	58.1	50.6	48.2	47.6	37	-
SALTFISKTRALERE	7.5	9.5	10.4	7.7	8.8	6.6	7.5	6	-
FABRIKKTRALERE	35.5	29.9	29.6	15.2	13.0	10.8	11.2	9	-
SUM TRALERE	165	151	132	89	76	69	68	54	55
TOTALT	429	397	326	272	327	330	272	264	230

Foreløpige tall.

Anslag. Basert på fangst fordelt på redskap pr. 31.10.

ARSTALL: 1984

DATAGRUNNLAG: TORSK NORD FOR 62, KONV REDSKAP

ANTALL FARKOSTER MED FANGSTKVANTUM MELLOM:

	0 - 4.9 TONN	5 - 9.9 TONN	10 - 24.9 TONN	25 - 49.9 TONN	50 - 99.9 TONN	100 - 149.9 TONN	150 - 199.9 TONN	200 - 249.9 TONN	250 - 299.9 TONN	300 - 349.9 TONN	350 - 399.9 TONN	400 - 449.9 TONN	450 - 499.9 TONN	500 - TONN	SUM BÅTER, ANTALL	SUM KVANTUM, TONN
0.0- 6.9 M	2177	172	71	9	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2430	5124
7.0- 7.9 M	1089	244	160	13	3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1509	6376
8.0- 8.9 M	943	304	304	86	12	2	-	-	-	-	-	-	-	-	1651	12405
9.0- 9.9 M	401	161	267	159	46	4	1	-	-	-	-	-	-	-	1039	15409
10.0-10.9 M	198	88	168	177	100	25	7	-	-	-	-	-	-	-	763	21231
11.0-11.9 M	73	28	50	39	44	13	1	-	-	-	-	-	-	-	248	7461
12.0-12.9 M	43	21	53	43	52	16	7	7	2	-	1	-	-	-	245	11963
13.0-13.9 M	31	17	21	37	49	9	5	1	2	-	-	-	-	-	172	8204
14.0-14.9 M	26	6	18	30	47	20	7	-	3	1	-	-	-	-	158	9687
15.0-15.9 M	26	12	16	29	52	32	32	23	4	4	2	-	-	-	232	23033
16.0-16.9 M	15	6	12	15	26	15	16	5	3	-	5	-	-	-	118	11360
17.0-17.9 M	8	4	4	8	20	7	7	4	2	1	-	-	-	-	65	5857
18.0-18.9 M	14	2	4	6	13	10	7	8	4	2	3	-	-	-	73	8375
19.0-19.9 M	10	1	3	2	7	17	8	3	3	6	2	1	-	-	63	8777
20.0-20.9 M	14	1	2	4	8	1	4	4	2	2	4	4	-	-	50	6908
21.0-24.9 M	24	2	7	9	8	13	20	10	4	3	4	2	-	-	106	12828
25.0-29.9 M	12	4	4	2	12	3	11	2	3	-	4	-	-	-	57	6184
30.0-34.9 M	2	2	3	4	9	10	24	-	3	2	3	1	-	-	63	9401
35.0-39.9 M	3	-	1	-	-	1	7	1	-	1	1	-	-	-	15	2265
40.0-44.9 M	5	-	-	-	-	1	2	-	-	-	-	-	-	-	8	509
45.0-49.9 M	5	1	4	-	2	1	-	-	-	-	-	-	-	-	13	326
50.0- M	2	-	-	1	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	4	409

SUM ANT. BÅTER 5121 1076 1172 673 511 200 166 68 35 22 30 8 - - 9082

KVANTUM, TONN 7262 7702 18819 24019 36522 24662 28834 14991 9538 7192 11189 3363 - - 194093

KVANTUM BÅRTYPE UOPPGITT: 8940 TONN
 TOTALT KVANTUM: 203032 TONN

**V92LST REL 1.0 851126

MERKEREISTER:

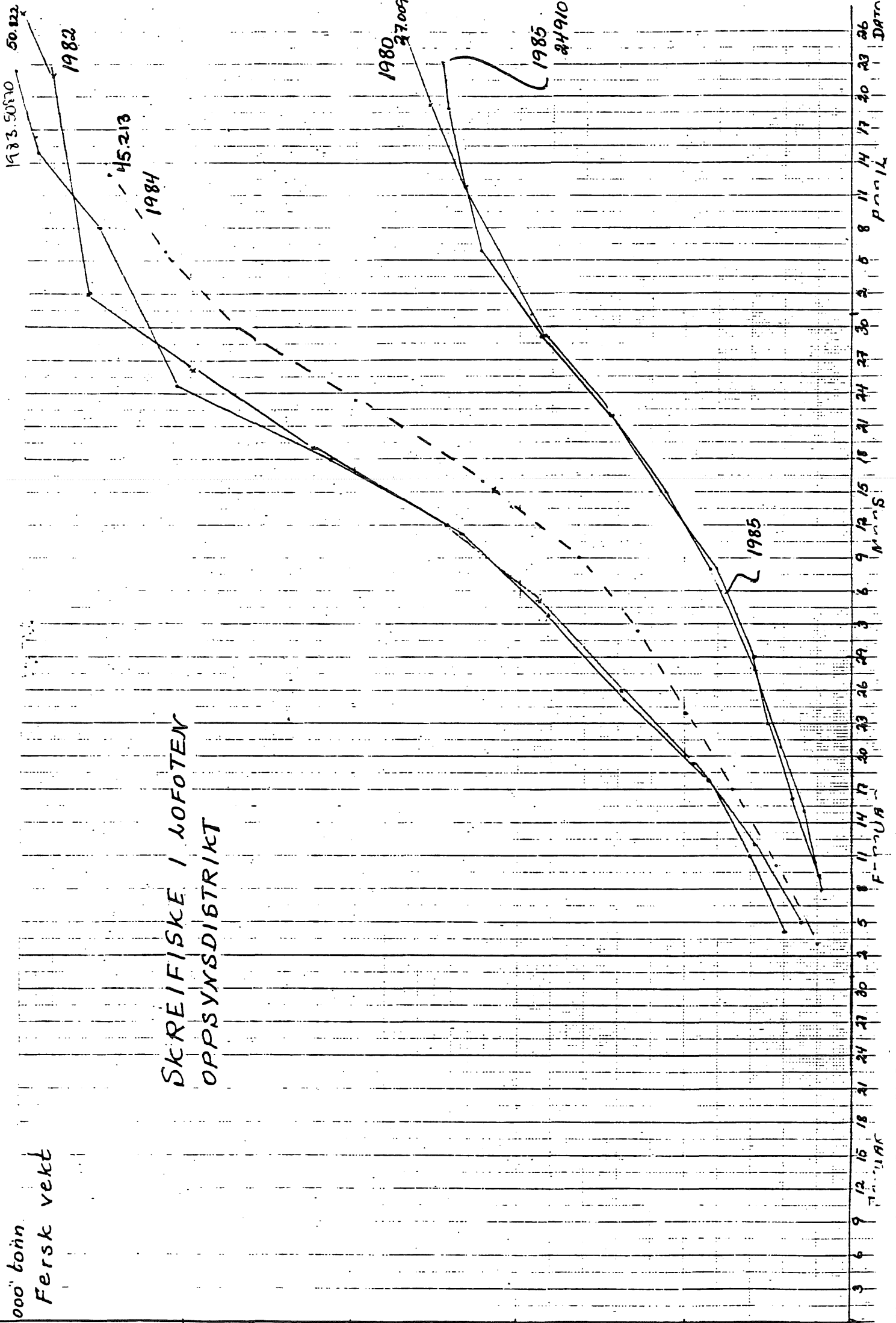
FØRSTE RECORD I DATASETET REG. PR.: 19841231 ANT. REC. TOTALT: 27644 AVGATT: 02080

RECORDS LEST: 115642

RECORDS RUTINEFEIL: 0
 REC *****KE: 0

000 tonn
Fersk vekt

SKREIFISKE I LOFOTEN
OPPSYNSDISTRIKT

Norges Fiskerilag

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Mottatt: 3/2-85 kl 15³⁴
J.nr. ført:

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5001 BERGEN

FISKERIDIREKTORATET TELEFAX

13066 -4. DEC 85

ARKIV:

03.12.1985.
Jnr. 1599/85
OG/MS
ark. 5.2.1.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK ARKTISK TORSK OG HYSE I 1986.

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskerilag i møte den 3. desember 1985 og det ble fattet slikt vedtak i sak 98/85:

1. Norges Fiskerilag konstaterer med tilfredshet at bestandene både av torsk og hyse fortsatt er i vekst og at de sterke årsklassene etter 1982 sikrer rekrutteringen til gytebestandene. Gytebestanden for torsk vil nå sitt laveste nivå i 1986 med de konsekvenser dette vil få for skreifisket i 1986.
2. På bakgrunn av fiskeriavtalen mellom Norge og Sovjet og på bakgrunn av forskernes tilrådninger for fisket i 1986 vil Norges Fiskerilag gå inn for at 78.000 tonn torsk disponeres til trålerne fiske i 1986 hvorav 8 000 tonn avsettes til levering i distrikter med spesielt råstoffbehov. Det forutsettes at dette kvantumet blir fordelt til ferskfisktrålerne i løpet av andre halvår 1986.
3. En går inn for følgende reguleringstiltak for passive redskaper i 1986:
 - A: En maksimalkvote på 375 tonn for reketrålere med fryseri, og fartøy som fisker med garn og line i andre lands soner.
 - B: En fiskestopp for alle redskaper fra onsdag 26. mars kl 2400 til og med mandag 31. mars kl 1400.
 - C: En fiskestopp for alle redskaper fra lørdag 20. desember kl 2200 til fredag 2. januar 1986 kl 0900.
4. Det viktigste reguleringstiltak i torskefisket i 1986 bør etter Norges Fiskerilags oppfatning være gjennomføringen av et omfattende overvåkingsprogram for fiskebestander og fiskefelt med påfølgende stenging og åpning av felt avhengig av konsentrasjonen av undermåls fisk. Det er

Norges Fiskarlag

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

- 2 -

svært viktig at denne overvåkingen i Svalbardsonen intensiveres .

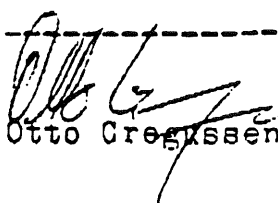
Det er Norges Fiskarlags oppfatning at kriteriene for stenging/åpning av felt for rekefiske skal være de samme som i 1985.

Felt hvor innblandingen av torsk under minstemålet overstiger 15% må stenges for alle redskapor. Det forutsettes at også stengte felt skal overvåkes for å vurdere åpning ved endring i innblandingsforholdene.

5. Ved fisket utenom gytesesongen er det etter Norges Fiskarlags oppfatning grunn til å anta at innblanding av den meget tallrike 1983 årsklassen av torsk kan medføre at en ofte må stenge felt. Norges Fiskarlag finner derfor grunn til å understreke at gjennomføring av et overvåkingsprogram som nevnt ovenfor vil ha regulerings effekt.
6. Norges Fiskarlag mener at det innenfor den norske totalkvoten for hyse i 1986 ikke er grunn til å iverksette spesielle regulerings tiltak.
7. Erfaringene fra de siste års reguleringer i torskefisket viser etter Norges Fiskarlags oppfatning at det kan være svært vanskelig å forutsi utviklingen i fisket. Det er derfor Norges Fiskarlags oppfatning at reguleringsopplegget må kunne endres i løpet av året dersom det viser seg at gjennomføringen av fisket utvikler seg på en måte som er ressursmessig og næringsmessig uheldig. "

Med hilsen /
NORGES FISKARLAG

Arne Kremmervik

Otto Gregussen

LWP/KDM

SAK 14/85 REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1986.

1. INNLEDNING

Rasmussen åpnet med å vise til saksdokumentene der det var gitt følgende redegjørelse:

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1986.

1. Ressurssituasjonen.

ACFM har anbefalt at TAC i 1986 ikke skal overskride 150.000 tonn.

Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt har i brev av 2.12.85 oversendt notat om regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1986 fra forskningssjef J. Hamre. Kopi av notatet vedlegges.

2. Totalkvoten.

En må forvente at også andre land enn Norge vil fiske et visst kvantum norsk vårgytende sild i 1986. På denne bakgrunn vil Fiskeridirektøren ikke kunne tilrå at det norske fisket overstiger den anbefalte TAC.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå et totalkvantum for det norske fiske på 1.600.000 hl.

3. Fordelingen av totalkvoten på fartøvruppene.

3.1 I 1985 var fordelingen av totalkvoten på 660.000 hl:

Ringnot	156.000 hl
Kystnot	338.000 "
Industrietrål	26.000 "
Garn (anslått)	130.000 "
Vitenskapelig	<u>10.000 "</u>
	<u>660.000 hl</u>

3.2 Fiskeridirektøren foreslår følgende fordeling:

Ringnot	600.000 hl
Kystsildfiske	925.000 "
Trål	<u>75.000 "</u>
Totalt	<u>1.600.000 hl</u>

Når det gjelder begrunnelsen for denne fordelingen viser en til det som er sagt nedenfor.

4. Kystflåten.

4.1 Kystnot.

Med en så vidt stor økning i totalkvoten fra 1985 til 1986 bør en vurdere å benytte en del av økningen til å myke opp kravene til deltakelse i kystnotgruppen. - En tenker da spesielt på å frafalle kravet om tidligere deltakelse. Problemet er å få tallfestet hvor mange fartøy som da vil delta og størrelsen på disse.

En har nå i ca. 10 år hatt meget strenge reguleringer i sildefisket. Helt til i 1984 var silda forbeholdt gruppene kystnot og garn og en foretok særlig for kystnotgruppen en streng "siling" av søknadene, over 50% fikk avslag.

I 1984 tok en imidlertid inn ringnotgruppen i sin helhet. Det at en hadde ringnotkonsesjon var i seg selv nok til å kunne delta i sildefisket. Det samme gjaldt industri-trålerne. Deltakelsen i kystnotgruppen ble fremdeles strengt regulert.

Et fortsatt krav til tidligere deltakelse vil bety at kystnotgruppen egentlig blir dårligere stillet nå enn tidligere sammenlignet med ringnot og trål.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at en frafaller kravet om tillatelse i foregående år for kystnotgruppen.

Hva vil en slik endring bety kvantumsmessig?

Forutsatt:

- 1) at fordelingen av fartøystørrelsen på de fartøy som fikk avslag er noenlunde den samme som for de som fikk tillatelse. Sannsynligvis er de fartøy som

fikk avslag gjennomsnittlig noe mindre.

- 2) at kravene om fiskerireg. fartøy, blad B etc. var oppfylte for de fleste av de fartøyene som fikk avslag.
- 3) og at de fleste av de som fikk avslag, ville delta i sildefisket dersom de fikk tillatelse. (Kvoten er blitt tatt av denne gruppen tidligere år hvilket skulle tilsi at de fleste som fikk tillatelse, også har deltatt).

Med de ovennevnte forutsetningene vil en, om en frafaller kravet om tidligere deltakelse, trolig få en dobling i antall deltakende fartøy i denne gruppen. (En viser her til at en i 1984 hadde 1555 søknader hvorav 843 fikk avslag).

I 1985 var kvoten 338.000 hl, (dette utgjorde ca. 3.500 enhetskvoter) en dobling i deltakelse tilsier en dobling i kvantum, dvs. for 1986, 676.000 hl. Det enkelte fartøys kvote er da ikke øket.

Det vil også være aktuelt å redusere størrelsen på de fartøy som får delta fra 110 fot til 90 fot - dog slik at fartøy mellom 90 - 110 fot som har hatt tillatelse tidligere år får dispensasjon fra bestemmelsen om 90 fot l.l.

90 fot vil her være et naturlig skille. En visen til bestemmelsene om ringnotkonsesjon.

Det kan også være aktuelt å sette en så lav grense som 70 fot. I så fall måtte en i tillegg til særskilt tillatelse for fartøy mellom 70 - 110 fot, som tidligere har deltatt, også ha en viss nyrekrutteringsordning for fartøy mellom 70 og 90 fot.

Det kan ellers opplyses at en i 1985 av 679 (foreløpige tall) fartøy hadde ca. 152 fartøy som var over 65 fot. Derav var 62 over 75 fot. En finner det i dagens situasjon vanskelig å kunne begrunne en grense på 70 fot ut fra ressursmessige hensyn.

Det kan imidlertid reises spørsmål om å slippe helt fri deltakelsen for fartøy over 70 fot på sikt kan stimulere til en uønsket oppbygging av kapasitet like under konsesjonsgrensen for ringnotfartøy.

Det er vanskelig å beregne hva en slik begrensning i deltakelsen vil bety kvantumsmessig. Dersom det dreier seg om ca. 60 fartøy over 70 fot, vil dette med en enhetskvote på 150 hl og et snitt på 9 enhetskvoter pr. fartøy utgjøre 81.000 hl. - Hvis en setter grensen på 90 fot, vil det trolig bare dreie seg om noen få fartøy.

Fiskeridirektøren ønsker Reguleringsrådets syn på

spørsmålet om en skal gå inn for en ordning med fri deltakelse for fartøy under 90 fot eventuelt for fartøy under 70 fot da med en viss nyrekruttering for fartøy mellom 70 og 90 fot.

4.2 Garnflåten.

Dersom en går inn for å oppheve kravet om tidligere tillatelse for fartøy som skal delta i kystnotfisket - vil en kunne påregne en viss reduksjon i presset på garnkvoten idet de garnfartøy som i år har fisket med not vil gå over i kystnotgruppen.

Dersom en sier at det dreier seg om 700 fartøy (totalt avslag 843 i 1984) og at disse fartøyene har hatt en gjennomsnittskvote på garn på 100 hl (maks var her 120 hl i 1985) så betyr dette en reduksjon i garnkvantumet på 70.000 hl. En må imidlertid være klar over at dette bare er antagelser. Det finnes ikke mulighet til å få dette avklart på forhånd. Det kan i den anledning minnes om det store kvantum sild (ca 90.000 hl) som ble håvet i Lofoten i fjor på slutten av sesongen.

Videre vil en eventuell liberalisering av reglene om samfiske og overføring av fangst mellom gruppene kunne føre til øket garnkvantum.

Det kan være grunn til å diskutere om en bør ha kun en

kystsildgruppe dvs. at alle fartøy utenom trålfartøy og ringnotfartøy tilhører samme gruppe og kan fiske samme kvote dvs. at garnfartøy får samme kvote som et notfartøy av tilsvarende størrelse.

En antar at de fartøy som vil være igjen i garngruppen er forholdsvis små fartøy - Det kunne eventuelt innføres en differensiering for fartøystørrelse under 9 meter. (Da med dispensasjon for de fartøy som tidligere har hatt tillatelse til 3 enhetskvoter. Slik at disse ikke skal stilles dårligere enn siste sesong).

Med en slik ordning vil en slippe vanskeligheter med kontrollen av om vedkommende fartøy hører til notgruppen eller garngruppen.

Garngruppen kunne i 1985 benytte også andre redskaper enn garn - dvs. var de utstyrt for not kunne de fiske med not, men bare tilsvarende garnkvotestørrelsen.

Dette var ikke noe kontrollproblem i 1985 fordi en da hadde liste over alle som hadde kystnottillatelse.

For 1986 er det ønskelig å slippe søknad om deltakelse - og bare basere seg på stikkprøvekontroll av om vilkårene er oppfylte.

For å kunne få til en enhetlig ordning må en imidlertid

gi slipp på kravet om blad B generelt for kystnotgruppen fordi en for garngruppen tidligere bare har hatt krav om blad A. Trolig vil dette ikke bety noe særlig i kvote-sammenheng..

En viser her til at et av årene da en hadde søknad om deltakelse i garnfisket, var fordelingen 15% på blad A og 85% på blad B av de som fikk tillatelse til å fiske med garn. For de personer som ikke tidligere har deltatt/hatt tillatelse kan en imidlertid stille krav om blad B.

Med den økning i fartøykvoten som en har fått nå bør en kunne foreta en slik forenkling av reguleringsbestemmelsene.

4.3 Ekstraordinære landnottillatelser.

Det finnes ca. 20 av disse på landsbasis.

Denne gruppen bør som et ledd i forenklingen av reguleringsbestemmelsene, tas inn i kystnotgruppen med samme kvoter som vanlig kystnot.

4.4. Fiskeridirektøren vil på denne bakgrunn foreslå:

1. De tre gruppene slås sammen til en og betegnes "kystsildgruppe".

2. Når det gjelder de personer som har hatt tillatelse/har deltatt tidligere er det tilstrekkelig at vedkommende står på blad A. - for de "nye" kreves blad B.

3. Skalaen for beregning av kvote for det enkelte fartøy endres slik:

Det innføres to nye trinn for fartøy under 9 meter.

F.eks. 1 enhetskvote for fartøy under 6 meter og 2

enhetskvoter for fartøy mellom 6 og 7 1/2 og 3

enhetskvoter for fartøy mellom 7 1/2 og 9 meter. Det gis

dispensasjon til de fartøy under 9 meter som har hatt 3

enhetskvoter tidligere.

Skalaen foreslås også øket med 3 trinn øverst. Dette for

å gi differensiering mellom fartøy fra 22,5. til 33,6

meter som i dag alle har 8 enhetskvoter.

Avstanden mellom trinnene her bør være 1 enhetskvote.

Dette for at de største fartøyene i kystsildgruppen skal få noe mer sammenlignbar kvote med ringnotfartøy av samme størrelse.

Enhetskvoten var i 1985 100 hl.

Fiskeridirektøren vil foreslå en økning i enhetskvoten på 50% dvs. at enhetskvoten i 1986 blir 150 hl.

Med 50% økning i enhetskvoten vil en få følgende skala for maksimalkvoter:

Fartøy under	6 m.l.l.	1 enhetskvote	150 hl
"	6.0 - 7.49 m l.l.	2 "	300 "
"	7.50 - ^{8.99} m l.l.	3 "	450 "
"	9.0 - 10.49 m l.l.	3 1/2 "	525 "
"	10.50 - 11.99 m l.l.	4 "	600 "
"	12.0 - 13.49 m l.l.	4 1/2 "	675 "
"	13.5 - 14.99 m l.l.	5 "	750 "
"	15.0 - 16.49 m l.l.	5 1/2 "	825 "
"	16.50 - 17.99 m l.l.	6 "	900 "
"	18.0 - 19.49 m l.l.	6 1/2 "	975 "
"	19.5 - 20.99 m l.l.	7 "	1.050 "
"	21.0 - 22.49 m l.l.	7 1/2 "	1.125 "
"	22.5 - 23.99 m l.l.	8 "	1.200 "
"	24.0 - 25.49 m l.l.	9 "	1.350 "
"	25.5 - 29.99 m l.l.	10 "	1.500 "
"	30.0 - 30.6 m l.l.	11 "	1.650 "

4. Fartøyet må være fiskeriregistrert og ikke ha ringnotkonsesjon.

5. Vedkommende fisker må eie det fartøyet som benyttes. Fiskerisjefen kan i særlige tilfeller dispensere.

6. Fartøyet må være egnet til og utstyrt for sildefiske.

21.33
= 70 fot

27.43 = 90 fot

7. Det gis ingen fartøykvote, bare maksimalkvote.

På grunn av de usikkerhetene som knytter seg til beregningene av deltakelsen og størrelsen på de deltakende fartøyer, kan det ikke gis garanterte kvoter til det enkelte fartøy. De kvotene som omtales er maksimalkvoter. Dette betyr at når vedkommende gruppekvote er oppfisket, vil fisket for denne gruppe bli stoppet:

4.5.2 Dersom en ikke finner å kunne ha bare en kvstsildgruppe, men vil opprettholde en kystnotgruppe og en garngruppe, vil en foreslå at en beholder samme deltakelseskriteriene for garngruppen som i 1985.

Skalaen for beregning av kvoten beholdes som for 1985.

Enhetskvoten økes med 50% som for not.

4.6 Hvis en skal beholde de ekstraordinære landnottillatelsene, foreslås at kvoten for disse også blir øket med 50%.

4.7 Kvoteforslag.

Med de foreslåtte endringer antar en at en økning på 50% på enhetskvotene vil gi følgende gruppekvoter. (En har da lagt inn en viss overfordeling, 5-10%; 3500 enhetskvoter

x 2 = 7.000 x 150 = 1.050.000 hl).

Dersom bare en gruppe (kystsildgruppen): 925.000 hl

Hvis 2 grupper:

kystnot 875.000 "

Garn 50.000 "

5. Ringnotflåten.

Denne gruppen har fått sine øvrige fiskemuligheter sterkt redusert jfr. situasjonen når det gjelder lodde i Barentshavet.

1. Forslag til gruppekvote: 600.000 hl.

2. Deltakelseskriterier

Ringnotkonsesjon.

Påmelding til salgslaget.

3. Beregning av kvoten for det enkelte fartøy etter vinterloddenøkkelen.

4. Med hensyn til deling av ringnotflåten i 1. halvår vises til sak 16a.

6. Trål.

1. Forslag til gruppekvote: 75.000 hl.

2. Deltakelseskriterier.

Det er fra Norges Fiskarlags side foreslått at fartøy med følgende tråltillatelser skal kunne delta:

1. Industritråltillatelse.

2. Loddetråltillatelse.

Når det gjelder industritrålerne, har disse i dag i trålerforskriftene en geografisk begrensning. De kan ikke fiske sild nord for 65⁰ n.br. Dette bør en vurdere endret.

Loddetrålerne kan i dag etter trålforskriftene ikke fiske sild i det hele tatt, også her må i tilfelle forskriftene endres.

Fiskeridirektøren finner å kunne følge Norges Fiskarlags tilrådning med hensyn til hvilke trålergrupper som skal få delta.

3. I 1985 var gruppekvoten for trålere 26.000 hl. Kun industritrålere kunne delta, - og da begrenset til vintersildefisket.

Fisket ble regulert ved turkvoter. Over 100 fartøy meldte

seg på, men kun 15 fartøyer deltok. Disse fartøyer landet i alt ca. 30.000 hl før fisket ble stoppet.

Erfaringen fra 1985 viser at det er vanskelig å beregne deltakelsen ut fra antall påmeldte fartøy.

For 1986 har en foreslått årskvoter for alle gruppene.

En regulering med turkvoter vil være lite hensiktsmessig dersom en skal gi flest mulig trålere en rimelig sjanse til å delta i fisket - og fisket skal kunne foregå over hele året.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at fisket for trålerne reguleres ved maksimalkvoter.

Maksimalkvoten foreslås satt til 1.000 hl.

7. Diverse bestemmelser.

Det enkelte fartøy kan bare ha kvote i en av fartøygruppene. Den enkelte fisker kan bare ta en kvote.

Dvs, at en som deltar med et fartøy i ringnotfisket ikke kan delta med dette fartøy i kystnotfisket. Han kan heller ikke delta med annet fartøy i kystnotfisket (i eget navn) om han skulle være eier av flere fartøy.

3. Overføring mellom fartøyene.

En har i 1985 hatt en streng begrensning når det gjelder overføringsadgangen. Overføring av restkvantum har bare vært tillatt mellom fartøy som benyttet samme redskap.

Det har vært vanskelig for ikke å si umulig å håndheve disse bestemmelsene. En ønsker nå å få til en smidigere ordning. Overføring bør ikke nektes mellom fartøy som fyller vilkårene for å delta i dette sildefisket.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at overføring skal være tillatt dersom mottakerfartøyet er på feltet og utrustet for fiske på angjeldende tidspunkt. Vedkommende fisker må fylle vilkårene for å kunne delta i fisket.

9. Det bør gis årskvoter for alle gruppene.

10. Åpningstider.

10.1 Fiskeridirektøren åpner fisket i begynnelsen av januar 1986 - slagslaget stopper i løpet av året dersom dette er nødvendig ut fra omsetningsmessige hensyn.

10.2 Fiskeridirektøren stopper fisket dersom den enkelte gruppekvote blir tatt før utgangen av året.

11. Konsum/oppmaling.

Noregs Sildesalslag uttaler i telefax av 21.11.85

"Forutsatt der er sild å fange i de områdene der det er omsetning for førsteklases nyfanget vare og den er tilgjengelig gjennom en hel normal sesong, vil vi bygge på at det kan omsettes i området 400.000 hl."

Sildeeksportørenes Landsforening antar at det kan omsettes 450.000 hl vintersild til konsum. I tillegg mener de at det må gis adgang til overløp til mel og olje på 50.000 hl. Det foreligger ellers søknad om 50.000 hl vintersild til LF-mel for Bodø sildoljefabrikk (se nedenfor).

I 1985 ble det tatt 280.000 hl vintersild. Fangsten fordelte seg på fartøygruppene på følgende måte:

Ringnot	ca. 160.000 hl
trål	" 30.000 "
kystnot/garn	" <u>90.000</u> "
totalt	<u>ca. 280.000 hl</u>

Av biologiske hensyn er det ønskelig med en avgrensning av det totale kvantum vintersild - markedsmessig er det imidlertid behov for mer sild i den perioden. En ser det som vanskelig med et øket totalkvantum å redusere vintersildtilbudet til konsum.

En finner ikke å ville sette en egen vintersildkvote, idet en antar at kravet til konsumleveranse se pkt. 11.1 vil virke begrensende.

11.1 1. halvår.

Når det gjelder vintersildfisket er det naturlig at en her stiller samme krav som i 1985 dvs. at silden skal gå til konsum.

Noregs Sildesalslag har i telex av 4.12.85, kopi følger vedlagt, uttalt:

"Dersom Fiskeridirektøren bestemmer at vintersildfisket skal være et konsumfiske, må vi rå til at bestemmelsen gis i form av at fisket skal tilpasses industriens behov for kontinuerlige tilførsler. Det må videre være klare bestemmelser om at salgslaget eller Fiskeridirektøren vil gi dispensasjon for levering til andre anvendelser for fangster som av avtaksmessige årsaker ikke kan omsettes til konsum. Det er en underliggende forståelse at "overløpet" skal være så lavt som praktisk mulig, men at det likevel til enhver tid må være så mange utseilte fartøyer at konsummottaket er maksimalt utnyttet. Primært tør vi anbefale at Noregs Sildesalslag av praktiske grunner får adgang til å gi de nødvendige dispensasjoner."

Under forutsetning av at silden skal gå til konsum - og at regelen om dispensasjon for leveranse til oppmaling praktiseres strengt, har en for så vidt ingen merknader til at dispensasjonsadgangen delegeres til laget i alle fall som en forsøksordning.

11.2 Oppmaling.

Har fått henvendelse angående direkte oppmalingsfiske. Dette begrunnes ut fra behovet for utprøving av utstyr.

Fiskeridirektøren ønsker rådets syn på om en bør tillate et slikt direkte oppmalingsfiske i mindre målestokk under vintersildfisket.

11.3 2. halvår.

Feitsildfiskernes salgslag har i telex av 4.12.85, kopi vedlegges, uttalt;

"Vi vil anta det er mulig å omsette 500.000 hl til norske kjøpere etter 1.4. I tillegg vil også anslagsvis 100.000 hl kunne omsettes ved "oversiden leveringer" til utenlandske fabrikkskip."

Dersom en tar 500.000 hl i 1. halvår er det 1.1 mill. hl igjen til 2. halvår. Det betyr at ca. 40% kan gå til konsum i 2. halvår.

Når det gjelder behovet for sild til oppmaling/fôr vil det som kjent være stort i den nåværende situasjon. Det må således forventes at selv små kvoter forholdsvis lett vil kunne finne anvendelse til oppmaling/fôr.

Så vidt en har forstått salgslagene er spørsmålet om økning i eksportkvantumet for konsumsild i stor utstrekning et prisspørsmål. Dvs. skal en øke eksportkvantum, må en ned med prisen. For sild til fôr/oppmaling vil situasjonen være motsatt, her er det mangel på råstoff og økende behov.

En vet imidlertid på det nåværende tidspunkt lite om hvordan dette vil arte seg i praksis.

Fiskeridirektøren foreslår at spørsmålet om hvordan en i annet halvår skal regulere for å få en tilfredsstillende ballanse mellom kvantum sild til konsum og til oppmaling drøftes senere med de respektive salgslag og Norges Fiskarlag. "

2. RESSURSGRUNNLAGET.

Rasmussen ba deretter Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt gi en ressursoversikt.

Hamre sa at bestandssituasjonen ikke hadde forandret seg noe vesentlig siste året. Dette til tross for endringen i tilrådingen fra ACFM.

Vi har en gytebestand på 800 000 tonn. Dette er egentlig en alt for liten gytebestand. Samtidig har vi fått en god årsklasse inn som er 15-20 ganger sterkere enn en middels årsklasse fra 70-årene, men den er liten i forhold til de sterke årsklassene i 1950 og 60-årene. 1983-årsklassen har vi fulgt med hele tiden - den har hatt en positiv utvikling. Den er blitt målt akustisk. Den absolutte størrelsen av 1983-årsklassen er noe usikker, kanskje 1.5 mill. tonn. Noe av den vil være kjønnsmoden i 1987, det meste i 1988. En håper da at gytebestanden vil være på 2.5 mill. tonn. Videre når det gjaldt rekruttering - 1984 og 1985-årsklassene, kunne han opplyse at 1984-årsklassen i utgangspunktet var bra, men at den i år så og si var helt borte. Hamre trodde det var torsken som hadde tatt den. 1985-årsklassen var heller ikke så aller verst, også den var utbredt i Barentshavet. Den var nå et viktig byttedyr for torsk og hyse.

På kysten var det lite av disse årsklassene (1984-85). En måtte derfor regne med at det var 1983-årsklassen som måtte bære sildefisket til langt ut i 1990-årene. Dette var for så vidt ikke noe nytt. En hadde hatt slike situasjoner tidligere. ACFMs anbefalte TAC var ikke basert på gytebestanden i år, men på forventet utvikling.

Fordelingen av fisket på de to komponentene. Han viste til notatet vedlagt saksdokumentene. Den sørlige komponenten var veldig viktig pga. hurtigere vekst. Den gyter på Sunnmøre og går opp til Vestfjorden og yngelen vokser opp i kystvannet mellom Møre og Vestfjorden. Den nordlige komponenten gyter fra Buagrunnen og nordover og yngelen transporteres av atlantehavsstrømmen og fordeler seg på kysten fra Lofoten og nordover og i den sørøstlige del av Barentshavet. Det var den nordlige komponenten som fikk en god årsklasse i 1983. Hamre understreket at det derfor var viktig at vi nå ikke fisket ned den sørlige komponenten.

3. TOTALKVOTEN.

Rasmussen gikk deretter over til spørsmålet om hvor stor totalkvote en skulle anbefale for 1986. Han viste til saksdokumentene der Fiskeridirektøren hadde foreslått 1.6 mill. hl. En hadde da tatt i betraktning at USSR ville fiske noe sild i 1986, - kanskje 25.000 - 30.000 tonn - i så fall ville en da være oppe i et kvantum på 180.000 tonn. Han mente å ha oppfattet biologene slik

at det ville være nesten uansvarlig å gå over et slikt kvantum. Han kunne ellers godt forstå at andre kyststater nå ønsket å komme inn i sildefisket.

Leine ga uttrykk for at de ikke hadde regnet med at USSR skulle fiske noe sild i 1986. Norges Fiskarlags forslag gikk ut på en totalkvote til norske fartøy på 180.000 tonn. Men han hadde full forståelse for Fiskeridirektørens forslag. Han kunne imidlertid ikke gå fra Norges Fiskarlags anbefaling.

Rasmussen sa at det vi egentlig nå gjorde var å reservere for oss selv hele det kvantum som ACFM hadde anbefalt som totalkvote for 1986. Han fant ikke å kunne gå lenger enn det han hadde foreslått i saksdokumentene. Det forelå derfor to forslag til totalkvoten.

1. Norges Fiskarlags forslag på 1.935 mill. hl.
2. Fiskeridirektørens forslag på 1.6 mill. hl.

Norges Fiskarlags representanter gikk inn for fiskarlagets forslag. De fikk støtte av Fladmark - dvs. totalt 6 stemmer.

Fiskeridirektørens forslag fikk støtte fra fiskeriadministrasjonen samt Bjørklund, Bolstad og Hysvær - dvs. totalt 6 stemmer. (Med direktørens dobbeltstemme da 7 stemmer).

4. FORDELINGEN AV KVOTEN PÅ FARTØYGRUPPER.

Rasmussen gikk deretter over til spørsmålet om fordeling av kvoten på de enkelte gruppene. Han mente at en fikk ta utgangspunkt i 1.6 mill. hl ved fordelingen.

Lars B. Larsen kom med en rettelse til det som var opplyst på sidene 13 og 14 om trålerne. Det var 140 fartøy som hadde meldt seg på, 56 som hadde deltatt og det var landet i alt 30.516 hl.

Leine ga igjen uttrykk for at han hadde forståelse for Fiskeridirektørens syn på totalkvoten, men han mente det var så liten avstand mellom de to forslagene at en burde bruke landsstyrets prosentvise fordeling, dette hensett til ringnotflåtens vanskeligheter.

Rasmussen spurte hva fordelingen i så fall ville bli dersom en fordelte 1,6 mill. hl etter Norges Fiskarlags nøkkel.

Det ga følgende fordeling (med en viss avrunding)

Ringnot	700.000 hl
Kystnot	785.000 hl
Garn	30.000 hl
Trål	<u>80.000 hl</u>
	<u>1.600.000 hl</u>

Rasmussen opplyste ellers at Fiskeridirektørens forslag til

fordeling bygget på at en hadde forstått det slik at fiskarlaget ønsket en progressiv økning for ringnotflåten, dvs. jo større totalkvote dess større prosentvis andel av denne til ringnotflåten.

Johansen sa at han forsto landsstyrets vedtak når det gjaldt garnfartøyene slik at det ikke skulle settes noe tak - at det ikke var en gruppekvote det var snakk om - men kun et anslått kvantum.

5. DELTAKELSESKRITERIER. KYSTFARTØY.

Rasmussen gikk deretter over til å se på deltakelseskriteriene for kystnotflåten.

5.1

En hadde foreslått i saksdokumentene at kravet om tillatelse til å fiske sild i foregående år skulle frafalles. Det var enighet om dette i Reguleringsrådet.

5.2

Rasmussen viste til at en ønsket Reguleringsrådets syn på om en skulle gå inn for en ordning med fri deltakelse for fartøy under 90 fot, eventuelt for fartøy under 70 fot, da med en viss nyrekruttering for fartøy mellom 70 og 90 fot.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at en skulle sette grensen på 90 fot - dog slik at fartøy mellom 90 og 110 fot som hadde hatt tillatelse tidligere fortsatt skulle få beholde denne.

5.3

Rasmussen viste til at en i saksdokumentene hadde foreslått at de ekstraordinære landnottillatelsene skulle tas inn i kystnotgruppen med samme kvoter som vanlig kystnot.

Det var enighet i Reguleringsrådet om dette.

Det var videre enighet om følgende punkter i Reguleringsrådet:

5.4

Fartøyet må være fiskeriregistrert og ikke ha ringnotkonsesjon.

5.5

Vedkommende fisker må eie det fartøy som skal benyttes. Fiskerisjefen kan i særlige tilfelle dispensere.

5.6

Fartøyet må være egnet til og utstyrt for sildefisket.

5.7

Det gis ingen fartøykvote, bare maksimalkvote. Dette betyr at når vedkommende gruppekvote er oppfisket, vil fisket for denne gruppen bli stoppet.

6. RINGNOTFLÅTEN.

Rasmussen gikk deretter over til spørsmålet om regulering av ringnotflåten.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at deltakelseskriteriene skulle være ringnotkonsesjon og påmelding til salgslaget. Videre var det enighet om at kvoten for det enkelte fartøy skulle beregnes etter vinterloddenøkkelen. En viste her til Norges Fiskarlags landsstyrevedtak 106 E/85.

Leine ga ellers uttrykk for at en måtte ta inn i forskriftene hjemmel til å raskt kunne foreta en geografisk begrensning i ringnotflåtens fiske dersom det var fare for redskapskollisjoner eller for innblanding av matfisk i fangstene.

Rasmussen sa seg enig i dette.

7. TRALFLÅTEN.

Rasmussen viste deretter til forslaget om regulering av trålfisket etter norsk vårgytende sild. Det var enighet om at fartøy med følgende tråltillatelse kunne delta: 1) Industritråltillatelse, 2) loddetåltillatelse.

Fiskeridirektøren hadde foreslått at fisket skulle reguleres ved maksimalkvoter, og at maksimalkvoten skulle settes til 1.000 hl. Det var enighet i Reguleringsrådet om dette.

8. GENERELLE BESTEMMELSER FOR FISKET.

Rasmussen gjennomgikk deretter Fiskeridirektørens forslag til mer generelle bestemmelser for fisket.

8.1

Det var enighet i Reguleringsrådet om at det enkelte fartøy bare kunne ha kvote i en av fartøygruppene, og at den enkelte fisker bare kunne ta en kvote. Dvs. at den som deltar med et fartøy i ringnotfisket ikke kan delta med dette fartøyet i kystnotfisket. Han kan heller ikke delta med annet fartøy i kystnotfisket (i eget navn) om han skulle være eier av flere fartøy.

8.2

Videre var det enighet i Reguleringsutvalget om at det skulle være tillatt å overføre fangst mellom fartøy på feltet dersom mottakerfartøyet befant seg på feltet på angjeldende tidspunkt og var utrustet og bemannet for fiske, samt at vedkommende fisker fylte vilkårene for å kunne delta i fisket.

8.3

Det var også enighet om at det skulle gis årskvoter for alle gruppene, og at Fiskeridirektøren åpner fisket i begynnelsen av

januar 1986 - salgslaget stopper i løpet av året dersom dette er nødvendig ut fra omsetningsmessige hensyn. Fiskeridirektøren stopper fisket dersom den enkelte gruppekvote blir tatt før utgangen av året.

9. KONSUM/OPPMALING.

Rasmussen tok deretter opp problemet konsum/oppmaling.

9.1

Gregussen viste til pkt. 8 i fiskarlagets landsstyrevedtak der det var foreslått at året skulle deles i 3 perioder. Dette ut fra biologiske hensyn og fra hensynet til å sikre en jevn produksjon av konsumsild.

Rasmussen viste til at en i saksdokumentene hadde foreslått at en for første halvdel av året skulle ha et forbud mot oppmaling av norsk vårgytende sild og at en når det gjaldt annet halvår skulle ta dette opp til drøfting på neste møte i Reguleringsrådet - idet en ville vite mer om forholdene når en kom frem til april/mai.

Leine sa seg enig med Fiskeridirektøren.

Bolstad sa seg også enig med Fiskeridirektøren.

Det var ellers enighet om at en under forutsetning av at en praktiserte dispensasjonsadgangen strengt, kunne delegere dispensasjonsadgangen til salgslaget.

9.2 Rasmussen opplyste at en hadde fått en henvendelse angående et direkte oppmalingsfiske på vintersild. Søknaden var begrunnet ut fra behovet for utprøving av utstyr. Han ga uttrykk for at han var betenkt når det gjaldt å gi dispensasjon for et slikt direkte oppmalingsfiske.

Bolstad ga uttrykk for at han syntes det hørtes rart ut at en absolutt skulle bruke vintersild - med mindre vedkommende fabrikk lå særlig langt nord.

Lohne sa at heller ikke han likte slike enkeltsaker - han mente imidlertid at dette var helt spesielt. Det dreiet seg her om utprøving av kostbart utstyr av stor betydning for industrien som hadde planlagt dette i to år. Prosessen var beregnet på lodde. Men nå hadde en ingen andre muligheter enn å prøve på sild.

Leine mente at en kunne få problem med andre fabrikker som også ønsket sild til oppmaling - og som ville vise til at det ville bety en forskjellsbehandling om ikke de også fikk dispensasjon.

Lohne ga uttrykk for at han kunne love at det ikke skulle bli problem fra andre bedrifter.

Hamre sa at instituttet hadde behov for et visst kvantum vintersild fra Lofoten. Ca. 10 - 15.000 hl. Han trodde det måtte være mulig å få til en ordning her.

Lohne sa at 25.000 hl kunne være i orden for denne fabrikken, men 10.000 hl ville være litt for lite.

Hamre sa at det i så fall bare måtte være sild fra Lofoten og fra januar og februar og at forutsetningen måtte være at instituttet fikk komme inn med sine detektorer.

Hysvær sa at en måtte være fornøyd med at det skjedde en viss utvikling av metoder/teknikker ut fra industriens forhold. Generelt måtte en se positivt på dette.

Rasmussen sa seg enig i at utstyr burde prøves ut, men problemet var akkurat dette med gytebestanden og at en ønsket vintersild til oppmaling - et annet problem var at slike dispensasjoner erfaringsmessig hadde en viss spredningseffekt. Med den lovnaden som Lohne hadde gitt, om at det ikke skulle komme flere søknader, kunne han imidlertid gå med på å frigi 25.000 hl til oppmaling under forutsetning av at instituttet fikk komme til med sine detektorer.

10. FORHOLD EN ØNSKET Å DRØFTE NÆRMERE.

En sa seg så foreløpig ferdig med sak 14. Dette fordi en ønsket tid til å studere følgende spørsmål:

1. Sammenslåingen av not og garngruppen til en kystfartøygruppe.
2. Hvis en ikke fant å kunne gå inn for en sammenslåing, måtte en se på fordelingen av kystsildkvoten på de to gruppene.
3. Fastsettingen av enhetskvotens størrelse.
4. Skalaen for beregning av kvoten for det enkelte fartøy.

2. DAG. DEN VIDERE DRØFTELSEN AV SAK 14/85 .

Rasmussen åpnet med å ta opp spørsmålet om å slå sammen not og garn til en kystfartøygruppe.

Leine sa at en hadde drøftet dette nå og en fant ikke å kunne gå inn for en slik ordning fordi en var redd for at kvoten kunne være oppfisket før det ble garnfiskernes tur til å delta. Han foreslo at en kunne praktisere fiskarlagets forslag i 1986 og så eventuelt gå inn på Fiskeridirektørens forslag i 1987. Han gjentok ellers at det var nok med den inndelingen i to perioder som var foreslått av Fiskeridirektøren når det gjaldt konsum/oppmaling. Videre bekreftet han at en ville gå inn for at en skulle sette en grense på 90 fot for deltakende fartøy i kystnotgruppen.

Når det gjaldt totalkvoten uttalte han derimot at fiskarlaget måtte stå på sitt forslag på 180.000 tonn. Han begrunnet dette

med at Fiskeriministeren hadde gått med på dette kvantum i forbindelse med støtteforhandlingene.

Rasmussen sa at dette med støtteforhandlignene var et helt nytt moment. Hvis det var riktig at 180.000 tonn var lagt inn i støtteavtalen, så skulle også han legge dette til grunn - men han ville ha dette bekreftet av Fiskeridepartementet. Selv anså han det ikke for forsvarlig å gå opp til et så høyt kvantum.

Paulsen uttalte etter forutgående kontakt med Fiskeridepartementet at det var riktig at 180.000 tonn hadde figurert under støtteforhandlingene - han pekte imidlertid på at en ikke fastsetter kvoter under støtteforhandlingene - og han mente at en dessuten hadde regnet med at USSR ville ta en del sild i 1986.

Leine sa at han hadde problem med å forstå dette. Han anså ikke fiskarlagets stilling for forandret.

Bjørklund sa at han godt kunne forstå Fiskeridirektørens irritasjon her. Han viste ellers til at spørsmålet om totalkvoten ble behandlet dagen før og han kunne ikke se noen grunn til å behandle den på nytt - særlig hensett til at ikke alle rådsmedlemmene var til stede annen dag.

Rasmussen sa at en fikk protokollere de to forslagene. Han ville imidlertid i oversendelsesbrevet til Fiskeridepartementet, med forslag til regulering, gjøre oppmerksom på de forhold som var oppstått under behandlingen av saken. Fiskeridirektøren ville fastholde sitt forslag. Han mente at den informasjonen som var kommet frem om støtteforhandlingene gjorde at Reguleringsrådet ikke var istand til å gi statsråden et entydig råd.

Leine sa seg for så vidt enig med Bjørklund i at spørsmålet om totalkvoten var avgjort dagen før.

Rasmussen påpekte at det nå var en helt ny situasjon.

Bakkevik sa seg enig med Fiskeridirektøren i hans foreslåtte måte å følge opp saken på.

Rasmussen ga uttrykk for at en oppfattet Reguleringsrådet som enig i at de to forslagene skulle fremmes.

Det kom ingen innsigelser mot dette.

TELEFAX

NOREGS SILDESALSLAG

BERGEN: Telefax nr.: (05) 31 50 27 — Telex: 42082 Samhl — HAUGESUND: Telefax nr.: (047) 1 18 53

BERGEN, den 4/12-85
KAJ/ER4/12
KE.08 25Fiskeridirektoratet
v/fru Plassa
Bergen

FISKERIDIREKTORATET

13068 -4.DEC85

ARKIV:

Regulering av vintersildfisket 1986 som konsumfiske.

Vi viser til telefonsamtale 2/12 og til vårt brev av 15/21.nov. 85. Som nevnt finner vi at dersom man tar sikte på et kvantum i størrelsesorden 400.000 hl eller mer atlanto-skandisk sild i første halvår til konsum, vil det bli nødvendig å regulere slik at konsumkjøperne stadig tilbys sild.

Dersom Fiskeridirektøren bruker samme bestemmelser som i 1985 med tillatelse til å levere til mel og olje bare i spesielle tilfeller, vil laget måtte strupe utseilingen/deltakelsen sterkt. Ved uforutsette tilbakeslag i fisket eller mottaksøking, kan det lett oppstå underforsyning. Derved går salgsmuligheter tapt og det oppstår fare for at salgsmålene for sesongen totalt ikke nås. Dette vil være meget skadelig for norsk konsumsildomsetning.

Med økt konsumsalg som mål i 1986 kan vi ikke annet enn å advare mot at bestemmelsene fra 1985 gjentas. Vi må gå så langt som til å si at dersom dispensasjon bare kan gis i spesielle tilfelle, er reguleringsformen uhensiktsmessig. Vi nevner at man i EF-land regulerer konsumfisket slik at sild som tross fangstbegrensing landes ut over hva konsumotaket kan ta, har tilbaketrekkingssordninger som tillater flyt i fisket. Det er absolutt umulig å forutsi hvorledes fisket/mottaket vil være en uke fremover. Her spiller inn værforhold, - hvor forekomstene er, sildas størrelse/kvalitet, anleggenes kapasitetsutnyttelse osv.

Dersom Fiskeridirektøren bestemmer at vintersildfisket skal være et konsumfiske, må vi rå til at bestemmelsen gis i form av at fisket skal tilpasses industriens behov for kontinuerlige tilførsler. Det må videre være klare bestemmelser om at salgslaget eller Fiskeridirektøren vil gi dispensasjon for levering til andre anvendelser for fangster som av avtaksmessige årsaker ikke kan omsettes til konsum. Det er en underliggende forståelse at "overløpet" skal være så lavt som praktisk mulig, men at det likevel til enhver tid må være så mange utseilte fartøyer at konsumotaket er maksimalt utnyttet. Primært tør vi anbefale at Noregs Sildesalslag av praktiske grunner får adgang til å gi de nødvendige dispensasjoner.

Vi tillater oss å antyde hvorledes en slik bestemmelse eventuelt kunne lyde:

" Regulering av vintersildfisket 1986.

Fisket etter vintersild 1986 reguleres for levering til konsum.

Noregs Sildesalslag pålegges å regulere fisket i medhold av råfiskloven slik at det best mulig tilpasses konsumindustriens

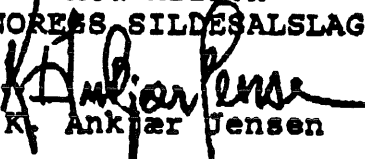
behov for kontinuerlige tilførsler. Hvis en fangst ikke lar seg omsette til konsum, skal fiskerne i hvert tilfelle innhente tillatelse fra laget til annen anvendelse (evt. at Fiskeridirektøren vil gi slik tillatelse etter anmodning fra salgslaget).

Det er forbudt å levere til annen anvendelse før tillatelse foreligger. Verdi av fangst levert uten tillatelse vil bli inndratt."

Vi tør gå ut fra at det er hjemmel for å inndra verdi av fangst levert til annet enn konsum uten forhåndstillatelse.

Til slutt må vi presisere at foranstående uttalelser bygger på den forutsetning at fisket på atlanto-skandisk sild i 1. halvår skal være et rent konsumfiske. Vi må gjøre oppmerksom på at avtaket til konsum i Norge ikke vil være stort nok til å ta unna de kvanta atlanto-skandisk og annen sild som kan tas iflg. fangstkvotene. En eventuell åpning for makrellfiske i 1. kvartal vil også begrense mottaket av sild til konsum. Det vil innebære at ikke alle redskapsgrupper/fartøyer kan få ta sin andel desom det skal reguleres til et rent konsumfiske (fangsttiden begrenses for noen). For slike forhold må salgslaget frasi seg et hvert ansvar.

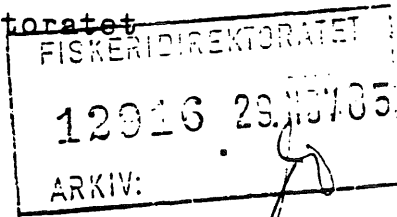
Vi står gjerne til tjeneste i tilfelle De skulle finne det ønskelig med konferanse om saken.

Med hilsen
NORESS SILDESALSLAG

K. Ankjar Jensen

Arne Johannessen /

Fiskeridirektoratet
boks 185
5001 BERGEN

Trondheim, 26.11.85
j.nr. 308/85
IF/rk

John

Wage

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-VÅRGYTENDE SILD I 1986 -
KVOTE OG KVOTEFORDELING

Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden behandlet i møte
22.d.m. overnevnte og gjorde slikt vedtak under AU-sak
10/85:

VEDTAK:

- " 1. Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden konstaterer
at ACFM har revidert sin oppfatning av forsvarlig
uttak av bestanden av norsk - vårgytende sild i
1986 og tilrår et fiske på 150.000 t.

AU forutsetter at den norske kvote blir endelig
fastsatt på nasjonal basis også for 1986 og
innenfor en norsk totalkvote på min. 150.000 t.

2. AU viser til styrets vedtak i sak 40/85 og 41/85
hvor Notfiskarsamskipnadens prinsipielle
utgangspunkt for reguleringen av fisket i 1986 er
trukket opp.

Med grunnlag i de reviderte kvote-tilråddninger vil
AU tilrå slik fordeling av en kvote på 150.000 t:

Ringnot: 60.000 t
Kystnot: 60.000 t
Trål: 5.000 t
Garn: 20.000 t
Feitsild
og mussa: 5.000 t

AU vil i tilknytning til forslaget om fordeling
understreke at alle parter ved tidligere
anledninger har akseptert at den relative fordeling
i de år kvotene har vært på et lavt nivå, ikke
skulle ha presendens for fordeling av større
kvanta.

Fordelingen av disse kvanta innen notgruppen bør
oppretholdes slik som skissert i styrets vedtak

FISKERIEN
12016 29. NOV 85

-2-

ARKIV:

40/85, d.v.s.:

Ringnotkvoten fordeles med en grunnkvote på 1.000 hl. til hvert fartøy og resterende kvote fordelt etter samme nøkkel som i vinterloddefisket 1985.

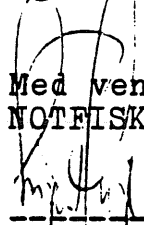
Kystnotkvote fordeles med grunnlag i slik basiskvote:

100 hl + 10 hl. pr. m. fra 10 t.o.m. 30 m.

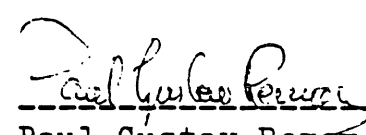
Det variable tillegg pr.m. i denne nøkkelen bør imidlertid kunne justeres slik at kvoten for de største kystnotfartøyene (ikke konsesjonspliktige ringnotfartøyene) omlag tilsvarer kvoten for den minste konsesjonspliktige ringnotfartøyene."

Vedlagt følger utskrift av styrets protokoll under sak 40/85 og 41/85 som det henvises til i AU's vedtak.

Med vennlig hilsen
NOTEFISKARSAMSKIPNADEN

Inge Flage

Paul-Gustav Remøy

Kopi: Fiskeridepartementet

VEDLEGG

REGULERINGEN AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1986:
KVOTER OG KVOTEFORDELING.

VEDTAK:

- " Styret i Notfiskarsamskipnaden har drøftet reguleringen av fisket etter norsk-vårgytende sild for 1986.

Innledningsvis vil styret påpeke at de signaler som nå er kommet om utviklingen av loddebestanden i Barentshavet, er skremmende når en tar i betraktning hvilken avgjørende betydning dette fisket har for det samlede driftsresultat til den flåten som har sin hovedbeskjeftigelse innen sildesektoren.

Samtidig ser nå bestandsutviklingen for torsk og hyse ut til å være så lys at den del av flåten som har sin hovedbeskjeftigelse i disse fiskeriene igjen kan få gode driftsforhold.

Styret vil nå uttrykke et håp om at den del av flåten som i kraft av liberaliseringen i reguleringen av fisket etter norsk-vårgytende sild, er kommet inn i dette fisket de siste årene, nå viser forståelse for at den delen av fiskeflåten som i alle år har hatt hele eller storparten av sin beskjeftigelse innen sildefiskeriene, får andeler av den samlede sildekvote som kan rette opp noe av virkningene av loddekvotenes utvikling.

Styret må minne om at argumentasjonen for å tildele tillatelser til den del av flåten som hovedsaklig var engasjert i torskefiskeriene nettopp var mangel på driftsalternativ.

Disse alternativene foreligger nå.

Med forbehold om eventuelle endrede opplysninger om tilrådd TAC for 1986, vil styret tilrå følgende regulering av fisket etter norsk-vårgytende sild for 1986.

2. Styret erkjenner at det biologiske grunnlag for fisket på stor sild i 1986 ikke vil være vesentlig bedre enn i inneværende år. Ut fra totaløkonomiske vurderinger vil imidlertid notflåten som har hatt et vesentlig inntektsgrunnlag i loddefisket i 1986, komme i en meget kritisk situasjon. For å kompensere noe for svikten i loddebestanden vil styret derfor tilrå at kvoten av norsk-vårgytende sild økes til min. 750.000 hl i 1986 og at økningen i hovedsak tilfaller konsesjonspliktige ringnotfartøyer og ringnotfartøyer under 90 fot som har

deltakelsestillatelse i loddefiskeriene. Styret vil understreke at en konsistent handlemåte fra myndighetenes side og fra Norges Fiskarlags side tilsier en oppfølging av dette, ettersom argumentasjonen tidligere for økte kvoter til kystflåten har vært de kompensasjonskrav som er nevnt foran under pkt.1.

Styret tilrår med dette slik fordeling av et kvanta på 750.000 hl. norsk-vårgytende sild:

Garn:	130.000 hl.
Trål:	30.000 hl.
Kystnot:	320.000 hl.
Ringnot:	270.000 hl.

Ringnotkvoten må omfatte konsesjonspliktige ringnotfartøyer og ringnotfartøyer med deltakelsestillatelse i loddefisket.

Fartøykvoten for ringnot bør differensieres slik:

1.000 hl. pr. fartøy + resterende kvote fordelt etter samme nøkkel som vinterloddekvoten.

Fartøykvoten for kystnotflåten bør som tidligere tilrådt fra styret differensieres etter samme mønster som for ringnotflåten og med slik basiskvote:

100 hl.+10 hl. pr. m. fra 10 t.o.m.30 m.

Styret må imidlertid med bakgrunn i det reguleringsopplegg som Fiskeridepartementet mot fiskeriorganisasjonenes tilrådninger fastsatte for 1985, slå fast at de kvoteandeler som blir fastsatt for 1986 ikke må skape presedens for seinere år. Ved økte kvoter fra og med 1987 må kvoteandelene i større grad gjenspeile de enkelte fartøyers fangsteffektivitet, kompetanse og økonomiske behov.

3. Styret vil på det mest bestemte avvise enhver nyrekruttering i notfisket. Styret vil ikke akseptere at de fartøy som i 1985 i kraft av liberaliseringen av redskapsbruken i garnfisket, skal likebehandles med kystnotflåten når det gjelder fartøykvoter. Styret vil også bestemt gå imot at de fartøy som har såkalt ekstraordinær landnottillatelse skal få omgjort denne til ordinær kystnottillatelse. Styret viser forøvrig til og slutter seg til brev av 1.07. fra sekretariatet i Notfiskarsamskipnaden til Norges Fiskarlag om dette punkt.
4. Når det gjelder fiske av mussa av denne sildestammen,

viser styret til representantskapets vedtak i sak 11
pkt. 3. der det heter:

" Fartøyer som har tillatelse til å fiske norsk-
vårgytende sild med not gis anledning til å fiske et
kvantum på inntil 200.000 skjepper sild av
hermetikk-kvalitet for å dekke inn industriens
råstoffbehov. Dette kvantum bør primært fiskes i
området sør for Klovningen, men i den utstrekning
det er nødvendig også nord for denne grensen.
Leveransene av sild av hermetikk-størrelse fra
området ord for Klovningen må avregnes mot det
enkelte fartøys kvote av norsk-vårgytende sild i
forholdet 1:2."

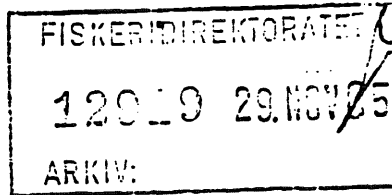

Handwritten signature and date 11/12

Fiskeridirektoratet
Boks 185
5001 BERGEN

Trondheim, 26.11.85
j.nr. 310/85
IF/rk

Handwritten signature

Handwritten signature

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-VÅRGYTENDE SILD I 1986 - DELTAKELSEN I KYSTNOTFISKET.

Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden behandlet i møte 27.d.m. overnevnte og gjorde slikt vedtak i AU-sak 11/85:

VEDTAK:

- " 1. Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden er kjent med at spørsmålet om "fritt" kystnotfiske etter norsk-vårgytende sild i 1986 er til vurdering både hos fiskerimyndighetene og i Norges Fiskarlag. Med "fritt" kystnotfiske forstås da at konsejnsreguleringen oppheves og at alle fartøyer som ønsker det kan delta innenfor en fastsatt gruppekvote.

Notfiskarsamskipnaden har gjentatte ganger tidligere advart og protestert mot en slik hemningsløs oppbygging av en ny sildeflåte.

Dette er i dagens situasjon ennå mer urimelig ettersom den tradisjonelle sildeflåten er i store vansker m.a. p.g.a. svikten i loddebestanden og dårlig brislingfiske nord for Stad. Begge disse forhold har forøvrig klar sammenheng med veksten i sildestammen.

2. Reguleringen av fisket innenfor en gitt totalkvote må generelt ta tre hensyn:

- (i) totaløkonomiske hensyn
- (ii) fordelingsmessige hensyn
- (iii) reguleringstekniske hensyn

Notfiskarsamskipnaden har gjentatte ganger tidligere påpekt at det ut fra en totaløkonomisk vurdering av fisket etter norsk-vårgytende sild er

12019 29. NOV 85

ARKIV:

fullstendig uforsvarlig å splitte totalkvoten opp på stadig flere enheter. Så lenge den eksisterende fangstkapasitet bare er marginalt utnyttet hos nåværende deltakere vil nyrekruttering og/eller "fritt" fiske bare medføre økte totalkostnader uten at næringens totalinntekt øker. Slike økte totalkostnader vil både komme gjennom nyinvesteringer i utstyr og bruk og i økte totale driftskostnader forbundet med fiske av det fastsatte kvantum.

Fra myndighetenes side er kravet til forbedring i fiskerinæringens reelle lønnsevne stadig framhevet. Fra organisasjonens side er dette kravet i prinsippet akseptert som et utgangspunkt for ressursforvaltningen og disponeringen av langsiktige økonomiske virkemidler.

En ytterligere sterk oppsplitting av sildefisket vil være helt uforenlig med et slikt krav og bidra til en reell reduksjon i næringens totale lønnsevne.

Vedr. de fordelingsmessige hensyn som må tas i sildereguleringene vil vi i 1986 være i en situasjon at nettopp de fartøygrupper som er inne i sildefisket gjennom etablerte konsesjonsordninger som nevnt vil være i en vanskelig økonomiske situasjon. Økningen i torskekvote vil gi de fleste potensielle nye deltakere i sildefisket en langt bedre situasjon enn tidligere. Fordelingsmessige hensyn vil derfor heller ikke, ut fra objektive vurderinger, tilsi utvidelse av deltakelsesantallet i fisket etter norsk-vårgytende sild.

AU er klar over at det rent reguleringsteknisk kan være enklere med "fritt" fiske enn avgrensing av deltakelsen gjennom konsesjonsordninger.

AU kan imidlertid ikke akseptere at reguleringstekniske bekvemmelighetshensyn skal unndra myndighetene fra et totalansvar for en økonomisk og fordelingsmessig forsvarlig regulering av sildefisket.

3. AU vil også henlede oppmerksomheten på de mer eller mindre lovlige former for "samfiske" av sildekvoten som har utviklet seg den senere tid. Gjennom en ytterligere liberalisering av deltakelsen vil dette kunne utarte til den reneste parodi på fiskeriregulering. Det må i tillegg nevnes at det rent omsetningsteknisk vil bli ytterst problematisk å gjennomføre et fiske med så mange leveranser som et "fritt" fiske vil medføre.

12019 29.10.85

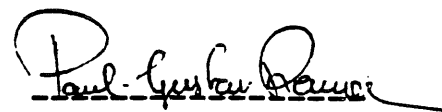
4. AU vil videre påminne om de sikkerhetsmessige/stabilitetsmessige betenkeligheter med rigging av små kystfiskefartøyer til notfiske. Uansett hvilke reguleringsbestemmelser som blir gjort gjeldende i 1986 må kontrollen med fartøyer som skal delta i sildefisket med not intensiveres. Ingen fartøy bør gis adgang til slik deltakelse før klarering av stabilitet og utstyr er foretatt av Fiskeridirektoratets kontrollverk.
5. AU i Notfiskarsamskipnaden vil på bakgrunn av overnevnte på det alvorligste henstille til Norges Fiskarlag og fiskerimyndighetene om å avvise en ytterligere oppsplitting av den norske kvoten av norsk-vårgytende sild."

Notfiskarsamskipnaden må på det mest innstendige be om at de forhold som avtales i AU's vedtak blir utredet nærmere i administrasjonens saksfremlegg for Reguleringsrådet og tatt tilbørlig hensyn til i Rådets vedtak.

Med vennlig hilsen
NOTFISKARSAMSKIPNADEN

Inge Flage

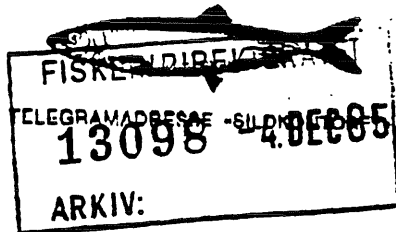
Paul-Gustav Remøy

Kopi: Fiskeridepartementet

FEITSILD FISKERNES SALGSLAG

01 TRONDHEIM
TELEFON (07) 53 05 00
LFX 55105
POSTBOKS 403
BANKGIRO 8021 09.50707

9401 HARSTAD
TELEFON (082) 64 935
TELEX 64004
POSTBOKS 307
BANKGIRO 8835 02.00244

Fiskeridirektoratet
v/Plassa
Boks 185/86
5001 BERGEN

SE/1v
868/85

Trondheim, 04.12.85

Vår ref.:

Deres ref.:

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD 1986

Salgstyret har i møte 22.11.85 drøftet Fiskeridirektoratets telex av 15.11.d.å. Salgstyret viser også til brev fra Noregs Sildesalslag datert 15.11.d.å.

Minstemål

Norsk vårgytende høstsild 25 - 27 cm vil stort sett være av størrelse 5-8 stk pr. kg. Dette er en sild som er ettertraktet på enkelte markeder. Grunnen er at de europeiske markeder i de siste år har vært forsynt med sild fra Skagerak og Østersjøen, en sild som ofte er av denne størrelse. Norske kjøpere har vært mindre interessert i slik sild. Det må imidlertid være et mål på lang sikt at norsk sild kan fylle de markedsmuligheter som er. Vi vil også tilføye at det har vært eksempler på at EF har innrømmet tollfrihet på mindre sild. Det vil ikke være riktig å utelukke norske fiskere/kjøpere fra de muligheter som foreligger når det gjelder denne størrelse.

Vi vil videre tilføye at man må forvente sild av ulik størrelse på de ulike felter. En del av båtene har begrenset mobilitet, og for også å gi disse en mulighet for å delta i fisket, bør minstemålet være 25 cm.

En økende mengde ungsild tilsier også at minstemålet beholdes på 25 cm, da det ellers kan bli nødvendig å slippe et større antall lås og med derav fare for slitasjeskader og neddreping.

Omsetning av norsk vårgytende sild etter 01.04.

Vi vil anta det er mulig å omsette 500.000 hl til norske kjøpere etter 01.04. I tillegg vil også anslagsvis 100.000 hl kunne omsettes ved "oversiden leveringer" til utenlandske fabrikkskip. Dette er leveringer som muligens kan kombineres med leveranser av halvfabrikata fra norske landanlegg. Drøftinger med tanke på slike leveringer er innledet med flere kjøpere.

Når det nå er antydnet at norske fiskere vil kunne fiske 1,9 mill hl norsk vårgytende sild i 1986, vil det være riktig at fisket reguleres slik at mel- og oljeindustrien har anledning og finner det interessant, å utnytte et visst kvanta til spesialprodukter, fiskefor og andre spesialprodukter. Dette betyr at tilstrekkelige kvanta må tilføres slik at fabrikkene kan starte produksjon uten

lang lagring av råstoffet. Lagring/oppblanding av råstoff ved fabrikk med derav følgende kvalitetsforringelse, bør forsøkes unngått.

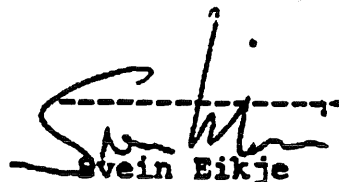
Med tanke på en best mulig kvalitet til konsum, vil det også være riktig at det foreligger mulighet for anvendelse til mel/olje eller direkte til fiskefor. Dette vil også kunne bidra til å minske faren for neddøping.

Det må imidlertid tilføyes at de nylig inngåtte avtaler med EF om sildefisken i Nordsjøen vil kunne innvirke på omsetningsmulighetene. Tidspunktet og utvikling i fisket, samt størrelse på Nordsjøsilde vil naturlig nok spille inn her.

Utover dette slutter salgstyret seg til de synspunkter som kommer til uttrykk i Noregs Sildesalsslags brev av 15.11.d.å.

Med vennlig hilsen
FEITSILDFISKERNES SALGSLAG

Jørn Krog
adm.dirktør
sign.

Svein Eikje

Kopi: Noregs Sildesalsslag

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

NORDNESPARKEN 2

POSTBOKS 1870 - 5011 NORDNES (BERGEN)

TELEGRAMADRESSE: HAVFORSKING

TELEX: 42 297 OCEAN N

BERGEN, NORGE

W. Hamre (C. V. Hamre) Holo

BERGEN, 2. des. 1985 AW
SENTRALBORD 32 77 60

E2
Plan

DA7
+ 2 eksempl

Utg./85 GS/jp
(OPPGITT VED SVAR)

Fiskeridirektøren

Her

REGULERING AV NORSK VÄRGYTENDE SILD I 1986.

././. Vedlagt oversendes notat om saken fra forskningssjef J. Hamre.

Gunnar Sætersdal

Til Havforskningsinstituttet,
HER.

NOTAT vedrørende regulering av norsk vårgytende sild i 1986.

ACFM har på sitt siste møte anbefalt at det i 1986 kan fiskes inntil 150 000 tonn vårgytende sild. Dette svarer til en gjennomsnittlig fiskedødelighet $F = 0.11$, og komiteen sier i sin kommentar at en beskatning på dette nivå har liten betydning for utviklingen av bestanden i årene framover. Obsjonen som ACFM legger til grunn for anbefalingen er beregnet med et minstemål på 25 cm og forutsetter at ca 40% av fangsten er umoden sild over 25 cm. Det innebærer at inntil 90 000 tonn vil kunne fiskes av kjønnsmoden sild.

ACFM' generelle beskatningspolitikk sier at sildebestander bør fiskes med optimal fiskedødelighet ($F_{0.1}$). Denne er beregnet til $F = 0.18$ for norsk vårgytende sild når en forutsetter et minstemål på 25 cm. Men når bestandene er overbeskattet og er i en oppbyggingsfase, bør man fiske med lavere F . Norsk vårgytende sild er fortsatt overbeskattet hva angår gytebestanden, og det er derfor ACFM anbefaler en lavere F .

Den voksne bestand består av to mer eller mindre atskilte gytekomponenter. En nordlig komponent som gyter fra Buagrunnen og nordover til Lofoten og en sørlig komponent som gyter på Sunnmøre. De to komponentene har forskjellig alderssammensetning, som avspeiler forskjellig utvikling i 70-årene. Begge har utviklet seg fra 1969-årsklassen, som var den eneste årsklassen som overlevde fiske i 60-årene. Det meste av årsklassen vokste opp i Barentshavet og gytt i Lofoten for første gang i 1973. Det ble opphavet til den nordlige komponenten. Litt sild må også ha overlevd på Møre, fordi vi fikk en målbar årsklasse fra gytingen på Møre i 1973. Denne silda ga opphav til den sørlige gytekomponent.

1973 var det siste gode gyteåret for sild før 1983 og 1973-årsklassen er ennå den sterkeste årsklassen i den nordlige gytekomponent. Senere har det vært dårlig rekruttering, og tilveksten relativt liten. Fra 1977 til 1983 har den nordlige gytekomponent vokst fra ca 200 000 til vel 400 000, dvs. omlag en fordobling på 6 år. Den sørlige komponent har hatt en annen utvikling. Den var i utgangspunktet mye mindre, men har hatt en bedre og jevnere rekruttering siden 1973. Den domineres derfor nå av yngre årsklasser. I 1977 ble den sørlige komponent beregnet til ca. 20 000 tonn, i 1983 til ca 200 000 tonn. I denne perioden var de to komponentene omlag like sterkt beskattet, slik at denne store forskjellen i vekstrater må i hovedsak være naturbestemt.

1983-årsklassen er sannsynligvis sterk i begge komponentene, men det er i Barentshavet det meste av årsklassen vokser opp. Denne delen som utgjør ca 3/4 av årsklassen regner vi med vil rekruttere til den nordlige gytekomponenten i 1988. Den del av årsklassen som vokser opp på kysten har bedre vekst og vil sannsynligvis gyte i 1987. Dette tilsier følgende utvikling i gytebestandene: I 1986 får man liten eller ingen tilvekst i gytebestanden hverken i nord eller i sør. I 1987 vil begge komponentene få en betydelig tilvekst fra årsklassen 1983. Totalt regner vi med at gytebestanden vil øke fra omlag 800 000

i 1986 til 1.3 millioner tonn i 1987. Hvordan dette vil fordele seg på nordlig og sørlig komponent er ennå uvisst. I 1988 vil sannsynligvis det meste av 1983-årsklassen gyte og gytebestanden forventes å øke til over 2 mill tonn.

Det er gytebestanden som nå er kritisk liten, og situasjonen tilsier at reguleringene i 1986 må ta sikte på å reducere vintersildfisket til et minimum til fordel for et økt høstfiske. Den mest hensiktsmessige reguleringsform vil vel i denne sammenheng være å la konsummarkedet regulere fiske. Videre ville det være fordelaktig bestandsmessig sett å få en bedre fordeling av beskatningen på de to komponentene. På grunn av at den største mottakskapasiteten for sild ligger i den sørlige del av utbredelsesområdet, blir den sørlige gytekomponenten stadig sterkere beskattet etter hvert som sildekvotene blir øket. Spesielt i 1984 og 1985 har dette vært tilfellet, etter at ringnotflåten ble tildelt kvoter i vintersildfisket. De har fortrinnsvis fisket på gytefeltene for den sørlige komponent, og våre seneste observasjoner tyder på at gytebestanden på Sunnmøre nå er blitt sterkt redusert. Denne silda overvintret i Romsdalsfjordene, og her har det også foregått en betydelig neddreping av sild under fiske. Det er således mulig at bestanden på Sunnmøre kan være mye mindre enn våre merkeforsøk tilsier, fordi merke-metoden ikke fanger opp en forandring i dødeligheten umiddelbart. Sikre mål få en først etter at 2 år er gått.

Med tanke på det høye vekstpotensialet i den sørlige komponenten, ville det være særdeles uheldig om denne silda nå igjen skulle bli fisket opp. En vil derfor henlede oppmerksomheten på dette forhold, slik at problemet kan bli tatt hensyn til i forvaltningen.

Når det gjelder høstfisket i 1986 vil det fortsatt være behov for å skjerme den sørlige gytekomponenten. Dersom det skal gies anledning til oppmaling, bør dette fiske begrenses til den nordlige komponent, og fortrinnsvis umoden sild over 25 cm. Slik sild vil sannsynligvis være tilgjengelig på kysten av Troms og Finnmark og i Barentshavet. Et eventuelt oppmalingsfiske bør ikke begynne før i slutten av september.

25. november 1985

Johs. Hauve
Johs. Hauve

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5001 BERGEN

TELEFAX

04.12.1985.
Jnr. 1617/85
OG/Y.S
ark.5.1.2.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1986.

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag i møte den 4. desember 1985.

Det ble fattet slikt vedtak:

VEDTAK: "Med bakgrunn i at Det internasjonale Råd for havforskning har anbefalt en kvote norsk vårgytende sild i 1986 som ligger betydelig høyere enn arbeidsgruppens forslag, har Norges Fiskarlag tatt reguleringsopplegget for 1986 opp til ny behandling. Det presiseres at nedenforstående tilrådning kun gjelder for 1986.

1. Norges Fiskarlag går inn for en totalkvote på 180 000 tonn/1.935.000 hl.
2. Norges Fiskarlag tilrår slik fordeling av kvoten:

Kystnot:	950 000 hl
Garn:	35 000 hl
Ringnot:	850 000 hl
Trål:	100 000 hl

3. I den foreliggende ressursituasjon går Norges Fiskarlag inn for at ordningen med kystnottillatelser oppheves. Notfisket etter sild forbeholdes fiskere på liste B i fiskermanntallet.

Det enkelte fartøys maksimale årskvote bør baseres på differensierte kvoter ut fra følgende skala:

Fartøy under 9 m.l.l.	2 enhetskvoter
" 9,0 - 10,49 m.l.l.	2 1/2 enhetskvoter
" 10,5 - 11,99 m.l.l.	3 enhetskvoter
" 12,0 - 13,49 m.l.l.	4 enhetskvoter
" 13,5 - 14,99 m.l.l.	5 enhetskvoter
" 15,0 - 16,49 m.l.l.	5 1/2 enhetskvoter
" 16,5 - 17,99 m.l.l.	6 enhetskvoter
" 18,0 - 19,49 m.l.l.	6 1/2 enhetskvoter

- 2 -

Fartøy	19,5 - 20,99	m.l.l.	7	enhetskvoter
"	21,0 - 22,49	m.l.l.	7 1/2	enhetskvoter
"	22,5 - 23,99	m.l.l.	8	enhetskvoter
"	24,0 - 25,49	m.l.l.	8 1/2	enhetskvoter
"	25,5 - 29,99	m.l.l.	9	enhetskvoter
"	30,0 - 33,6	m.l.l.	9 1/2	enhetskvoter

4. Enhetskvoten for notgruppen settes til 220 hl. Fisket stoppes når gruppens totalkvote er tatt.
5. Enhetskvoten i garnfisket settes til 100 hl. Norges Fiskerlag kan ikke se at det er grunnlag for å fast-sette en gruppekvote for garnfisket. Det forutsettes at deltakelsen i garnfisket forbeholdes fiskere på fiskerimanntallets blad B.
6. Norges Fiskerlag tilrår at også fartøy med lodde-tråltillatelse får tillatelse til å delta innenfor trålerkvoten. Fisket forutsettes avviklet med turkvoter.
7. Fordeling av ringnotflåtens kvantum er behandlet av Landsstyret i sak 106E/85, Regulering av ringnotfisket 1. halvår 1986.
8. For å få en beskatning som er tilpasset både ønsket om å beskatte flere bestandskomponenter ut fra biologiske hensyn og for å sikre en jevn produksjon av konsumsild, går Norges Fiskerlag inn for at året deles i 3 perioder. Salgslaget må i samråd med havforskerne fordele gruppekvotene for hver enkelt gruppe på periodene.

Det presiseres at Norges Fiskerlag mener at alle notfartøy skal tildeles årskvoter. Det enkelte fartøy skal selv kunne bestemme på hvilket tidspunkt kvoten skal tas, dog under den klare begrensning at fisket blir stoppet når gruppekvotene er oppfisket.

9. Med de store kvanta sild som er til disposisjon, må det tillates at sild går til produksjon av mel og olje, dog med en klar prioritering av spesialmel. Salgslaget må disponere de tilgjengelige fangster slik at mulighetene for leveranse til de best betalte anvendelser blir mest mulig lik for samtlige redskapsgrupper.

- 3 -

10. Dersom det blir tatt notfangster med återein sild, må det tillates direkte håving dersom det er muligheter for leveranse til konsum.
11. På det næværende tidspunkt er det vanskelig å forutsi i hvilken grad silda vil være tilgjengelig for fangst for alle fartøygrupper. Norges Fiskarlag mener derfor at det må kunne vurderes overføringer mellom redskapsgruppene i løpet av året under hensyntagen til gruppenes muligheter for fangst og markedets behov for råstoff.
En forutsetter at dette blir tatt opp med Norges Fiskarlag før tiltak iverksettes.
12. Fiskerisjefene må ha anledning til å tilrå forbud mot at ringnotbåter og trålere skal drive sildefiske på bestemte områder innenfor grunnlinjene dersom det er fare for redskapskollisjoner eller dersom det er fare for innblanding av matfisk i fangstene. Det forutsettes at stenginger kan iverksettes raskt av fiskeridirektøren.
13. De deltagende fartøy i notfisket skal være egnet, utstyrt og bemannet for å kunne gjennomføre fisket på en forsvarlig måte.

Det enkelte fartøy skal fiske sin kvote selv, men det må av hensyn til faren for neddreping av sild, i spesielle tilfeller, kunne tillates overføring av kvanta ut over fartøyets egen kvote til annet notfartøy som befinner seg på feltet og er utstyrt og bemannet for sildefiske."

Med hilser
NORGES FISKARLAG

Arne Kremmervik

Otto Gregussen

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

TELEFAX

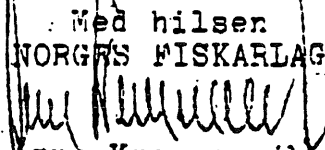
05.12.1985.
Jnr. 1618/85
ABN/MS
ark. 5.1.2.

REGULERING AV RINGNOTFLÅTEN 1. HALVÅR 1986 - FORDELING AV NORSK
VÅRGYTENDE SILD KVOTEN.

Landsstyret i Norges Fiskarlag har behandlet ovennevnte sak i møte 30.11. - 05.12. 1985 og fattet følgende vedtak i sak 106E/85:

"Landsstyret i Norges Fiskarlag går inn for at gruppekvoten på 850 000 hl av norsk vårgytende sild til ringnot blir fordelt ved bruk av vinterlodde-nøkkelen for 1985. Det vil si:

- 1 000 hl + 40% av godkjent lastekapasitet i vekt 4 000 hl.
- + 20% av godkjent lastekapasitet fra 4 - 6 000 hl.
- + 10% av godkjent lastekapasitet fra 6 - 10 000 hl.
- + 5% av godkjent lastekapasitet over 10 000 hl."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Arne Krenmervik

Anne-Britt Norø

UTKAST TIL REFERAT.

SAK 15/85. REGULERING AV VINTERLODDEFISKE I 1986.

Rasmussen åpnet med å vise til saksdokumentene der det var gitt følgende redegjørelse:

"REGULERING AV VINTERLODDEFISKET 1986.

Den 14. sesjon i Den norsk-sovjetiske Fiskerikommisjon har fastsatt en foreløpig vinterloddekvote på 120.000 tonn for 1986. Denne kvoten blir fordelt med 72.000 tonn til Norge og 48.000 tonn til Sovjetunionen. Partene er blitt enige om å gjennomføre ytterligere vitenskapelige undersøkelser av lodde i januar 1986. Etter resultatene av disse undersøkelsene skal partene fastsette en endelig vinterloddekvote.

En eventuell sommerloddekvote vil bli fastsatt under et ekstraordinært møte i kommisjonen i juli-august 1986.

Slik bestandssituasjonen blir vurdert ved Havforskningsinstituttet kan det imidlertid synes meget tvilsomt om kvoten av vinterlodde vil kunne økes, eller at det blir noe sommerloddefiske i Barentshavet i 1986.

En vil derfor forutsette at total norsk loddekvote i Barentshavet for 1986 blir 72.000 tonn, dvs. 742.500 hl. Norge kan benytte denne kvoten i hvilke som helst tidsrom i vinterperioden.

Fiskeridirektøren vil foreslå at fisket avvikles som et konsumfiske.

Totalkvoten var til sammenligning 1,1 mill. tonn i 1985. Herav fikk Norge 660.000 tonn, fordelt med 330.000 tonn vinterlodde og 330.000 tonn sommerlodde. 10.000 tonn ble avgitt til Færøyane, slik at den norske årskvoten ble 650.000 tonn. Foreløpige tall viser at 445.000 tonn ble oppfisket. 331.000 tonn vinterlodde og 114.000 tonn sommerlodde.

Den norske vinterloddekvoten på 330.000 tonn ble i 1985 slik fordelt på fartøygrupper (med antall deltakende fartøy i parentes):

1. Ringnotfartøy med konsesjon (RMK)	:	2.600.000 hl	(154)
2. Snurp under konsesjonsgrensa (SUK)	:	168.000 "	(23)
2,5% av årskvoten	:	645.000 "	(130)
3. Trål 9,6% av årskvoten	:		
Totalt		<u>3.413.000 hl</u>	

Da det er tvilsomt om det blir noe sommerloddefiske i 1986, vil

Fiskeridirektøren be Reguleringsrådet om å ta stilling til fordeling av vinterloddekvantumet på fartøygrupper.

Et nærliggende alternativ vil være å bruke samme fordelingsnøkkel som for årskvoten i 1985, dvs. at trål får 9,6% og SUK får 2,5% av 72.000 tonn. (Pga. det dårlige sommerloddefisket fikk trål og SUK i 1985 en større andel av årskvantumet enn forutsatt, henholdsvis 14,1% og 3,7%).

Dette alternativet vil gi følgende fordeling av vinterlodde for 1986:

ALTERNATIV I

1. RMK	:	652.500 hl
2. SUK	:	18.500 "
3. Trål	:	<u>71.500 "</u>
Totalt	:	<u>742.500 hl</u>

Før 1982 ble trålernes gruppekvote fastsatt som en andel av vinterloddekvoten. Denne andelen var i 1981 15,9%.

Begrunnelsen for at en fra 1982 gikk over til å beregne trålernes kvote som en andel av årskvoten, var at en ville sikre trålerne en stabil andel av årskvoten uavhengig av årlige variasjoner mellom vinter- og sommerlodde.

I dagens situasjon ville det kunne være et alternativ å gå tilbake til fordelingen fra før 1982, slik at trålerne i 1986 får 15,9% av vinterloddekvoten.

Fordelingen av vinterloddekvoten i 1986 ville i så fall bli:

ALTERNATIV II

1. RMK	:	606.000 hl
2. SUK	:	18.500 hl
3. Trål	:	<u>118.000 hl</u>
Totalt:	:	<u>742.500 hl</u>

I de etterfølgende beregninger og regneeksempler har en lagt til grunn en fordeling etter alternativ I.

1. RINGNOTELÅTEN

I 1985 deltok 154 RMK i vinterloddefisket. Gruppekvoten var 2.6 mill. hl. Etter alternativ I vil tilsvarende kvote for 1986 bli 652.500 hl.

I tabellen nedenfor er det vist hvor store fartøykvotene var i 1985 for ulike fartøystørrelser og hvor store tilsvarende kvoter vil bli i 1986 dersom kvoten skal fordeles på 150 fartøy med samme fordelingsnøkkel som i 1985. (En regner med at det totalt er 151 RMK som er aktuelle for deltakelse).

FARTØYKVOTE

Godkjent lastekap.	1985	1986
2000 hl	10.170 hl	2.620 hl
4000 hl	14.690 hl	3.790 hl
6000 hl	16.950 hl	4.370 hl
8000 hl	18.080 hl	4.660 hl
10000 hl	19.210 hl	4.950 hl
12000 hl	19.775 hl	5.095 hl
14000 hl	20.340 hl	5.240 hl

Det er klart at med så lave fartøykvoter vil det by på problemer å drive et rasjonelt fiske i 1986. For å gjøre det beste ut av en vanskelig ressursituasjon for vinterlodde, vil en derfor be Reguleringsutvalget å vurdere en frivillig deling av ringnotflåten i fisket etter vinterlodde og vintersild, som et alternativ til full deltakelse i begge fiskerier.

Fiskeridirektøren vil antyde en flåtedeling, slik at

1. Fartøy som velger å fiske vintersild vil ikke få delta i vinterloddefisket. (Vintersildalternativet).
2. Fartøy som velger å fiske vinterlodde vil få en redusert kvote norsk vårgytende sild som ikke kan fiskes som vintersild. (Loddealternativet).

Når det gjelder selve flåtedelingsopplegget vil en vise til SAK 16. Regulering av ringnotflåten i 1. halvår i 1986, pkt. a).

Fordelingsnøkkel, ringnot med konsesjon.

Uavhengig av en eventuell flåtedeling vil Fiskeridirektøren anbefale samme fordelingsnøkkel ved beregning av fartøykvoter i vinterloddefisket som i 1985.

Basiskvote = 1000 hl + 40% av godkjent lastekap. fra 0- 4000 hl
 + 20% " " " " 4- 6000 hl
 + 10% " " " " 6-10000 hl
 + 5% " " " " over 10000 hl.

2. SNURPERE UNDER KONSESJONSGRENSA.

Gruppeknoten var 168.000 hl i 1985. 23 fartøy deltok.

For 1986 er gruppeknoten foreslått til 18.500 hl.

I 1985 fikk "gjennomsnittsfartøyet" i gruppen en fartøykvote på 7300 hl. Dersom det samme antall fartøy skulle melde seg på i 1986, vil tilsvarende kvote bli 800 hl.

Med så dårlige utsikter vil en forvente en sterk nedgang i deltakelsen.

En vil foreslå at gruppekvoten for SUK fordeles på de deltakende fartøy etter samme nøkkel som i 1985, dvs. samme fordelingsnøkkel som for ringnot med konsesjon.

En vil foreslå samme kriterium for deltakelse som i 1985, dvs. deltakelse i 1 av de siste 2 år. (Det vil i så fall være i alt 25 fartøy som er kvalifisert for deltakelse).

3. TRAL

I 1985 var gruppekvoten 645.000 hl. 180 trålere var påmeldt til vinterloddefisket, mens 130 deltok.

Fartøykvotene var som følger:

a) trålere med lastekap. under 1.000 hl	:	3.910 hl	(1,0)
b) trålere med lastekap. mellom 1.000-1.499 hl	:	4.770 "	(1,22)
c) trålere med lastekap. " 1.500-1.999 hl	:	5.640 "	(1,44)
d) trålere med lastekap. " 2.000-2.400 hl	:	6.500 "	(1,66)
e) trålere med lastekap. 2.500 hl og over	:	7.360 "	(1,88)

Etter alternativ I blir gruppekvoten i 1986 71.500 hl. Mens "gjennomsnittstråleren" i 1985 fikk en kvote på 4.960 hl, vil tilsvarende kvote (med samme deltakelse) bli 550 hl i 1986.

Etter alternativ II blir gruppekvoten i 1986 118.000 hl, som gir "gjennomsnittstråleren" en fartøykvote på 900 hl.

På grunnlag av utsiktene til svært lave fartøykvoter har en vurdert mulighetene for å få til en deling av trålerflåten, f.eks. etter samme opplegg som for ringnotflåten (jfr. sak 16). En har imidlertid funnet at en slik deling vil være vanskelig å få til for en så lite enhetlig flåte.

Fartøykvoter, trålere.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at gruppekvoten fordeles på påmeldte fartøy på vanlig måte, og at en følger samme gruppeinndeling og fordelingsnøkkel som under vinterloddefisket i 1985.

4. PÅMELDINGSFRIST

For ringnotflåten vil en foreslå at påmeldingsfristen settes til 19.12. dersom det blir flåtedeling.

Dersom det ikke blir flåtedeling vil en foreslå 1.2. som påmeldingsfrist.

For SUK og trålere vil en foreslå at frist for påmelding settes til 1.2.

5. STARTDATO - SISTE FRIST FOR UTSEILING

Dersom fisket, som foreslått, blir avviklet som et konsumfiske, vil Fiskeridirektøren antyde åpning i månedsskiftet februar - mars, avhengig av loddens modningsgrad.

En vil foreslå at siste startdato blir satt til 14 dager etter åpningstidspunktet.

6. OVERFØRING AV KVOTER VED HAVARI O.L.

Fiskeridirektøren vil som tidligere år foreslå at det gis adgang til overføring av fartøykvoter (rest) i havaritilfeller o.l. Regelen må som tidligere praktiseres strengt.

7. OMREGNINGSFAKTORER

Ved konsumproduksjon for sjølproduserende fartøy blir følgende omregningsfaktorer anvendt ved avregning på fartøykvoten:

Lodderogn: 1 tonn rogn = 78,14 hl
Rognlodde: 1 tonn rognlodde = 20,62 hl

Levering av fakslodde og kapp fra konsumproduksjon blir ikke avregnet på fartøykvoten. Summen av alle leverte produkter (mel/olje, konsum, for, faks, kapp etc.) må likevel ikke overstige fartøyets kvote.

8. FORBUD MOT DUMPING

Fiskeridirektøren vil foreslå at det blir forskriftsfestet forbud mot dumping i 1986. På bakgrunn av ressursituasjonen for lodde vil Fiskeridirektøren tilrå at det ikke blir gitt dispensasjon fra forbudet.

9. FORBUD MOT SAMFISKE

Fiskeridirektøren vil foreslå at forbudet mot samfiske blir opprettholdt også i 1986."

Rasmussen viste så til at den norske kvoten var 72 tusen tonn og at dette da måtte danne grunnlaget for den videre drøftelsen av reguleringen.

Fiskeridirektøren hadde foreslått at fisket skulle avvikles som et konsumfiske. Det var enighet i Reguleringsrådet om dette.

Lohne spurte hva det ville bety beskatningsmessig når en fisket lodden i den tiden den gyter fremfor å fiske den i januar.

Hamre svarte at dette ble det samme.

Rasmussen viste til at en når det gjaldt fordelingen av kvoten på fartøygrupper, hadde utarbeidet to alternativer. Det var enighet i reguleringsrådet om alternativ I som var:

1.	RMK	652.500 hl
2.	SUK	18.500 hl
3.	Trål	<u>71.500 hl</u>
		<u>742.500 hl</u>

Rasmussen gikk deretter over til å behandle reguleringen av ringnotflåten.

Leine sa at Norges Fiskarlag gikk inn for en fordeling for alle ringnotfartøy.

Rasmussen sa at det var i orden for han.

Leine presiserte at standpunktet baserte seg på null nyrekrut-
tering. Dvs. at det ikke kom flere båter inn.

Rasmussen viste til det som var sagt nederst på side 6 i saks-
dokumentene, der det fremgikk at det med samme deltakelses-
kriterier som i 1985 ville være ialt 25 fartøy som var
kvalifisert for deltakelse.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at en for ringnotfartøy
skulle ha en fordeling for alle gruppene.

Rasmussen gikk deretter over til å behandle trålflåten.

Leine ga uttrykk for at trålerne burde behandles likt.

Men hvis det ble aktuelt med sommerkvote, - da måtte denne i så fall kunne overføres til 1987.

Rasmussen sa at han ikke kunne gi garanti på overføring til året etter.

Leine sa at problemet var at en ikke visste om det ble sommerloddefiske i 1986.

Rasmussen spurte Hamre hvordan en slik overføring i tilfelle ville bli beregnet. Han var av den oppfatning at en var enig med USSR i at det ble resterende kvote minus naturlig dødelighet.

Hamre bekreftet dette.

Rasmussen sa at vinterloddekvoten for 1987 ville bli den ordinære kvote pluss det som eventuelt kunne overføres fra sommeren. Han ville imidlertid ikke gi lovnad om noen overføring og viste til at dette spørsmål kunne drøftes i senere reguleringsråd hvis det var behov for det.

Rasmussen viste til at en hadde foreslått samme fordelingsnøkkel som under vinterloddefisket. Det var enighet om dette.

Det var videre enighet om at påmeldelsesfristen skulle settes til 1. februar for samtlige fartøygrupper.

Rasmussen sa at når det gjaldt åpningsdato så ville den bli satt på bakgrunn av loddens modenhetsgrad, - forsøksfiske ville sikre at en kunne følge med utviklingen her.

Fladmark minnet om at det var en kort sesong når det gjaldt dette fisket, faktisk bare fra 14 dager til 3 uker. Han trodde derfor at det å sette siste startdato til 14 dager etter åpningstidspunktet ville være å sette en altfor lang frist.

Rasmussen viste til det generelle problem at dersom et fiske er regulert, så ville alle melde seg på, mange av disse ville imidlertid ikke delta, - dette ville gi problem med refordelingen. Han ønsket synspunktet på om 3-4 dager kunne være lang nok frist, eventuelt 8 dager.

Fladmark mente at selv 8 dager kunne være for lenge.

Bakkevig sa at det iallfall måtte være så mange dager at fartøy som starter turen på åpningstidspunktet, hadde en reell sjanse til å rekke frem til feltet. Han foreslo 5 dager.

Leine foreslo 8 dager.

Rasmussen godtok Leines forslag.

Det var deretter enighet i reguleringsrådet om 8 dagers frist. 8

Rasmussen refererte så forslagene om overføring av kvoter ved havari, omregningsfaktorer, dumpingsforbud og forbud mot samfiske.

Det var enighet i reguleringsrådet om samtlige av disse forslagene.

Fiskeridirektoratet,
Postboks 185.
5001 Bergen.

TELEFAX

04.12.1985
Jnr. 1615/85
Ark.
PGR/TR

VINTERLODDEFISKET.

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskerilag den 4. desember 1985 og det ble fattet slikt vedtak:

"Med bakgrunn i fiskeritavtalen for 1986 mellom Sovjetunionen og Norge, om lodde i Barentshavet, vil Norges Fiskerilag gå inn for slik regulering av vinterloddefisket i 1986:

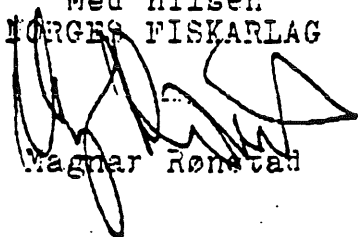
1. Med den uttrykkelige forutsetning av at deltakerkriteriene for notfartøy under konsesjonspliktig størrelse, blir de samme som for tilsvarende fiske i 1985, dvs. deltakelse i ett av de 2 siste år, går en inn for at det samlede notkvantum på 90,4 % av totalkvantummet blir fordelt felles på påmeldte notfartøyer, etter den fordelingsnøkkel som ble brukt i 1985 i tilsvarende fiske.
2. Trålerkvoten på 9,6 % av totalkvantummet fordeles etter samme kriterier som i 1985. Dersom det etter nye undersøkelser av loddestammen våren 1986 kommer fram til at TAC kan heves, må trålerflåtens andel av denne økning overføres til vinteren 1987.
3. Fisket bør primært avvikles som et fiske til konsumformål.
Under henvisning til det avtalebestemte felles leitetokt på lodde i januar 1986, bør påmeldingsfristen til fisket settes slik at totalkvotens størrelse er endelig avklart, det vil si i begynnelsen av februar måned.
Det bør også i 1986 settes i verk leitetjeneste, og prøvefiske i vinterloddefisket. Fisket bør åpnes når leitetfartøyene finner at modningsgraden på lodde er stor nok for konsumfiske. Skjæringsdato for fisket settes til 2 uker etter åpning av fisket, slik at en kan få en hurtig refordeling av kvoten.

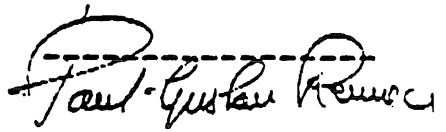
- 2 -

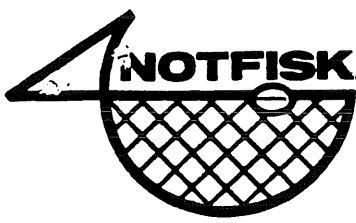
Norges Fiskerlag forutsetter at det for vinteren 1986, settes i verk kontroll med at fisket foregår etter regelverket. Det bør også føres kontroll med, og iverksettes tiltak mot at fiske ikke foregår i områder som kan inneholde konsentrasjoner av sildeyngel.

- X
4. Med bakgrunn i den lave totalkvoten til fordeling for 1986, går Norges Fiskerlag inn for at manglende deltagelse i 1986 ikke skal medføre konsekvenser for senere års rett til deltagelse i fisket. Norges Fiskerlag må avslutningsvis presisere at forslaget til fordeling av vinterloddekvoten for 1986, er betinget av det lave kvantum. Forslaget må derfor ikke skape precedens for senere års fordeling."

Med hilsen
NORGES FISKERLAG

Ragnar Rønstad

Paul Gustav Remøy

FISKERIDIREKTORATET

12017 23.11.85

ARKIV:

Fiskeridirektoratet
Boks 185
5001 BERGENTrondheim, 26. 11.85
j.nr. 312/85
IF/rk

VINTERLODDEFISKET 1986.

Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden behandlet i møte 22.d.m. overnevnte med grunnlag i avtalen i den norsk-sovjetiske fiskerikommisjon.

AU gjorde slikt vedtak under AU-sak 12/85:

VEDTAK:

- " 1. Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden er kjent med at TAC for vinterloddefisket i Barentshavet 1986 er fastsatt til 120.000 t. med 72.000 t. som norsk kvote.

AU er i utgangspunktet svært skuffet over at det ikke har vært mulig å få til en større kvote.

Det er imidlertid positivt at det i avtalen i den norsk-sovjetiske fiskerikommisjon forutsettes revurdering av kvoten i januar/februar 1986 med grunnlag i økt forskningsinnsats.

Arbeidsutvalget forutsetter at en slik revurdering blir foretatt med grunnlag i omfattende kartlegging av innsiget av lodde og at det stilles til disposisjon tilstrekkelige midler til slik kartlegging.

2. AU viser til styrets vedtak i sak 33/85 med foreløpig tilrådning om regulering av vinterloddefisket.
AU finner ikke, til tross for den lave kvoten, å ville revurdere denne tilrådning. Kvoten bør dermed i hovedsak fordeles etter samme prinsipper som inneværende år.
3. AU viser til styrets prinsipielle innvendinger mot tvungen regulering av fangster til bestemte anvendelsesformer. Fordelingen av en kvote på ulike anvendelser må primært styres av prismekanismen.

Dersom et fartøy velger en bestemt anvendelse, f.eks. lodde til mel/olje-produksjon i januar/februar, er dette et uttrykk for at det ut fra en totalvurdering er økonomisk riktig for dette fartøyet.

Tvunget fiske til konsum i mars/april vil gi en dårligere driftsmessig tilpassing og kanskje også isolert sett et dårligere økonomisk utbytte.

AU er derfor primært av den oppfatning at vinterloddefisket bør åpnes medio januar og at det må gis skikkelig informasjon om prisgrunnlaget for de enkelte anvendelser. Dersom prisforskjellen i markedene for mel/olje og konsum er store nok og dette gjenspeiles i råstoffprisene, vil det vesentlige av råstoffet bli levert til konsum. Dersom prisforskjellene ikke er store nok, vil det for endel fartøyer være økonomisk riktig ikke å prioritere konsumleveranser.

4. AU er imidlertid inneforstått med at det i den foreliggende situasjon kan være en viss konflikt mellom individuelle beslutninger og det totaløkonomisk beste resultat. Dersom det tas hensyn til langsiktige markedsvurderinger og bearbeidingsverdien av konsumlodde ved landanleggene, kan det muligens forsvares å foreta dirigering til konsumanvendelse gjennom en seinere åpningsdato.

AU vil subsidiært akseptere en slik ordning under forutsetning av at prisene på lodde til konsumanvendelse settes på et nivå som forsvarer dette.

5. AU er kjent med at det er under vurdering å etablere en eller annen form for flåtepakke for ringnotfisket 1.halvår 1986. AU kan ikke se at det kan være grunnlag for flåtedeling hverken mellom lodde-sild, lodde-kolmule eller lodde og andre disponible bestander.

AU vil spesielt understreke at det i prinsippet er fullstendig uakseptabelt å etablere flåtepakker som begrenser deltakelsen i ikke-kvoteregulerte fiskerier som f.eks. kolmule og reke.

AU har vurdert om det innenfor de begrensede fartøykvoter, som vil være til disposisjon i loddefisket, kan være forsvarlig med individuelle bytte- eller overføringsavtaler. De prinsipielle betenkeligheter med slike ordninger er imidlertid så store at AU ikke kan tilrå noen former for individuelle kvote-overføringer."

12017 29.10.75

ARKIV:

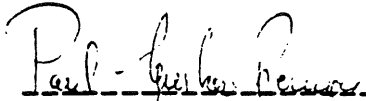
som AU's vedtak henviser til.

Notfiskarsamskipnaden vil understreke at dersom Havforskningsinstituttets budsjett for 1986 ikke dekker de undersøkelser som må gjøres i januar/februar, bør midler stilles til disposisjon over Fondet for fiskeleting og forsøk.

Med vennlig hilsen
NOTFISKARSAMSKIPNADEN

Inge Flage

Paul-Gustav Remøy

Kopi: Fiskeridepartementet

Sak 33/85. REGULERINGEN AV RINGNOTFISKET 1. HALVÅR 1986
FORELØPIG BEHANDLING.

VEDTAK:

" Styret i Notfiskarsamskipnaden har behandlet reguleringene for ringnotfisket for 1. halvår 1985 og vil gi følgende foreløpige tilrådninger:

1. Styret ser med sterk bekymring på de signaler som er kommet fra forskerhold om utviklingen av loddebestanden i Barentshavet.
En uttrykker håp om at sommerlodde-fisket i Barentshavet samt det forestående høst-tokt kan bringe et mer nyansert bilde av loddebestandens utvikling.
2. Under forutsetning av at vinterloddekvoten ikke overstiger 4 mill. hl., at deltakelsen av notflåten under konsesjonspliktig størrelse er begrenset til de fartøyer som har deltatt 1 av de 2 siste år og at fordelingen mellom sommer- og vinterkvantum blir beholdt, går styret inn for å regulere notfisket samlet etter samme nøkkel som ble brukt for den konsesjonspliktige ringnotflåten i 1985. Styret må presisere at eventuell nytildeling av tillatelser til ikke-konsesjonspliktige fartøyer er fullstendig uakseptabelt. Dersom forutsetningene om kvotestørrelse eller fordeling av kvoten mellom sommer/vinter blir endret, forbeholder styret seg retten til å komme med nye tilrådninger om fordeling av vinterloddekvoten.
3. Når det gjelder bruk av fleksible kvotenøkler, deltakelseskriterier m.v., viser en forøvrig til styrevedtak i sak 74/84.
4. Styret er oppmerksom på at det også under vinterfisket 1986, kan oppstå problemer m.h.t. innblanding av sildeyngel i loddestimene.
Styret er av den oppfatning at en senere åpningsdato alene ikke er nok til å løse dette problemet som en sannsynligvis må leve med i årene fremover.

Styret legger derfor i denne sammenheng sterk vekt på at det stilles tilstrekkelige ressurser til rådighet slik at Havforskningsinstituttet i samarbeid med leitefartøy kan avgrense områder med mye sildeyngel i lodda, samtidig som det blir lett etter rene loddeforekomster.

Det er i denne sammenheng svært viktig at også de berørte instanser i Sovjetunionen blir tatt kontakt med på et tidlig tidspunkt, slik at et samarbeidsopplegg på dette området er klart før sesongens begynnelse.

Styret henstiller derfor til Norges Fiskarlag at en så hurtig som mulig tar opp dette spørsmålet med fiskerimyndighetene for nærmere tilrådninger.

5. Når det gjelder sildefisket i Nordsjøen, vil styret uttrykke håp om at en kommer fram til en rimelig avtale med EF for 1986.

Styret konstaterer at norsk sonetilhørighet nå bør være så grundig fastslått at det betinger minimum 35% av total TAC for denne bestanden. Dersom det ikke lar seg gjøre å komme frem til en avtale om sild for 1986, tilrår styret at en regulerer fisket nasjonalt også i 1986.

Fisket bør ved en eventuell avtale åpnes senest 20. mai.

Styret vil i den forbindelse advare mot den utvikling reguleringene tok i retning av et tvunget konsumfiske i 1985. Det må presiseres at kostnadene med et konsumfiske er høyere både i direkte tidsforbruk og i rene driftsutgifter enn fiske for oppmaling.

Med det prisnivå konsumsild nå har i forhold til leveranse for ulike mel- og olje-kvaliteter, vil styret sterkt motsette seg reguleringsformer som gjør at fiskerne ikke har en medbestemmende rett til muligens å få det beste økonomiske utbytte av fisket. Styret må presisere at en går inn for at konsumsildindustrien skal ha tilgang på råstoff. En er likevel ikke villig til å la slik produksjon bli indirekte subsidiert fra flåtesiden med den antrengte økonomi en idag har.

6. Makrellfisket nord for 62° N. bør i prinsippet være åpent hele året. Med de etterhvert sikre indisier på endringer både i rekruttering og vandringsmønster, kan det oppstå fiskemuligheter i perioder og på felt som tidligere ikke har vært vanlig. Så lenge det ikke foreligger noen totalkvotefastsettelse i dette fisket, bør reguleringen m.h.t. turkvoter og fangstanvendelse bestemmes av pris og omsetningsforhold.

Fisket vest av 40°V bør i en situasjon med reduserte sommerloddekvoter i Barentshavet utstå til høsten. Det må imidlertid fortsatt avsettes et visst kvantum for eventuelt fiske i "trekanten" under avvikling av fisket nord for 62° N.

Styret vil også vise til at den foreliggende salgssituasjon for makrell tilsier fiske i høstesesongen.

7. Kolmulefisket i færøysk sone og i EF-sona må ha tilsvarende kvoter og reguleres etter samme mønster som i 1985.

I og med at det hverken er kommet forslag til TAC for noen av de aktuelle bestander eller noen fiskeriavtaler foreligger, forbeholder styret i Notfiskarsamskipnaden seg retten til å komme med nye vurderinger om situasjonen tilsier det."

UTKAST TIL REFERAT

SAK 16/85 REGULERING AV RINGNOTFLÅTEN I 1. HALVÅR I 1986.
A. FLÅTEDELING VINTERLODDE/VINTERSILD.

Rasmussen viste innledningsvis til saksdokumentene der det var gitt følgende redegjørelse:

"a) FLÅTEDELING VINTERLODDE/VINTERSILD.

Som nevnt under SAK 15/85 vil Fiskeridirektøren av hensyn til den lave vinterloddekvoten antyde en frivillig deling av ringnotflåten mellom

- 1) Vintersildalternativet, dvs. de som velger å fiske norsk vårgytende sild og som får mulighet for å levere denne som vintersild til konsum.
- 2) Loddealternativet, dvs. de som velger å fiske vinterlodde og i tillegg kan få en redusert kvote norsk vårgytende sild som må fiskes etter at vintersildsesongen er avsluttet.

En har foretatt beregninger som viser hvordan kvotene vil bli alt etter hvordan antall fartøy fordeler seg mellom de to alternativene. Beregningene er basert på en rekke forutsetninger, som er redegjort for nedenfor.

FORUTSETNINGER.

I. Generelle forutsetninger.

- a) Summen av fartøy i de to alternativene er 150.
- b) Ringnotflåten vil bli tildelt 600.000 hl norsk vårgytende sild, hvorav en forutsetter at halvparten kan påregnes levert som vintersild til konsum. En har ikke tatt stilling til hvordan det enkelte fartøy i vintersildalternativet vil/kan fordele sin kvote av norsk vårgytende sild mellom vintersild og feitsild.
- c) Det vil bli oppmalingsforbud for vintersild, mens oppmaling vil bli tillatt senere på året.
- d) Fordeling av vinterloddekvoten mellom fartøygruppene blir som i alternativ I under SAK 15/85, dvs. at RMK får en gruppekvote på 652.500 hl.
- e) En bruker samme fordelingsnøkkel ved beregning av fartøykvoter både i fisket av vinterlodde og av norsk vårgytende sild. Dvs. samme nøkkel som i vinterloddefisket i 1985.
- f) Fartøyenes størrelsessammensetning er i regneeksemplene

forutsatt å være den samme for de to alternativene, dvs. at "gjennomsnittsfartøyet" er like stort både i vintersild-alternativet og i loddealternativet.

- g) Like store fartøy skal ha omlag samme brutto fangstverdi uansett hvilket alternativ de velger.

II. Prisforutsetninger.

Ifølge FSL, Harstad, var prisen i 1985 på vinterlodde levert til konsumproduksjon ved landanlegg 121 kr pr. hl basert på 40% rognlodde. Ved levering til mel & olje var prisen ca. 45 kr.

Som følge av den sterkt reduserte kvoten kan en regne med prisøkning for lodde til konsumproduksjon i 1986. En vil her forutsette en pris på 150 kr pr. hl. For lodde til oppmaling vil en regne 45 kr pr. hl.

Erfaringsmessig vil ikke hver fangst holde den kvalitet som er nødvendig for konsumproduksjon. Det vil være uenighet om hvor stor andel av totalkvantumet som vil måtte vrakes (dvs. gå til mel & olje). Fiskeindustriens Landsforening hevder i et brev til Fiskeridepartementet, datert 30.5.85, at: "..... der under normal fangst og produksjonsprosess antaes at hver tredje fangst kan aksepteres til konsumlodde/rogn."

Dersom forskernes prognose m.h.t. forventet innsig av vinterlodde slår til, vil en anta at vinterloddefisket i 1986 vil være forbundet med en viss risiko både m.h.t. tilgjengelighet og kvalitet. Denne risikoen vil en ta hensyn til ved å regne med at kun hver tredje last vil bli godkjent til konsum. Med utgangspunkt i denne forutsetningen vil en ut fra prisforutsetningene ovenfor regne med en gjennomsnittspris for vinterlodde i 1986 på 80 kr pr. hl. En har da ikke tatt hensyn til at sjølprodusentene vil kunne ha en bedre utnyttelse av råstoffet enn forutsatt ovenfor. For vintersild levert av ringnotfartøy (til konsum) var gjennomsnittsprisen i 1985 kr 187,83. Den del av flåten som velger å fiske vintersild, må påregnes å ha en restkvote som må tas som feitsild. I regneeksemplene nedenfor vil en gå ut fra en gjennomsnittspris på 180 kr pr. hl. for vintersild (det er da tatt hensyn til et visst overløp til mel & olje pga. kvalitetsforringelse).

For feitsild vil en regne ut fra en gjennomsnittspris på 90 kr pr. hl. Det er da forutsatt at ca. 1/3 av ringnotflåtens fangst av feitsild vil kunne leveres til konsum, til en pris av 160 kr pr. hl. Til oppmaling er det regnet med en pris på 55 kr pr. hl.

Disse antatte gjennomsnittsprisene vil gi følgende totalverdier for ringnotflåtens andeler av vinterlodde og norsk vårgytende sild:

Vinterlodde:	kr 80 x 652.500	=	52,2 mill. kr
Vintersild:	kr 180 x 300.000	=	54,0 mill. kr
Feitsild:	kr 90 x 300.000	=	<u>27,0 mill. kr</u>

2.000 hl	5.220 hl	1.280 hl
4.000 hl	7.540 hl	1.850 hl
6.000 hl	8.700 hl	2.135 hl
8.000 hl	9.280 hl	2.275 hl
10.000 hl	9.860 hl	2.420 hl
12.000 hl	10.150 hl	2.490 hl
14.000 hl	10.440 hl	2.560 hl

Tabell 2. Kvote i vintersildalternativet (75 fartøy) og antatt brutto fangstverdi (gjelder også tab. 1).

Godkj. lastekap.	Norsk vårgytende sild	Antatt brutto fangstverdi
2.000 hl	3.530 hl	0,53 mill. kr
4.000 hl	5.095 hl	0,77 mill. kr
6.000 hl	5.880 hl	0,89 mill. kr
8.000 hl	6.270 hl	0,95 mill. kr
10.000 hl	6.665 hl	1,00 mill. kr
12.000 hl	6.860 hl	1,04 mill. kr
14.000 hl	7.055 hl	1,07 mill. kr

Beregningene er basert på en totalsum av basiskvoter på 450.000 hl, dvs. 225.000 hl både i loddealternativet og vintersildalternativet. (Faktor i loddefisket = 2,9).

Dersom en eller flere av forutsetningene skulle endre seg, vil fordelingen av antall fartøy på de to alternativene bli endret i eksemplene 1 og 2, og forholdet mellom kvoter av lodde og sild bli endret i eksempel 3. Det kan skje f.eks. ved at Reguleringsrådet mener at gjennomsnittsprisen på lodde er satt for lavt, eller at ringnotflåtens gruppekvoter av sild og lodde blir annerledes enn forutsatt.

Flåtedelingsmodellen som sådan vil imidlertid kunne anvendes selv om en legger til grunn andre gruppekvoter og prisforutsetninger.

OPPSUMMERING.

Fiskeridirektøren vil be Reguleringsrådet om å vurdere

- a) En flåtedeling etter den modell som er skissert ovenfor.
- b) De prisforutsetninger som i så fall bør inngå.

Ved en eventuell flåtedeling vil en kunne risikere at påmeldingen til loddealternativet blir så liten at de som deltar der ikke har "krav på" noen kvote av norsk vårgytende sild (jfr. eksempel 1). Fiskeridirektøren vil foreslå at de som deltar i loddealternativet i alle fall skal få en minstekvote på 500 hl sild pr. fartøy, selv om dette skulle medføre at de etter beregningen får en høyere brutto fangstverdi enn tilsvarende fartøy i vintersildalternativet.

Det er også mulig at påmeldingen til loddealternativet blir for høy (jfr. eksempel 2). Fiskeridirektøren vil foreslå at, i så

fall, skal fartøy som vil delta i kolmulefisket i 1986 kunne utelukkes fra loddealternativet (dvs. at de må delta i vintersildalternativet). I 1985 har 45 fartøy deltatt i kolmulefisket. En forventer stigende interesse i 1986, både som følge av økte kvoter og de vellykkede forsøk med partråling som har vært gjort.

Påmeldingsfrist.

Frist for påmelding til en eventuell flåtedeling foreslås satt til torsdag 19. desember".

Rasmussen spurte deretter om ideen med flåtedeling slik den var fremlagt i saksdokumentene hadde noe for seg. Han sa at forslaget var et forsøk på å få til et rasjonelt fiske.

Leine ga uttrykk for at han ikke kunne se noen hensikt i en flåtedeling. Han ville foretrekke en enklest mulig regulering. Det ville være vanskelig å beregne hvilken verdi som lå i vinterloddefisket. Her var mange usikkerhetsmomenter, bl.a. kvaliteten på lodden. Han mente en kunne få store problem med å sette verdi på vinterloddekvoten, og viste til at det var et krav fra de som hadde vært med i flåtedeling at det var klare verdiforutsetninger. Når det gjaldt fisket etter norsk vårgytende sild mente han at det var mer følelse enn verdi det gikk på. Han hadde vanskelig for å tro at noen ville gi fra seg sild for å være med på lodda. Han ville gjerne ha en så pragmatisk regulering som mulig - og trodde at deltakelsen da ville fordele seg rimelig bra. Han foreslo at en bare skulle sette en åpningsdato og at alle som ville kunne få melde seg og få klar beskjed om hvor stor kvoten ville bli. Videre kunne en sette som krav at de som ikke deltok på lodden f.eks. en uke etter åpningstidspunktet falt fra. Han regnet ellers med at åpning av sildefisket i Nordsjøen kunne føre til at nordsjøsilde ble valgt før norsk vårgytende sild. Han trodde en ville få en nokså fri tilpasning for de som ville delta på lodda. Forslaget fra Norges Fiskarlag bygde på dette.

Rasmussen spurte om alle var enig med Leine. Det var enighet i Reguleringsrådet om at en ikke skulle gå inn for flåtedeling.

UTKAST TIL REFERAT

SAK 16 B/85

REGULERING AV FISKET ETTER HAVBRISLING I 1986.

Rasmussen viste innledningsvis til saksdokumentene der det var gjort følgende redegjørelse:

// Den norske kvoten av havbrisling i EF-sona i Nordsjøen er på 20.000 t for 1985.

Frå Noregs Sildesalslag har vi fått opplyst at samla fangst pr. 13.11. er på 69.100 hl. Fangsten i år ligg litt under fangsten på same tidspunkt i 1984. (Pr. 30.10.84 - 71.634 hl).

Det har synt seg vanskeleg for norske farty å nyttiggjera seg havbrislingkvotar på eit nivå som i 1985, og under drøftingane med EF er det frå norsk side sagt frå om at vi ønskjer ein kvote for 1986 på 10.000 t.

Med ein kvote på 10.000 t vil det truleg ikkje vera trong for endringar i reguleringsopplegget i høve til opplegget for 1985.

Fiskeridirektøren gjer framlegg om at fisket vert regulert som i 1985. Men det må kunna setjast turkvoter dersom tilhøva skulle tilseia det. ||

Der var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til regulering av havbrislingfisket i 1986.

FISKERIDIREKTØREN

Bergen 28.12.84 AW/GAa

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN *****

J.NR. 248/84

FORSKRIFT OM REGULERING AV FISKET ETTER BRISLING I NORDSJØEN I 1985.

Med heimel i §§ 4 og 5 i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. har Fiskeridepartementet den 21. desember 1984 fastsett:

§ 1

Det er forbode å fiske brisling i ICES statistikkområde IV i EF-sona i Nordsjøen.

Utan hinder av forbodet i første ledd kan norske farty fiske inntil 20.000 tonn brisling i nemnde område.

Fiskeridirektøren kan stoppe fisket når kvoten i andre ledd er pårekna oppfiska.

§ 2

Farty som skal delta må melde frå til Noregs Sildesalslag eller Feitsildfiskernes Salgslag før utsegling til feltet.

§ 3

Brislingfangstar kan ha inntil 10% sild i vekt ved kvar landing.

§ 4

Fiskeridirektøren kan gje nærare forskrifter om gjennomføringa og utfylling av desse forskriftene, herunder fastsetje utseglingsstopp.

§ 5

Aktlause eller forsettleg brot på denne forskrifta eller forskrift gjevne med heimel i desse, blir straffa etter føresegnene i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. kap. X.

§ 6

Denne forskrifta tek til å gjelde 1. januar 1985, og gjeld til så lenge.

Norges Fiskarlag

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

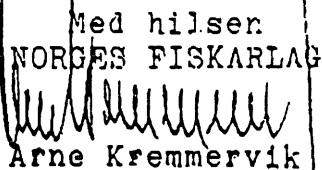
TELEFAX

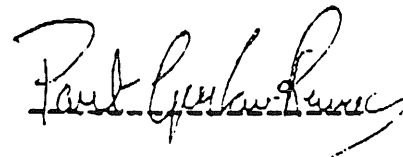
05.12.1985.
Jnr. 1621/85
PGR/MS
ark.

REGULERING AV RINGNOTFISKET 1. HALVÅR 1986 - REGULERING AV HAVBRISLINGFISKET.

Landsstyret i Norges Fiskarlag behandlet ovennevnte under sak 106/85 og gjorde følgende vedtak:

"Norges Fiskarlag går inn for at fisket etter havbrisling i 1986 i FF farvann reguleres ved fritt fiske innenfor totalkvoten."

Med hilser
NORGES FISKARLAG

Arne Kremmervik

Paul Gustav Remøy

SAK 16 C

MAKRELLFISKET I EF-SONEN VEST AV 4 GR. V.L.

Rasmussen viste innledningsvis til saksdokumentene der det var gjort følgende redegjørelse.

FISKET I 1985.

Norge kunne i 1985 i henhold til avtale med EF fiske 27.000 tonn makrell i EF-sonen i statistikkområdene II a, VI a (nord for 56° 30' N) og VII d, e, f og h.

Fisket i II a ble åpnet ved Fiskeridepartementets forskrift av 6. august 1985. Fartøyene ble pålagt å levere minst 100 tonn av hver landing til konsum.

I henhold til opplysninger fra Feitsildfiskernes Salgslag i Alesund ble det fisket ca. 900 tonn makrell i II a.

Fisket vest av 4⁰ v.l. (statistikkområdene VI a, VII d, e, f og h) åpnet 21. oktober 1985.

For fiskeridministrasjonen var det et overordnet mål å sikre seg mot at totalkvoten ble overfisket. (I 1984 ble kvoten overfisket med ca. 10.000 tonn).

I alt 108 fartøy ble påmeldt til fisket. Hvert fartøy kunne maksimalt fiske 260 tonn på 2 turer.

Ved fordeling av kvoten på de deltagende fartøy, ble det lagt inn en mindre overfordeling (ca. 2000 t inkludert det som var tatt i II a).

I henhold til de siste opplysningene som er mottatt fra Norges Makrellag, Kristiansand S og Feitsildfiskernes Salgslag, Alesund, er det totalt fisket 27.500 tonn. Fisket er nå avsluttet.

Regulering av fisket i 1986.

Norge kan i 1986 i henhold til avtale med EF fiske 22.000 tonn makrell i ICES statistikkområdene II a og VI a nord for 56° 30' N.

På bakgrunn av de erfaringene en har fra de senere år bør fisket foregå om høsten da kvaliteten på fisken er best.

Fiskeridirektøren ber om Reguleringsrådets tilrådning. //

Det var enighet i Reguleringsrådet om at en ikke skulle åpne dette fisket i 1. halvår av 1986.

Norges Fiskarlag

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

TELEFAX

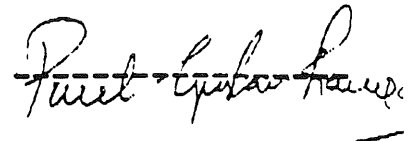
05.12.1985.
Jnr. 1620/85
PGR/MS
ark.

REGULERING AV RINGNOTFISKET 1. HALVÅR 1986 - REGULERING AV MAKRELLFISKET VEST AV 4⁰V1.

Landsstyret i Norges Fiskarlag behandlet ovennevnte under sak 106B/85 og gjorde følgende vedtak:

"Norges Fiskarlag kan ikke gå inn for fiske på makrell vest av 4⁰ i første halvår 1986."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG
Arne Kremmervik

Paul Gustav Renøy

UTKAST TIL REFERAT

SAK 16/85

D REGULERING AV FISKET ETTER SILD I NORDSJØEN.

Rasmussen viste innledningsvis til saksdokumentene der det var gitt følgende redegjørelse:

"D. SILD I NORDSJØEN.

Fisket i 1985.

I mangel av avtale med EF ble fisket etter sild i norsk sone av Nordsjøen åpnet 1. januar i år. Det har hovedsakelig vært et rent oppmalingsfiske. Av et totalt oppfisket kvantum på 1,6 mill. hl ble ca. 82.000 hl levert til konsum.

Fisket ble regulert med turkvoter.

REGULERING AV FISKET I 1986.

I henhold til den nylig inngåtte avtale med EF kan Norge fiske inntil 200.000 tonn sild i Nordsjøen derav 50.000 tonn til konsum i EF-sonen i IV a og IV b.

Pga. den knappe tidsfristen fra den endelige avtale ble truffet har Fiskeridirektøren ikke mottatt forslag til regulering for 1986 fra Norges Fiskarlag. En viser imidlertid til vedlagte (./.) kopi av brev fra Notfiskarsamskipnaden av 26.11.d.å. og fra Norsildmel den 19.11.d.å.

Fiskeridirektøren antar at det i de første månedene av året ikke vil være nødvendig å ha en detaljert årsregulering av fisket, bl.a. fordi en antar at mulighetene for et konsumfiske ikke vil være til stede.

Fiskeridirektøren foreslår at det åpnes for et foreløpig fiske med adgang til oppmaling i norsk sone av Nordsjøen i begynnelsen av året med et kvantum på inntil 50.000 tonn. Turkvoten bør fastsettes til 1.000 hl + 40% av konsesjonskapasiteten. Forslaget innebærer at det også vil være tillatt for trålere og ringnotfartøy på 70 til 90 fot å delta i fisket. Fisket etter sild på kysten bør åpnes 1. januar 1986 og reguleres etter samme mønster som i 1985. En viser til vedlagte (./.) kopi av J. 94/85."

Rasmussen ba opplyst hvor stort kvantum en hadde avsatt tidligere til kystsildfisket.

Lekven sa at en hadde hatt et visst kvantum frem til juli 1985, deretter hadde en opphevet kvantumsbegrensningen.

Lars B. Larsen gjorde oppmerksom på at en ikke hadde tatt med trålerne for sildefisket i Nordsjøen. Han foreslo at det ble tatt inn eksplisitt at også trålerne skulle få delta.

Rasmussen spurte om det var industritrålerne han tenkte på.

Lars B. Larsen svarte ja.

Rasmussen viste så til Norges Fiskarlags landsstyrevedtak - og ga uttrykk for at det var et par ting i vedtaket som var uklare for ham. Videre presiserte han at fisket i EF-sonen skulle være et rent konsumfiske.

Rasmussen spurte deretter fiskarlaget hva de hadde ment skulle skje med det kvantum som var igjen etter 1. oktober. Skulle det gå tilbake til "potten" for turkvøteordningen?

Leine sa at forutsetningen var at EF-kvoten skulle inn i fartøykvotereguleringen i siste halvår. 50 tusen tonn i EF sonen og 50 tusen tonn i norsk sone. Han sa videre at halvparten av fartøykvoten kunne tas i EF-sonen.

Rasmussen spurte om det var slik å forstå at en skulle ha en fartøykvoteordning fra 1. januar til 1. oktober og turkvoteordning fra 20. mai.

Leine svarte at fartøykvoten skulle være garantert til 1. oktober.

Leiv Grønnevet sa at bakgrunnen for opplegget var at de som skulle delta i sildefisket i Nordsjøen hadde så vidt ulike interesser. Han viste til at noen fartøy skulle fryse silden, noen hadde god tid, andre ville gjøre seg ferdig på 2-3 uker. Det var derfor et problem hvordan en skulle forene disse interessene. Han pekte på at dersom flere nord-norske ringnotbåter skulle inn

i sildefisket i Nordsjøen, pga. reduksjonen i loddekvoten, ville det bli for stor usikkerhet hvis en bare hadde en turkvoteordning.

Forslaget innebar at fra 20. mai ville leveransen fra EF-sonen måtte gå på fartøykvoten. Han viste til at erfaringsmessig ville kvoten være tatt 1. juli, og da var det fartøykvoten som sto igjen frem til 1. oktober. Hvis det da var noe igjen så var det en turkvoteordning en da igjen begynte på. Han viste til at filosofien var identisk både i Fiskebåt og i Notfiskarsamskipnaden.

Holm spurte hvorfor en ikke kunne ha et oppmalingsfiske i begynnelsen av året, regulert bare ved turkvote. En kunne så sett på den videre reguleringen senere. Han var imidlertid klar over at økonomisk var dette ikke noen bra forvaltning.

Leine viste til at det ikke var fett på silda de 2 første månedene (beinmel).

Rasmussen spurte Lohne om det ikke nettopp var denne varen en ønsket.

Lohne opplyste at det på melsiden var gunstigere med fiske i januar/ februar. Fett betydde ikke noe for mel/olje, men totalt for næringen ville det være bedre å fiske senere på året når silda var fetere.

Leine viste til at det ville foregå kolmulefiske samtidig lenger på sommeren med atskillig høyere fettprosent.

Rasmussen minnet om at en jo ikke foreslo å utelukke fiske i januar/februar.

Bakkevik - sa til Lars B. Larsen at industritrålerne skulle få være med i den tiden en hadde turkvote, fra 20. mai, han viste til pkt. 2 i Landsstyrevedtaket.

Gullestad spurte om det var slik å oppfatte at egentlig burde det ikke foregå noe fiske før 20. mai. I så fall burde saken utsettes og utredes nærmere.

Hvis en imidlertid skulle fiske før denne dato, da måtte vel mars/april, være de månedene da det var mest urasjonelt å fiske (lavest fettprosent) og ut fra dette måtte det være å foretrekke å avsette et kvantum for januar/februar.

Leiv Grønnevet sa angående spørsmålet om å utsette avgjørelsen til våren, at all erfaring viste at dette lett kunne føre til kaos.

I år hadde en en situasjon med større kvantum i Nordsjøen, spesielle forhold ved Jan Mayen etc. Folk hadde stort behov for å planlegge. Han ga også uttrykk for at det var stor uenighet i ringnotnæringen. Men hvis en gikk inn på en fartøykvote på totalt 1 mill. tonn så kunne fartøyene selv bestemme når denne skulle tas. Han viste til at forslaget var et forsøk på en ny veg å gå i en situasjon der nordsjøkvantumet kanskje kunne ligge på 2 mill. Han mente det var en fordel å få fastlagt nordsjøalternativet nå-så ikke alt ble flytende.

Lars B. Larsen sa at han ikke kunne se at det sto noe om trålerne i Norges Fiskarlags forslag. Han håpet at også trålerne fikk være med. Disse fartøyene ville neppe ta store kvanta. Ellers viste han til at trålerne hadde konsesjon til å fiske sild og han tvilte sterkt på at de kunne utelukkes.

Rasmussen sa at det kanskje kunne være lurt å få disse spørsmål avklart før en fattet beslutning. Han ville gjerne ha et litt klarere opplegg.

Leine sa at en burde opklare spørsmål om spesialmel og behov. Det burde være totaløkonomien som var bestemmende. Han pekte på at prisforskjellen gjorde at sild med 25% ville være mer lønnsom enn

sild med 12%.

Leine mente videre at det måtte være en viss åpning for fartøy som ikke hadde andre alternativ i vinter, - til å fiske også på sild med lav fettprosent.

Han trodde at etter nyttår ville 50 båter gå på kolmulefisket og da ville fabrikkene få nok råstoff.

Holm lurte på om det med 50 tusen tonn i EF til konsum, - ville være enkelt å ta 200 tusen tonn minus EF kvantumet i norsk sone.

Leiv Grønnevet sa at erfaringene fra i år tilsa at en for å sikre at kvoten ble tatt i norsk sone, - måtte sørge for at fisket foregikk i mai/juni som er toppsesongen.

Hvis en skulle ta 20-30 tusen tonn før 20. mai og så sette fartøykvote, ville det nok bli vanskelig.

Rasmussen sa at problemet var at i perioden 20. mai til 1. oktober ble det to typer fiske i Nordsjøen, - ett på turkvoten og ett på fartøykvoten. Hvorfor kunne en da ikke ta alt inn i en fartøykvote og så gjerne sette 1. oktober som skjæringsdato.

Dette sammen med et pålegg om at av denne fartøykvoten måtte et visst kvantum fiskes i EF sonen. Det måtte bringes iland så mye sild til konsum som industrien kunne omsette. Han understreket nødvendigheten av at konsumindustrien fikk denne silden. Imidlertid kunne han ikke se den praktiske løsningen på disse problem i Norges Fiskarlags opplegg - I tillegg kom spørsmålet om trålerne. Han lurte på om det ikke kunne være like enkelt å lage en fartøykvoteordning fra 1. januar til 1. oktober.

Leine foreslo at en skulle utsette den videre drøftelsen til dagen etter.

Leiv Grønnevet opplyste at Rasmussens forslag var manges første innfallsvinkel. Men han lurte på om mange ville stille opp i den

perioden da en var garantert å få sild. Hvis det sto igjen 40 - 50 tusen tonn etter 1. oktober, var det et spørsmål om en kunne ta dette i norsk sone. I norsk sone ville fartøyskvoten være suspendert når det var fritt fiske. Dvs. at fisket i EF-sonen - gikk av fartøyskvoten, mens fisket i norsk sone - var turkvote-regulert.

Han regnet med at turkvotekvantumet ville bli tatt i løpet av en måned.

Bakkevik sa at i turkvotesystemet var trålerne med etter 20. mai.

Rasmussen sa seg enig i at den videre drøftelsen av saken ble utsatt til dagen etter.

Leine åpnet drøftelsene dagen etter med å si at han fremdeles syntes forslaget fra Norges Fiskarlag var ok. Den eneste endringen han kunne se var aktuell måtte være å sette datoen til 1. mai istedenfor 20. mai, - pluss at en tok inn en bestemmelse om kvote til trålerne i første periode, - f.eks. 1000 tonn.

Rasmussen spurte om dette i så fall skulle være turkvote eller fartøyskvote.

Bakkevik sa at det måtte være turkvote.

Lars B. Larsen sa at trålerne måtte få mulighet til å prøve for å se hva de kunne få - Han foreslo 3.000 tonn.

Rasmussen spurte om dette var ok.

Leine sa nei. Han viste til at i Landsstyret hadde flertallet gått imot egen kvote for trålerne. Derfor kunne ikke han gå inn for egen kvote for trålerne.

Rasmussen holdt fast ved at han ville tilrå egen kvote. Han mente dessuten at en ikke kunne nekte trålerne å delta.

Rasmussen uttalte ellers når det gjaldt konsumspørsmålet at en fra fiskerhold i 2 år hadde reist sterk kritikk mot myndighetene fordi en ikke hadde greidd å komme frem til en sildeavtale med EF for å skaffe konsumsild til industrien. I år hadde en fått til en avtale, - og da å innføre en reguleringsordning som ikke garanterte industrien nok konsumråstoff, var etter hans mening uforsvarlig. Han presiserte at vi måtte være så ansvarlige at vi fant en reguleringsordning som garanterte levering til konsum til industrien. Norge måtte sette seg i en slik situasjon overfor EF at vi ville bli trodd når vi skulle forhandle med dem igjen i fremtiden. Han viste til at EF-kvoten var bundet til et konsumråstoff.

Bakkevik sa at når en hadde tatt halve kvantumet og delt på fartøykvoter så var det nettopp for at den enkelte fisker skulle ha valgmuligheter. Han kunne ikke tro at fiskerne ville ta fartøykvoten sin i den tiden da silden var billigst og dårligst. Dette spørsmål hadde vært inngående drøftet. Han opplyste at han hadde fremmet forslag om 3.500 tonn til tålerne i landsstyret.

Wåge opplyste at en i Fiskeridirektoratet var opptatt av at det skulle være visse intensiv i reguleringen som fremmet konsummålsettingen. Han forsto at fartøykvotene delvis var begrunnet i at fiskerne skulle få mulighet til å planlegge sitt fiske og å sikre konsumleveranse.

Han kunne imidlertid ikke se hvordan disse målsettinger ble ivare tatt ved forslaget om at fartøykvoten skulle gjelde fra 1. januar. Så vidt han forsto var ikke silden av konsumkvalitet først på året.

Leine sa at dette var fordi en del fartøy ikke hadde andre alternativ. Han viste til at det i EF-sonen bare var lov til å fiske til konsum.

Wåge sa at han ikke kunne se at dette var svar på spørsmålet om

hvorfor fisket i januar skulle gå på fartøykvoten.

Bolstad sa at han syntes det var uklart hvordan Norges Fiskarlags forslag ville virke i praksis. Konsumindustrien var selvsagt også interessert i konsumleveranse. Han mente det var ukart om fartøykvoten også kunne benyttes til fiske i EF-sonen. Industrien var for så vidt interessert i at EF-kvoten ble tatt fra mai. Han mente at 50 tusen tonn var et relativt høyt kvantum - og viste i den anledning til at det også ville bli frigitt et ikke ubetydelig kvantum vintersild. Det ble i år eksportert 50 - 55 tusen tonn. Han regnet med en økning i 1986 i disponibelt kvantum pga. tilgjengeligheten i EF-sonen. Imidlertid hadde eksporten øket relativt kraftig i 1985, - så en kunne ikke forvente samme økning i 1986. Dette hang bl.a. sammen med at Japan hadde begrenset import.

For at de 50 tusen tonn i EF-sonen skulle kunne gå til konsum, måtte en satse på ising, - i så fall måtte fisket dras ut i tid. Hvis det ble åpning 1. eller 20. mai måtte fisket foregå utover sommeren til august. Han kunne ikke helt se hvordan Norges Fiskarlags eller Fiskeridirektørens forslag skulle sikre dette.

Rasmussen viste til saksdokumentene og sa at spørsmålet ville bli tatt opp senere når en hadde bedre oversikt.

Bjørklund sa at når det gjaldt spørsmål om fartøykvote som Wåge hadde stilt, så fremgikk svaret av Grønnevets redegjørelse angående de nord-norske fartøyene og de lengre avstandene som disse hadde til feltene.

Rasmussen sa at det ikke var dette spørsmålet Wåge hadde stilt.

Bakkevik lurte på om en skulle avsette en del av kvantumet til kystfisket, han viste til at Norges Fiskarlag i sitt Landsstyrevedtak pkt. 3 hadde gått inn for at kystfisket skulle være fritt.

En kunne eventuelt komme tilbake til kvantum senere hvis det ble stor aktivitet.

Når det gjaldt Wåges spørsmål ville han bemerke at hvis det ble turkvote, da ville den delen av silden bli tatt.

Holm ville tilbake til konsumspørsmålet. Han trodde Norges Fiskarlags forslag ville føre til at det i mai-juni (dvs. i den tiden konsumbehovet var stort) ville pågå et oppmalingsfiske og ikke et konsumfiske.

Gullestad sa angående avsetning til kystsilden at det kunne eventuelt være 4,5 - 5 tusen tonn som var det aktuelle kvantum. Han mente at det neppe ville være konsumfiske i EF-sonen før turkvotekvantumet var tatt. Det var imidlertid mange usikkerhetsmomenter med i bildet. Han viste til at Fiskeridirektørens forslag gikk ut på å avsette et visst kvantum til fiske i januar/februar og så komme tilbake til saken senere.

Leine viste til at Norges Fiskarlags forslag var anbefalt både av Notfiskarsamskipnaden og Fiskebåtredere. Han ga uttrykk for at han kanskje hadde vært litt for bastant dagen før da han hadde sagt at silden i januar bare var rene beingrinnen.

Bolstad sa at han delte Holms betenkeligheter. Han ønsket å få klart for seg at vi sikret konsumleveranse fra EF-sonen. Han mente at Fiskeridirektørens forslag måtte være en bedre løsning fordi det ga en tid til å utarbeide forslag som sikret konsum.

Bakkevik innrømmet at han hadde stor sympati for det som Holm hadde sagt. Det var et komplisert forhold en hadde med å gjøre. En løsning kunne være å lage fartøyskvote av hele kvantumet fordelt på båtstørrelsen. Paragrafbåtenes kvote var basert på at disse skulle få samme kvote som de øvrige etter størrelsen.

Når det gjaldt kystkvantumet kunne en vel bygge på gjennomsnittet

de siste år.

Rasmussen aksepterte dette og sa at det i så fall dreide seg om ca. 5 tusen tonn for kystfisket.

Rasmussen oppsummerte deretter som følgende:

Det avsettes 2 tusen tonn til trålerne i 1. periode.

Det avsetter 5 tusen tonn til kystsildfisket.

Senere på året kan en så vurdere overføring av event. gjenstående på denne kvoten til andre grupper.

Rasmussen sa at dersom Norges Fiskarlag gikk med på dette, skulle han gå inn for Norges Fiskarlags forslag til tross for at han hadde atskillige motforestillinger mot dette.

Lekven sa at en for å unngå at et fartøy som ikke hadde konsesjon fikk større kvote enn et fartøy av samme størrelse som hadde konsesjon, så burde en benytte fordelingsnøkkelen 1.500 hl + 30 prosent (og ikke 1.000 hl + 30 prosent).

Bakkevik sa at forutsetningene hadde vært at fartøyene skulle komme likt ut.

Leine spurte om en kunne forandre datoen fra 20. mai til 1. mai.

Rasmussen sa at dette var i orden. Han presiserte ellers at de fordelte 7 tusen tonnene skulle gå av de 96.500 tonn slik at en hadde igjen 89.500 tonn. Alt måtte holdes innenfor den totale rammen.

Når det gjaldt trålerne ville han foreslå en turkvote på 1000 hl + 30%.

Lars B. Larsen sa seg enig i dette.

Norges Fiskerilag

Olav Tryggvasons g: 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 95 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5001 BERGEN

TELEFAX

04.12.1985.
Jnr. 1616/85
PCR/MS
ark.

NORDSJØSILD/SKAGERAKSILD.

Landsstyret i Norges Fiskerilag har i møte 04.12.1985 behandlet reguleringen av fisket etter Nordsjøsilde og Skageraksilde og fattet følgende vedtak:

VEDTAK: "Norges Fiskerilag konstaterer at en for 1986 er kommet frem til en avtale med FF om felles forvaltning av Nordsjøsilde, som langt på vei synes å ha gitt gjennomslag for de norske synspunkt på fordeling av denne bestanden.
Norges Fiskerilag vil gå inn for følgende regulering av den norske kvoten på 200.000 tonn:

1. For å få en mest mulig hensiktsmessig utvikling av fisket, hvor en også tar hensyn til konsumindustriens behov for råstoff, samt tilstrekkelige kvanta for produksjon av spesialmel/-olje, går Norges Fiskerilag inn for at 100.000 t. av kvantumet blir fordelt med fartøyskvoter på den konsesjonspliktige ringnotflåten.
3.500 t. blir tildelt påmeldte notfartøy mellom 70 - 90 fot.

På sistnevnte kvote kan fartøy som har deltatt i Nordsjøsildefisket, makrellfisket i Nordsjøen, samt havmakrellfisket nord for 62° nbr. i ett av årene 1984, 1985 få anledning til å delta.

Kvotene blir fordelt ved hjelp av vinterloddenkelen for ringnot 1985, og står til disposisjon for det enkelte fartøy fra 1. januar til skjæringsdatoen 1. oktober.

2. Restkvantumet på 96.500 t. avsettes til turkvoteregulert fiskeri med åpning 20. mai.
Turkvoten fastsettes til 1000 hl + 30 % av godkjent lastekapasitet. I tillegg kan fartøyer som har fått salg på silde til konsumanvendelse ta med en ekstrakvote på 200 hl.

- 2 -

Eventuelle restkvanta fra det fartøykvoteregulerte fiskeriet, går tilbake til den resterende totalkvote og reguleres ved hjelp av turkvotesystemet som er foreslått under pkt. 2.

3. Kystfisket for fartyg som ikke deltar i Nordsjøen foreslås å være fritt. Salgslagene gis hjemmel for å regulere fisket etter omsetningsforholdene til konsum- og hermetikk-anvendelse.

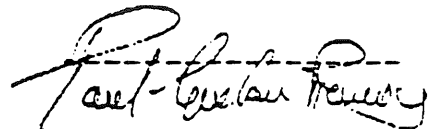
SKAGERAKSILD.

Norges Fiskerilag konstaterer at det for første halvår 1986 er inngått en avtale med Sverige og EF om fordeling av kvoten av sild i Skagerak.

Norges Fiskerilag går i den foreliggende situasjon inn for at fisket blir regulert med turkvoter fastsatt av salgslagene. Fisket bør i prinsippet åpnes så tidlig som mulig."

Med hilsen
NORGES FISKERILAG

Magga Rønne

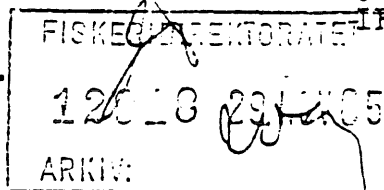
Paul Gustav Rønne

Fiskeridirektoratet
Boks 185
5001 Bergen

Trondheim, 26.11.85
j.nr. 314/85

Handwritten signature

SILDEFISKET I NORDSJØEN I 1986.

Arbeidsutvalget i Notfiskarsamskipnaden behandlet i møte 22.d.m. situasjonen etter at det ennå ikke har lyktes å komme frem til en fiskeriavtale med EF.

AU gjorde slikt vedtak under AU-sak 14/85:

VEDTAK:

- " 1. Arbeidsutvalget konstaterer at det i første omgang ikke lykkes å oppnå en avtale med EF om forvaltning av sildebestanden i Nordsjøen.

AU viser til styrets vedtak i sak 6/85 og vil inntil det eventuelt foreligger en slik avtale tilrå at fisket reguleres på nasjonal basis etter følgende prinsipper:

- (i) Det fastsettes en fleksibel norsk "kvote" på min. 35% av anbefalt TAC. Dette kvantum justeres oppover dersom EF fisker mer enn 65% av slik TAC.
- (ii) 50% av norsk "kvote" fordeles med fartøyskvoter til påmeldte fartøyer og resterende 50% reguleres med turkvote.
- (ii) Fartøyskvotene bør være garantert kvote fra begynnelsen av året og til en viss skjæringsdato, f.eks. 1.oktober.
- (iv) Når et fartøy har tatt hele sin tildelte fartøyskvote, kan fartøyet fortsette fisket innenfor en turkvoteordning inntil den kvote som er avsatt til turkvoteregulering eventuelt er oppfisket.

Dersom fisket av omsetningstekniske

FISKERIDIREKTORATET

12013 20. NOV 05

ARKIV:

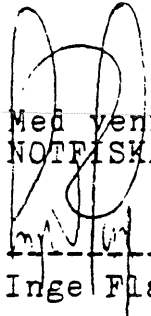
hensyn må begrenses med puljer e.l. må imidlertid fartøyer som har gjenstående kvantum av tildelt fartøykvote gis prioritet.

Fisket innenfor fartøykvotene bør ikke avgrenses med et begrenset kvantum pr.tur, dersiom ikke omsetningshensyn gjør dette nødvendig.

Turkvoter utenom fartøykvoteordningen fastsettes til 1000 hl + 40% av konsesjonskapasitet + 800 hl til konsumanvendelse.

Det understrekes forøvrig at ordningen ikke må skape presedens for framtidig regulering."

Med vennlig hilsen
NOTEFISKARSAMSKIPNADEN

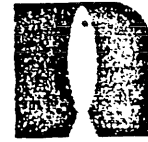
Inge Flage

Paul-Gustav Remøy

Kopi: Fiskeridepartementet

NORSILDMEL

NORSK SILDOLJE- OG SILDEMELINDUSTRIS SALGSLAG A/L

pp 22/11 Kom? talle de avd ✓
27.11.
Magni
Plaus

Richard

et godt tilbud
JVP/OM/AV/

Norges Fiskarlag

Det Kgl. Fiskeridepartement v/ ekspedisjonssjef Carl Bjørge

Fiskeridirektøren

Waickendorffsgt. 8
Telephone: (05) 32 05 00
Cables: Norsildmel
Telex: 42 179
P.O. Box 1034
Bankers:
Bergen Bank

5001 BERGEN,
NORWAY

19.11.85

OE/bml

NOV 19 1985

Spesialmel 1986

Norsildmel vil i 1985 levere ca. 70.000 tonn spesialprodukter, derav 60.000 tonn spesialmel.

For 1986 regner vi med at markedet vil ha behov for ca. 100.000 tonn, derav ca. 80.000 tonn spesialmel og 20.000 tonn spesialolje.

Disse kvaliteter krever absolutt friskt, ukonservert råstoff, og dette utelukker foreløpig produksjon av åteholdig Jan-Mayen- og sommerlodde. Dessuten har det vist seg delvis vanskelig å produsere om sommeren.

I 1985 har ca. fordeling av produksjonen vært som følger:

<u>Råstoff</u>	<u>Spesialmel</u>
Vinterlodde	45%
Kolmule (delvis problemer med råstoffkvalitet)	5-10%
Nordsjøsil	30%
Annet Nordsjøråstoff	15-20%

For 1986 er vi alvorlig bekymret for om vi vil klare å produsere det kvantumet som fiskeoppdrettet vil få behov for. Behovet er 4,5-5 mill hl helt friskt, ukonservert råstoff.

For å lykkes med å tilfredsstille dette markedet som på lang sikt er svært viktig for norsk sildemelnæring, vil næringen legge opp til ordninger som i størst mulig grad stimulerer denne produksjonen. Men enda viktigere er det at myndighetene regulerer fiskeriene optimalt med tanke på denne produksjonen. Konkret betyr dette at en forsøker å oppnå størst mulig fiske i den kalde årstiden da åteinholdet er lavt. Vi er informert om at Island kan tenke seg å tilby 75.000 tonn lodde til Norge for fiske i islandsk farvann des.-85/ jan/feb.-86. Ut fra ovennevnte vil dette være svært ønskelig.

På nytt vil vi understreke den alvorlige situasjonen først og fremst for norsk fiskeoppdrett. For å skaffe laksen det får den får behov for i 1986, må myndighetene og sildemelnæringen anstrenge seg til det ytterste.

Med vennlig hilsen

Ole Enger

cc. Noregs Sildesalslag
Feitsildfiskernes Salgslag
Sildemelfabrikkens Landsforening

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN

J. 94/85
(J. MELDING 260/84 UTGAR)

FORSKRIFT OM ENDRING I FORSKRIFT OM REGULERING AV FISKE ETTER
SILD INNENFOR GRUNNLINJENE PÅ KYSTSTREKNINGEN KLOVNINGEN -
LINDESNES I 1985.

Fiskeridepartementet har 26. juni 1985, med hjemmel i §§ 4 og 5 i
lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. bestemt:

I

I forskrift av 21. desember 1984 om regulering av fiske etter
sild innenfor grunnlinjene på kyststrekningen Klovningen -
Lindesnes i 1985, gjøres følgende endring:

§ 2 skal lyde:

Innenfor grunnlinjene på kyststrekningen Klovningen (61°56'N) til
Lindesnes kan det likevel fiskes sild med not og garn til konsum.

II

Denne forskrift trer i kraft straks.

Etter denne endringen har forskriften følgende ordlyd:

FORSKRIFT OM REGULERING AV FISKE ETTER SILD INNENFOR GRUNNLINJENE
PÅ KYSTSTREKNINGEN KLOVNINGEN - LINDESNES I 1985.

Fiskeridepartementet har 21. desember 1984 med hjemmel i §§ 4 og
5 i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske fastsatt
følgende forskrift :

I Generelt

§ 1

Det er forbudt å fiske sild innenfor 12 n. mil av grunnlinjene
fra Klovningen (61°56'N) til Lindesnes.

§ 2

II Notfiske.

Innenfor grunnlinjene på kyststrekningen fra Klovningen (61°56'N)
til Lindesnes kan det likevel fiskes sild med not og garn til
konsum.

§ 3

Fartøy som skal nyttes må være egnet til og utstyrt for nevnte
fiskeri og under 90 fot lengste lengde.

Høvedsmannen for bruket må stå oppført i fiskarmanntallets blad B
og eie eller være medeier i bruket. Han må ellers ikke eie eller
være medeier i annet bruk som deltar i dette fisket.

Fiskeridirektøren kan i særlige tilfeller dispensere fra kravet
til eierforholdet i annet ledd.

§ 4

Fartøy/bruk som skal delta må melde seg til Noregs Sildesalslag, Bergen før avgang til feltet.

§ 5

Det er forbudt å fiske, eller låssette, sild under 20 cm. Uten hinder av første ledd kan sildefangster ha inntil 10% i vekt av sild under 20 cm.

§ 6

All sild som blir fanget skal låssettes. Noregs Sildesalslag kan dispensere fra dette påbud.

§ 7

Fiskeridirektøren kan etter søknad gi tillatelse til oppmaling av hele eller deler av fangsten dersom silden av kvalitetsmessige grunner ikke kan anvendes til konsum eller agn.

§ 8

Låssatt kvantum som er større enn det bruket/fartøyet har adgang til å fiske kan overlates vederlagsfritt til andre deltakende bruk/fartøy på feltet og som er utrustet for dette fisket.

III Agnfiske m.v.

§ 9

Uten hensyn til forbudet i § 1 kan det til eget forbruk av agn fiskes med 2 faststående garn med samlet lengde på inntil 60 m. Dette fiske kan bare drives av fiskere som står på blad A eller B i fiskermanntallet og bare fra fiskeriregistrert fartøy.

§ 10

Uten hensyn til forbudet i § 1 kan det drives fiske etter sild til konsum for egen husstand med ett garn på inntil 30 m og med håndsnøre (hekling).

§ 11

Omsetning av sild fisket i medhold av § 9 eller § 10 er ikke tillatt.

IV Straff

§ 12

Overtredelse av disse forskrifter straffes i henhold til § 53 i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v.

V Ikrafttreden

Denne forskrift trer i kraft fra 1. januar 1985 og gjelder inntil videre.

SAK 17/85.

REGULERING AV FISKET ETTER SEI I 1986.

Rasmussen viste de utsendte sakspapirene, som lyder:

"1. Innledning

Spørsmålet om regulering av fisket etter sei er behandlet av Reguleringsutvalget tidligere, senest på møte den 10. og 11. desember 1984. Formålet var den gang å fastsette reguleringer for inneværende år.

Det var enighet i utvalget om å foreslå avsatt en kvote på 15000 tonn til notfiske sør for 62⁰ n.br. En slik regulering ble fastsatt av Fiskeridepartementet den 15. februar i år.

Når det gjelder reguleringsgrunnlaget nord for 62⁰ n.br., ble det fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt gitt en prognose på fritt fiske i 1985 på omkring 118000 tonn. I tillegg kom et anslag på utenlandsk fiske på ca. 7000 tonn. Av totalkvantumet på 118000 tonn ble det fra havforskernes side antatt en fordeling med 43000 tonn på not, 51000 tonn på trål, 14000 tonn på garn og 10000 tonn på andre redskap.

Fiskeridirektørens forslag gikk ut på å avsette en totalkvote på 45000 tonn til not og 45000 tonn til trål. Som det fremgår av tallene ville det etter Fiskeridirektørens forslag ikke skje noen begrensning i notfisket dersom prognosen slo til. Det knyttet seg imidlertid en del usikkerhet til disse prognosene, både av hensyn til tilgjengelighet og fiskeinnsats. Som en sikkerhet så Fiskeridirektøren det som viktig at det ble satt et "tak" på dette fisket.

Reguleringsutvalget var enig om at seifisket burde reguleres i 1985. Utvalget delte seg i synet på hvordan og fra hvilket tidspunkt reguleringene skulle settes i verk. En av utvalgets representanter var fraværende under behandlingen. Seks representanter stemte for å utsette saken for å igjen å vurdere fordelingen av kvantumet mellom trål og not. Utgangspunktet for fem av disse var at not skulle ha en større andel, mens den sjette tok det motsatte utgangspunkt og ville prioritere trålerne. Utvalgets øvrige medlemmer ga Fiskeridirektørens forslag sin tilslutning.

Etter møte med den politiske ledelse i januar i år, ble det besluttet å avvente utviklingen i seifisket og eventuelt regulere fisket senere på året. Som kjent er det heller ikke i år gjennomført reguleringer av dette fisket.

2. Gjeldende reguleringer

For oversiktens skyld skal en si noen ord om de reguleringer som gjelder i dag. De viktigste tiltak er minstemålsbestemmelser, dybdegrense for seinøter og maskeviddebestemmelser for trål. Når det gjelder minstemålsbestemmelsene er disse ulik for forskjellige deler av landet. Bestemmelsene som gjelder er følgende:

- 40 cm i området nord for Lofotodden.
- 37 " " " mellom Lofotodden og 65° 30' n.br.
- 35 " " " " 65° 30' n.br. og 62° n.br.
- 32 " " " " 62° n.br. og Lindesnes.
- 30 " " Skagerrak "

Videre ble det i år innført en vektbegrensning 300 g for sei tatt i området mellom 62° n.br. og Lindesnes.

Som nevnt er det innført begrensninger i dybden på seinøter. Det medfører at det ved fiske med not etter sei er forbudt å bruke not med større dybde enn 85 favner (160 m).

I likhet med minstemålsbestemmelsene er reglene for tillatt maskevidde i trål ulik avhengig av hvor fisket finner sted. Gjeldende bestemmelser er følgende:

- 135 mm nord for 64° n.br.
- 100 mm mellom 64° n.br. og 62° n.br.
- 90 mm i Nordsjøen
- 80 mm i Skagerrak

3. Generelle reguleringstiltak

3.1 Minstemål

Når det gjelder minstemålsbestemmelsene er disse fastsatt av Fiskeridepartementet i forskrifter av 28.12.82. Fastsettelsen var et resultat av de vurderinger som det såkalte "seiutvalget" ga i sin rapport. Det ble da forutsatt at minstemålsbestemmelsene foreløpig burde gjelde i en prøveperiode på 3 år. Ut fra denne forutsetningen vil Fiskeridirektøren reise spørsmålet om en eventuell endring av disse bestemmelsene.

Enhver økning av minstemålet fra nåværende nivå vil gi økt langtidsutbytte og større gytebestand. Det vil også føre til en forskyvning av fangstene fra not til trål og garn.

Fra et biologisk synspunkt vil det være en fordel med et generelt minstemål på minst 40 cm. Det er i første rekke notfisket som rammes av minstemålsbestemmelsene og det er hensynet til dette fisket som er årsaken til at minstemålet i deler av landet foreløpig ligger på et relativt lavt nivå i forhold til det som er biologisk ønskelig.

Lengdemålinger av sei i notfangstene viser at størrelsen øker jo lenger nord målingene er gjort. At seien i notfangsten øker

i størrelse mot nord skyldes at størrelsen på seien på det tidspunkt den vandrer fra notfeltene og ut på så dypt vann at den ikke er tilgjengelig for vanlige seinøter, øker nordover. Dette er vist ved merkeforsøk, og denne utvandringen reflekteres ved at seien i trålfangster fra et distrikt er større enn i notfangster fra samme distrikt.

Et økt minstemål vil kunne få store konsekvenser for notfisket. I praksis vil et minstemål på 40 cm nord for 62⁰ n.br., etter alt å dømme bety en meget sterk reduksjon av småseifisket på Møre og i Trøndelag, og det vil også bli meget merkbart i Nordland. Som nevnt ovenfor er minstemålet i Nordsjøen 32 cm, men på grunn av vandringsmønsteret tas det lite sei under 35 cm ute i Nordsjøen og en økning av minstemålet til 35 cm burde ikke skape problemer for trålfisket. På Vestlandet sør for 62⁰ n.br., vil en økning utover 32 cm få konsekvenser for notfisket og vil praktisk talt kunne føre til full stopp i dette fisket.

En økning av minstemålet vil medføre en omstrukturering av seifisket. De økonomiske og sosiale konsekvenser dette vil medføre vil bli av en slik størrelse at Fiskeridirektøren ikke finner å kunne fremme et slikt forslag. En legger i denne forbindelse vekt på at en økning av minstemålet ikke kan sies å være en nødvendig betingelse for en forsvarlig forvaltning av seiressursene i dagens situasjon. For å begrense fisket av småsei foreslås andre tiltak, blant annet en totalkvote for seinotfiske sør for 62⁰ n.br. og økning av maskevidden i trål, se nedenfor. At Fiskeridirektøren ikke vil foreslå en oppjustering av minstemålet sør for 62⁰ n.br., har i tillegg til de nevnte økonomiske og sosiale hensyn sammenheng med at Norge ikke har full råderett over forvaltningen av seiressursene i Nordsjøen. Seien er en fellesbestand med EF som praktiserer et minstemål på 30 cm.

3.2. Minstevekt

Seiutvalget påpekte at seinotfiske i vinterhalvåret i områder med et minstemål på 32 cm er svært urasjonelt. Dette har sammenheng med at seien generelt sett er magrest på denne tiden av året. Utvalget anbefalte derfor at det ble innført en minste gjennomsnittsvekt på 300 g i området sør for 62⁰ n.br. i tillegg til minstemålet på 32 cm. En slik bestemmelse ble forskriftsfestet av Fiskeridepartementet den 31. desember 1984. Nå viser det seg at fiskerne har praktiske problemer med å undersøke om seien holder minstevekt. Dette skyldes mangel på holdbart måleutstyr om bord i de fleste fartøy. Videre er overholdelse av regelen svært vanskelig å kontrollere fra håndhevingssiden. Fiskeridirektøren foreslår derfor regelen opphevet.

3.3. Maskevidde

I forhold til maskeviddebestemmelsene bør det være en målsetning å øke maskevidden både i Nordsjøen og mellom 62⁰ og 64⁰ n.br.

EF praktiserer i dag en maskevidde på 80 mm i Nordsjøen. Det har vist seg vanskelig å få til en utvidelse av maskevidden i EF-sonen i Nordsjøen. Vanskelighetene har sammenheng med EF's relativt store hvittingfiske, et fiske som vil bli rammet av en maskeviddeøkning. I første runde i forhandlingen om kvoteavtalen for 1986 mellom EF og Norge den 30. og 31. oktober i år, ble det imidlertid opplyst at EF's råd har vedtatt å innføre 90 mm som minste tillatte maskevidde fra 1. januar 1987. En målsetning må være å få EF med på en ytterligere økning.

Som nevnt ovenfor er tillatt maskevidde i norsk sone i Nordsjøen 90 mm. Fra større trålere foregår det utkast av sei under 40-45 cm. Større maskevidde i trålen er det mest effektive tiltak når det gjelder å begrense utkastet. Da stortrålerne er lite interessert i sei under 45 cm, vil økning av maskevidden ikke medføre store tap for disse. I seiutvalgets rapport ble en økning av maskevidden til 110 cm beregnet til å gi et kortsiktig tap og en langsiktig gevinst på ca. 2% for stortrålerne, mens utkastet reduseres med 40%. De fleste norske trålere som fisker i Nordsjøen benytter en maskevidde som ligger noe over 90 mm. I relasjon til målsettingen overfor EF, tiltak for å begrense utkast og forholdet mellom det praktiske fiskeri og bestemmelsen, vil Fiskeridirektøren foreslå at det nå gjennomføres en økning av maskevidden i norsk sone i Nordsjøen, i første omgang til 110 mm.

Fra et biologisk synspunkt er det ikke grunnlag for å operere med ulik maskevidde for trålfiske etter sei i Nordsjøen og i området mellom 62° og 64° n.br. I dette område er altså tillatt maskevidde i trål satt til 100 mm. Det er først og fremst de såkalte skalleseitrålerne som driver trålfiske i dette området. Disse trålerne har begrenset mobilitet og er avhengig av skalleseifisket på bankene utenfor Møre. For denne gruppen med begrenset aksjonsradius er det vanskelig å vurdere virkningen av en maskevidde på 110 mm. En eventuell reduksjon i fangstene det første året er avhengig av tallrikheten av 3-åriger på feltene. Den langsiktige effekten er avhengig av hvor lang tid småseien blir stående på feltene. Merkeforsøk gir ingen informasjon om dette og det er derfor usikkert hvorvidt økning av maskevidden vil gi økt utbytte for småtrålerne på lengre sikt. Seleksjonsforsøk i trål viser at gjeldende minstemål (35 cm) tilsvarer en maskevidde på 100 mm. Beregningene er basert på at ikke mer enn 25% fisk på minstemålet holdes tilbake i trålen. Dette kan igjen tyde på at det tas sei under minstemålet i dette området, som dumpes. For å begrense de uheldige biologiske sider ved småtrålerne's fiske i området mellom 62°-64° n.br., vil Fiskeridirektøren foreslå at maskevidden i trål økes til 110 mm.

Endringer av maskeviddebestemmelsene vil nok gi behov for overgangsbestemmelser i et visst tidsrom. Endringene vil derfor neppe ha innvirkning på fiskemønsteret i 1986.

4. Bestandssituasjonen

4.1. Sei nord for 62° n.br.

Seibestanden nord for 62⁰ n har gått meget sterkt tilbake i løpet av de siste 10 årene. Gytebestanden som i 1970 - 1973 var på over 500.000 tonn er i 1985 beregnet til 146.000 tonn og med uendret beskatning vil nivået for første gang komme under 100.000 tonn i 1987.

Det er usikkert i hvilken grad nedgangen i gytebestanden har hatt negativ innvirkning på rekrutteringen. Av de årsklassene som er produsert etter at gytebestanden sank til under 200.000 tonn i 1977, er det bare 1978-årsklassen som påviselig har vært tallrik og gjennomsnittlig tallrikhet for årsklassene 1977 - 1981 er bare ca. 2/3 av langtidsgjennomsnittet. Det kan imidlertid ikke utelukkes at miljøforhold kan ha påvirket rekrutteringen i denne perioden og det ser ut som om årsklassene 1982 - 1984 kan være noe mer tallrike.

Beskatningen totalt sett synes å ha forandret seg lite etter at den økonomiske sonen ble opprettet. Nedgangen i utenlandsk fiske har stort sett blitt oppveiet av økning i norsk trålfiske, ICES har anbefalt at fiskedødeligheten snarest mulig reduseres fra det nåværende nivå til F max. Dette innebærer i 1985 et utbytte på 74.000 tonn mens forventet utbytte med uendret beskatning er 125.000 tonn.

Utviklingen i seibestanden nord for 62⁰ n de siste årene gir grunn til bekymring. Selv om det er usikkerheter i bestandsanalysene så er det klart at det har vært en drastisk reduksjon av gytebestanden og at bestanden for tiden er preget av en rekke svake årsklasser. Dersom det nåværende beskatningsmønster og -nivå opprettholdes vil gytebestanden ikke kunne bli stort over 100.000 tonn selv med normal rekruttering. Et fortsatt uregulert seifiske i den situasjonen vil lett kunne bringe gytebestanden ned på et nivå som vil føre til nedgang i rekrutteringen, hvis dette nivået da ikke allerede er nådd.

Som nevnt ovenfor var årsklassene av sei nord for 62⁰ n i 1979-1981 svake og dette har foreløpig vært særlig merkbart i notfisket. Det er mye som tyder på at årsklassene 1982 og 1983 er sterkere, men dette kan foreløpig ikke dokumenteres. I anbefalingen fra ICES for 1986 er det derfor antatt at de er omtrent av samme styrke som i 1979-1981 (200 millioner individer som 1-åringer). I den følgende tabellen er gitt utbyttet i 1985 anslått med prognosene ved årsskiftet i parentes:

Not:	33 000 tonn	(38 000 tonn)
Trål:	49 000 tonn	(54 000 tonn)
Garn:	13 000 tonn	(21 000 tonn)
Andre:	<u>12 000 tonn</u>	<u>(11 000 tonn)</u>
I alt:	107 000 tonn	(126 000 tonn)

Svikten i forhold til prognosene skyldes trolig i stor grad at seien har vært vanskelig tilgjengelig for not fra Vesterålen og sørover og at beskatningen med trål, særlig i nord, har

vært lavere enn forventet. Svikten i garnfisket kan imidlertid være uttrykk for at gytebestanden er lavere enn antatt og utviklingen i notfisket tyder foreløpig ikke på bedring i rekrutteringen. Nye prognoser for 1986 er utarbeidet på grunnlag av forventet fangst i 1985 og er gitt nedenfor:

Not:	50 000 tonn
Trål:	50 000 tonn
Garn:	15 000 tonn
<u>Andre:</u>	<u>10 000 tonn</u>
I alt:	125 000 tonn

Disse prognosene er beheftet med en betydelig usikkerhet, blant annet fordi alderssammensetningen i fangstene 1985 ikke er kjent. Det er forutsatt at 1982-årsklassen er svak og 1983-årsklassen middels sterk. Det forutsettes også at tilgjengeligheten for not blir mer normal og at beskatningen med trål blir som i 1985.

4.2. Sei i Nordsjøen

I Nordsjøen ble gytebestanden av sei omtrent halvert fra 1973 til 1978, men viser nå en økende tendens. Bestandsnedgangen skyldes delvis høy beskatning på mesteparten av 1970-tallet og delvis at årsklassene 1974 - 1977 var svake. Beskatningen er nå kommet ned mot F max og kombinert med økningen i rekrutteringen har dette ført til en god bestand. Det utbyttet som tilsvarende F max i 1986, 191.000 tonn, representerer en økning på ca. 20.000 tonn i forhold til 1984 og ligger på samme nivå som inneværende år.

ICES har anbefalt et kvantum på 195 000 tonn. Endelig fastsettelse ble gjort gjennom kvoteavtalen mellom Norge og EF og totalkvoten ble satt til 240 000 tonn. Av dette fikk Norge en andel på 119 800 tonn.

5. Fangststatistikk og fangstprognoser

Kildene for statistikken som presenteres i dette punkt er sluttseiddedataene fra salgslagene og Fiskeridirektoratets egen trålstatistikk. Fangstmengden er gitt ut fra hvilke havområder de er tatt i.

5.1. Seifisket sør for 62° NTabell A

ICES-OMRÅDE IIIa OG IV. Norske seifangster i tusen tonn rund vekt.

	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984 ¹	1985 ²
Not	14,6	10,6	15,5	16,8	13,7	14,0	17,1	15
Garn	6,4	8,5	18,1	22,7	15,3	9,3	7,5	5
Trål	4,4	7,3	16,0	23,4	47,6	56,8	63,3	71
Annet	1,1	1,1	1,3	2,2	1,0	1,2	3,6	1
S.kons.	26,5	27,5	50,9	65,1	77,6	81,3	91,5	92
Bifangst til oppm. ³	2,5	1,1	0,4	1,3	5,0	1,4	5,6	7,5
TOTAL	29,0	28,6	51,3	66,4	82,6	82,7	97,1	99,5

1) Foreløpige tall 2) Prognose pr. 21. november 1985.

3) Kvantum til oppmaling beregnet ved Havforskningsinstituttet.

Tabellen viser utviklingen i fangstene av sei i Nordsjøen og Skagerrak fordelt etter redskapstype. I tillegg har en tatt med en oversikt som viser det kvantum industritrålerne har levert til oppmaling.

Notkvantumet har i perioden svinget mellom 10 og 17000 tonn med et gjennomsnitt på ca. 13500 tonn. Garnkvantumet viser også variasjoner med en topp i 1981 og et bunnivå i inneværende år. Bestandssituasjonen tilsier imidlertid en viss oppgang i garnfangstene i de nærmeste årene uten at det er mulig å tallfeste dette i dag.

Trålfangstene viser en sterk og jevn oppgang i 1980-årene. Særlig sterk er oppgangen fra 1981 til -82. Økningen i trålernes seifiske i Nordsjøen antas å ha sammenheng med kvotereguleringen av torskefisket i Nord-Norge. Tabell B viser hvordan ekspansjonen i trålfisket fordeler seg på ulike grupper. For 1985 er trålstatistikken ennå for usikker til å foreta en slik oppsplitting, men deltakelsen tyder ikke på vesentlige endringer i forhold til 1984-fordelingen.

Tabell B. Trålernes fangster av sei i Nordsjøen og Skagerrak.
Tusen tonn rund vekt.

	1980	1981	1982	1983	1 1984	Gj.sn 1980-82	Relativ fordel.		
							1980-82	1983	1 1984
Småtr. under 250 brt	3,1	1,6	5,0	7,9	10	3,3	11,4%	13,9%	15,8%
Ferskf.tr. 250 brt og over	4,8	9,4	19,4	20,3	22	11,2	38,6%	35,7%	35,0%
Saltfisktrålere	3,1	4,6	6,5	11,1	12	4,7	16,2%	19,5%	19,0%
Fabrikktrålere	5,0	7,8	16,7	17,5	19	9,8	33,8%	30,8%	30,2%
Sum trålere	16,0	23,4	47,6	56,8	63	29,0	100,0%	99,9%	100,0%

1) Foreløpige tall

De siste årene har seibestanden i Nordsjøen vært god. De norske fangstene har inntil 1985 ligget under Norges seikvote. I inneværende år ser det ut til at en for første gang "stanger i taket".

5.2 Seifisket nord for 62⁰ n.

5.2.1. Generelt

Tabellen nedenfor viser hvordan seifangstene i nord er fordelt etter redskapstype. Under "annet" er juksa redskapet med størst fangst.

Tabell C

ICES-OMRADE I OG II. Norske seifangster i tusen tonn rund vekt.

	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984 ¹⁾	1985 ²⁾
Not	51,6	69,9	53,5	56,6	72,0	54,3	36,4	33
Garn	23,2	17,8	18,2	23,2	16,4	19,5	23,6	13
Trål	24,0	28,2	39,2	62,9	51,0	60,8	72,4	49
Annet	13,4	15,6	15,1	14,1	15,3	15,0	12,9	12
Sum	112,6	131,5	126,0	156,8	154,7	149,6	145,3	107

1) Foreløpige tall. 2) Prognose pr. 19. november 1985.

I tillegg kommer fangst av utenlandske fartøy som de senere år har utgjort under 10 000 tonn.

Fra 1981 og frem til i år hadde den norske totalfangst av sei stabilisert seg på omkring 150 000 tonn. Dette har ligget betydelig over de anbefalte totalkvoter fra ICES. En vil nevne at for 1984 var det anbefalt en TAC på 103 000 tonn hvorav 7000 tonn var avsatt til andre nasjoner. Norsk fangst kom altså opp i 145 000 tonn. For 1985 var TAC satt til 85000 tonn, mens prognosen for det norske seifisket ligger på 107 000 tonn. I år er det særlig garn og trål som har redusert kvantumet. Dette tyder på nedgang i tilgjengeligheten av større sei. Som vist i tabell A har trålerne i stor grad kompensert dette med økt

seifiske i Nordsjøen.

Havforskerne har anbefalt at fangstinnsatsen trappes ned mot F max som i 1986 vil gi en TAC på 74 000 tonn sei. For å oppnå dette må en redusere fiskedødeligheten ned mot F max og det er anbefalt en gradvis nedtrapping over flere år.

Som grunnlag for vurderinger av reguleringstiltak presenteres i det følgende en del statistikk omkring det norske seifisket nord for 62° n.br.

5.2.2. Seinotfisket

Tabell D viser notflåtens seikvantum fordelt på fangstens størrelse.

Tabell D

Seinotflåten fordelt etter fangstens størrelse

Fangst kvantum grupper (tonn)	Antall farkoster			Total fangstmengde (tonn)			Fangst pr. farkost		
	1982	1983	1984 ¹	1982	1983	1984 ¹	1982	1983	1984 ¹
0-199,9	259	223	200	11.261	11.688	8.331	43,5	52,4	41,7
200-399,9	49	54	21	14.127	15.482	6.112	288,3	286,7	291,0
400-599,9	30	20	17	14.940	9.878	8.513	498,0	493,9	500,8
600-799,9	16	6	5	11.151	4.096	3.508	696,9	682,7	701,6
800-999,9	10	4	3	8.868	3.319	2.685	886,6	829,8	895,0
1000 og over	9	7	5	10.766	9.338	6.969	1196,2	1334,0	1.393,8
Sum uoppgitt	373	314	251	71 113 451	53.797 343	36.118 150	190,7	171,3	143,9
Total kvant.				71.564	54.140	36.268			

1) Foreløpige tall

Tabell E viser endringene for fartøygrupper etter størrelse.

Tabell E
Seinotflåten fordelt etter fartøystørrelse.

Fartøy- gruppe (tonn)	Antall farkoster			Total fangstmengde (tonn)			Fangst pr. farkost		
	1982	1983	1984 ¹	1982	1983	1984 ¹	1982	1983	1984 ¹
0-12,9 m	163	112	78	4.596	3.226	1.023	28,2	28,8	13,1
13,0-16,9"	51	53	45	5.960	4.922	1.770	116,9	92,9	39,3
17,0-20,9"	87	83	64	28.139	19.431	8.883	323,4	234,1	138,8
21,0-24,9"	50	54	49	23.116	20.694	17.728	462,3	383,2	361,8
25,0 og over	22	12	15	9.302	5.524	6.713	422,8	460,3	447,5
Sum	373	314	251	71 113	53.797	36.117	190,7	171,3	143,9

1) Foreløpige tall.

Denne tabellen gir et bilde av endringene fra 1982 til 1984.

Fra 1982 til 1983 har nedgangen i deltakelsen skjedd i gruppen av de minste og de største fartøyene, mens fangst pr. fartøy i disse gruppene har holdt samme nivå eller økt fra 1982 til 1983. For midtgruppene som representerer de største fangstkvanta har ikke deltakelsen endret seg vesentlig mens derimot gjennomsnittsfangsten har gått kraftig ned. Dette tyder på at bestandssituasjonen må være den vesentligste årsak til nedgangen i seinotfisket fra 1982 til 1983.

Fra 1983 til 1984 har det skjedd en nedgang i deltakelsen for samtlige fartøygrupper bortsett fra de største fartøyene. For de to største fartøygrupper viser tabellen at fangst pr. fartøy er noenlunde på samme nivå som i 1983. De øvrige grupper viser en markert tilbakegang. Det er altså fartøyene med størst mobilitet som har et relativt stabilt fangstnivå, mens fartøy med begrenset aksjonsradius har vanskeligheter med å få tak i sei.

5.2.3. Trålfisket etter sei

Trålfisket etter sei har økt de siste årene, med en topp i 1984. Dette skyldes nok trålernes behov for alternativt fiske under begrensningene i torskefisket.

Tabell F

Trålernes fangster av sei nord for 62⁰ n.br. Tusen tonn rund vekt.

	1980	1981	1982	1983	1984 ¹	Gj.sn 1980-82	Relativ fordeling		
							1980-82	1983	1984 ¹
Småtr. under 250 BRT	10,9	15,8	9,9	9,9	10	12,2	23,9%	16,3%	13,9%
Ferskf. 250 BRT og over	17,1	30,7	32,0	37,4	46	26,6	52,2	61,5%	63,9%
Saltf.tr.	4,5	5,6	4,0	5,8	8	4,7	9,2	9,5%	11,1%
Fabr.trål.	6,7	10,8	5,1	7,7	8	7,5	14,7	12,7%	11,1%
Sum trålere	39,2	62,9	51,0	60,8	72	51,0	100%	100,0%	100%

1) Foreløpige tall.

Ferskfisktrålerne representerer den største økningen og utgjør omlag 60% av trålfanget sei nord for 62⁰ N. Nedgangen i 1982 skyldes nedgang i fangstene fra salt- og fabrikktrålerflåten og fra småtrålerne. Saltfisk og fabrikktrålerne økte nettopp i 1982 sitt engasjement i Nordsjøen, slik at dette kan bidra til å forklare nedgangen for denne del av flåten.

Småtrålerflåten omfatter de såkalte skalleseitrålerne på Mørkekysten som driver seitråling i store deler av året, ofte hele året gjennom. Småtrålergruppen inkluderer også noen småtrålere i Nord-Norge, men disse er redusert kraftig i antall, og driver i liten utstrekning regulært seitrålfiske.

Fangsttallene for småtrålergruppen i tabell F viser en del svingninger. Trålstatistikken er mangelfull når det gjelder trålere i denne størrelseskategori. For trålere over 250 BRT er imidlertid trålstatistikken pålitelig. Oppgavene for småtrålerne i tabell F framkommer ved at en har trukket trålstatistikkenes fangstopp-gaver for trålere over 250 BRT fra sluttseddelsystemets oppgaver over total trålfangst nord for 62⁰ N.

Eventuelle unøyaktigheter i sluttseddelsystemets fangstområde-statistikk, vil derfor slå forholdsvis mye ut for en så liten gruppe og kan følgelig være med å forklare noe av de svingningene vi ser i tabellen. Det skyldes likevel å gjøre oppmerksom på at sluttseddelsystemets områdestatistikk er tilpasset de store fabrikk- og saltfisktrålernes fangstdagboksopp-gaver.

Tar en hensyn til denne usikkerheten vil småtrålerne (i all hovedsak skalleseitrålerne) fangstkvantum ligge på rundt 10 000 tonn på årsbasis.

I forbindelse med en eventuell kvoteregulering av fisket er det av interesse å se hvordan seifisket med trål fordeler seg over året. I tabell G har en for trålerne over 250 BRT vist hvor mye

av seikvantumet som tas før 1. august og hvor mye som tas resten av året. I et vedlegg vises den månedlige fangsten også fordelt etter fangstområde.

Tabell G

Sei nord for 62⁰ n.br. Fangsten fra trålere på 250 BRT og over. To tidsperioder. Tusen tonn rund vekt.

	1981		1982		1983		1984 ¹⁾	
	Mengde	%	Mengde	%	Mengde	%	Mengde	%
Januar-juli	26,8	57	26,5	64	29,6	58	41	66
August-des.	20,4	43	14,6	36	21,3	42	21	34
Året	47,2	100	41,1	100	50,9	100	62	100

1) Foreløpige tall

Fordelingen i de to periodene er relativt stabil for de fire årene. Gjennomsnittet ligger på omlag 60-40 prosent fordeling mellom de to periodene.

5.2.4. Andre redskaper

Statistikken over seifangstene med andre redskaper viser et relativt stabilt nivå i tiden 1978-1984. Garnfangstene har svingt med pluss/minus noen tusen tonn rundt 20.000 tonn pr. år, mens fisket med juksa og andre redskaper har tilsammen ligget på om lag 15.000 tonn pr. år. I inneværende år er prognosene for garnfisket på 15000 tonn, mens andre redskap tar omkring 10000 tonn.

6. Forslag til regulering av seifisket 1986

6.1. Sei sør for 62⁰ n.br.

Bestandssituasjonen for sei i Nordsjøen er god og de norske fangstene har ligget godt under kvoteandelen. Som nevnt ovenfor gir imidlertid prognosene for årets fiske grunn til å anta at kvoten blir tatt.

Notfisket på Vestlandet medfører en relativ stor beskatning av ungfiskbestanden. Ut fra det fiskemønster som en kan se i ta. A, er det ikke ønskelig med en ekspansjon i notfisket etter sei for å beskytte ungfisken for der igjennom å øke gytebestanden og langtidsutbyttet av sei i Nordsjøen. Imidlertid er totalkvoten for 1986 i Nordsjøen økt med hele 20%. Det bør gi rom for en viss økning også i notfisket.

En anbefaler derfor at det i likhet med inneværende år settes en totalkvote på not, men at denne økes fra 15 000 til 18 000 tonn. Ut fra statistikken skulle dette ikke medføre begrensninger i

dette fisket med samme innsats som tidligere. Etter at kvoten på 18 000 tonn eventuelt er nådd stoppes notfisket etter sei sør for 62° n.br. Seinotfisket blir også regulert ved minstemål-bestemmelsene. En anbefaler ingen begrensning på garn og annet redskap. Det skulle heller ikke være nødvendig med begrensninger for trålfisket. Med samme fangstinnsats vil trålerne ut fra bestandssituasjonen forvestes å fiske om lag samme kvantum som 1985. Imidlertid kan fangstinnsatsen fra trålerne øke på grunn av kvotebegrensninger i nord, se nedenfor.

6.2. Sei nord for 62° n.br.

6.2.1. Generelt om fordeling mellom redskapsgrupper

Bestandssituasjonen for sei i nord tilsier at en gradvis bør begrense fangstinnsatsen slik at fiskedødeligheten kommer ned på F max. For 1986 tilsvarer F max en seifangst på 74000 tonn. Som anført tidligere vil bestandssituasjonen medføre at med en fiskeinnsats lik den i 1985, vil fangsten i 1986 ligge på om lag 125 000 tonn. Det må derfor være et mål med reguleringene å redusere innsatsen slik at fangstkvantumet går ned i 1986. Fiskeridirektøren anser det likevel urealistisk å komme ned mot F max allerede i 1986.

Fiskeridirektøren vil ikke anbefale at garn, juksa og andre konvensjonelle redskaper underlegges kvotereguleringer i 1986. Fangstmengden for disse redskapene har siden 1978 og inntil i år ligget rundt 35 000 tonn pr. år. I 1985 er fangsten redusert til ca. 25 000 tonn og kvantumet forventes ikke å øke i 1986.

Tabell H nedenfor viser at gjennomsnittsfangstene for disse redskapsgruppene har vært meget stabile siden 1978.

Gjennomsnittlig fangstmengde i perioder siden 1978 fordelt på redskapstyper. Tusen tonn rund vekt.

Tabell H.

	1978-80	1980-82	1983-85 ¹⁾	1980-85 ¹⁾
Not	58,3	60,7	41,2	51,0
Garn	19,7	19,3	18,7	19,0
Trål	30,5	51,0	60,7	55,9
Annet	14,7	14,8	13,3	14,1
Sum	123,2	145,8	133,9	140,0

1) Oppgavene for 1984 er foreløpige og for 1985 er det prognoser pr. 15. november 1985.

Denne stabiliteten finner en ikke for not og trål. Her viser utviklingen en nedgang for not og en økning for trål. Nedgangen

for not skyldes hovedsaklig dårligere forekomster av ungsei, mens økningen for trål skyldes en sterk økning i fangstintensiteten.

ICES har i tillegg til å anbefale en generell reduksjon i fiskeinnsatsen også spesielt pekt på nødvendigheten av reduksjon i beskatningen av ungfisken. Fangstmengden tatt med not i 1984 og 1985 er imidlertid den laveste på mange år, og det vil være vanskelig å skjære ytterligere ned på notkvantumet.

Oppgangen frem til 1985 i totalkvantum skyldes den store økningen i fangstkvantumet tatt med trål. Det er derfor helt klart at en reduksjon i trålfisket må til for at total fangstmengde skal reduseres.

Ser vi i sammenheng alle de 5 årene siden 1980 da opptrappingen av trålfisket startet (tabell H), så ligger gjennomsnittsfangsten for trål noe over notkvantumet. Historisk sett har imidlertid notfangstene ligget betydelig over trålfangstene.

Foruten de såkalte skalleseitrålerne er det i hovedsak ferskfisktrålerne som fisker sei nord for 62° n.br. Ferskfisktrålerne får forbedret sitt driftsgrunnlag i 1986 ved økte torskekvoter. Videre gir denne flåten muligheter for enda større innsats i Nordsjøen.

På bakgrunn av de historiske fiskeri, notflåtens begrensede mobilitet og det faktum at trålerne får økte torskekvoter, og bedre muligheter for seifiske i Nordsjøen finner Fiskeridirektøren å kunne foreslå at det differensieres mellom gruppene. En vil foreslå at det avsettes 40 000 tonn til notfiske og 35 000 tonn til trålfiske. Dette vil riktignok medføre en økning av notfiske i forhold til 1984 og 1985, men det vil bety en reduksjon på 10 000 tonn i notfisket ut fra prognosene for fritt fiske i 1986.

For trålerne vil en kvote på 35 000 tonn bety en reduksjon i forhold til alle år fra og med 1981. I forhold til prognosene for fritt fiske i 1986 er reduksjonen 15 000 tonn.

En sammenfatning av de anbefalinger en har gitt gir totalresultatet:

Not:	40 000 tonn
Garn:	15 000 tonn
Trål:	35 000 tonn
<u>Annet:</u>	<u>10 000 tonn</u>
<u>Totalt:</u>	<u>100 000 tonn</u>

En totalfangst i størrelsesorden 100 000 tonn i 1986, vil representere en reduksjon i beskatningen i forhold til prognosene for fritt fiske som må sies å være et skritt i riktig retning for oppbygging av bestanden nord for 62° n.br.

En skal i det følgende gå mer konkret inn på hvordan en praktisk regulering kan gjennomføres for å holde de anbefalinger som nå er omtalt for sei nord for 62⁰ n.br.

6.2.2. Garn og andre redkaper

Bestandsituasjonen og fangststatistikken tilsier at fangstkvantumet fra disse redskapene ikke vil overstige 25 000 tonn til sammen.

Fiskeridirektøren vil derfor ikke tilrå spesiell kvantumsregulering av disse redskapsgrupper.

6.2.3. Seinot

Som nevnt ovenfor vil en foreslå at det for notfisket settes en kvote på 40 000 tonn. En slik totalkvote vil kunne gi en skjev distriksmessig fordeling. Dette har sammenheng med tilgjengelighet og fiskemønster. Fisket skjer med andre ord i forskjellige perioder for de ulike områdene.

For at totalkvoten skal bli nådd senest mulig på året, vil en foreslå at det settes en maksimalkvote pr. fartøy på 1000 tonn sei.

Ut fra tabell D vil en se at en maksimalkvote på 1000 tonn ville berørt 9 fartøy i 1982, 7 i 1983 og 5 i 1984. Reguleringseffekten ville for de samme årene vært henholdsvis 1766 tonn, 2338 tonn og 1970 tonn. Med en antatt bedring av tilgjengelig ungfisk i 1986, vil en anslå effekten til å være mellom 2 og 3000 tonn.

Med den relativt beskjedne begrensning som da gjenstår i forhold til prognosen for fritt fiske, vil en anta at "taket" ikke blir nådd før i fjerde kvartal. Dersom dette skjer vil altså fisket måtte stoppes. Oversikt over leveringer av notfangster fordelt på det enkelte fylke sammenholdt med total notfangst, tilsier at stopp i denne perioden ikke vil medføre betydelige forskjeller distriktene imellom.

En vil imidlertid igjen påpeke at beregningene over tallrikheten av de yngste årsklasser inneholder betydelig usikkerhet. En slik usikkerhet vil derfor også gjelde for prognosen over notfisket av sei i 1986 og det er mulig at kvoten ikke blir tatt.

6.2.4. Trålfisket etter sei

En må her skille mellom småtrålerne under 250 BRT og stortrålerne som er over 250 BRT. Småtrålerne som fisker sei er i all hovedsak skalleseitrålere fra Møre som fisker sei utelukkende i område 07. Dette fisket er et tradisjonelt helårsfiske der en ikke har andre alternativer til seitrålingen. Skalleseitrålerne bør derfor behandles særskilt ved utformingen av kvotereguleringene for trålerne.

En vil derfor foreslå at det settes av et eget kvantum for denne gruppen.

På grunn av usikkerhet i statistikken er det vanskelig å fastlegge et årskvantum. Imidlertid vil en ut fra senere års utvikling avsette et fangstkvantum på 10 000 tonn sei i rund vekt for denne gruppen. Dette bygger på gjennomsnittet i perioden 1982-1984.

Med en totalkvote for trål på 35 000 tonn og et avsatt årskvantum på 10 000 tonn til skalleseitrålerne, vil følgelig stortrålerne over 250 BRT få en kvote på 25 000 tonn i 1986.

For å sikre en noenlunde jevn levering av sei vil Fiskeridirektøren foreslå at kvotereguleringene for stortrålerne gjennomføres ved at kvoten på 25 000 tonn deles opp med 60% på perioden januar-juli og 40% på perioden august-desember. Det blir fritt fiske for alle trålere av størrelse 250 BRT eller mer inntil de respektive kvoter i de to periodene er nådd. En vil følgelig ikke foreslå at kvote for trålerne på 250 BRT blir oppdelt i gruppe- eller fartøykvoter.

Sammenfattet blir dermed foreslått at følgende reguleringer iverksettes for trålfisket etter sei nord for 62° n.br. i 1986:

Trålere under 250 BRT: Det avsettes et kvantum på 10 000 tonn sei rund vekt.

Trålere 250 BRT og over: Totalkvote i perioden januar-juli: 14600 tonn sei. Fritt fiske inntil kvoten er tatt. Totalkvote i perioden august-desember: 10 400 tonn sei. Fritt fiske inntil kvoten er tatt."

Rasmussen sa at når en reiste spørsmålet om minstemålet hadde dette bakgrunn i at både seiutvalget, landsmøte i Norges Fiskarlag og Reguleringsutvalget tidligere hadde uttalt at dette måtte vurderes etter en 3-års periode. Derfor tok en denne saken fram igjen nå. Han spurte om forskerne hadde noe å tilføye til saks-papiret.

Jakobsen sa at bakgrunnen for saken både var en revisjon av de tidligere fastsatte bestemmelser og den situasjonen at sei-bestanden stadig var overbeskattet. En økning av minstemålet måtte ha som hensikt at størrelsen av seien i fangstene skulle øke, han hadde ikke noe tro på at dette ville skje. Det hadde i det siste vært et meget dårlig notfiske. I området fra Nordmøre og til sør for Stad hadde de allerede nå problemer med minstemålsbestemmelsene.

Fladmark sa at beskatningen av sei var synkende, og mente at bestanden måtte være i en akseptabel tilstand, og at det ikke skulle være nødvendig å legge inn flere reguleringselement. Han mente en utvidelse av maskevidden for trål, måtte ses i sammenheng med et generelt bedre beskatningsmønster for seien. Dersom en skal øke maskevidden for trål, måtte en også trekke

konsekvensen til andre redskapsgrupper. Det vil være vanskelig å øke maskevidden for trål dersom en skal fortsette fiske på småsei med not. Han etterlyste en konsekvent holdning til reguleringsbestemmelser for seifisket.

Rasmussen sa at en hadde en konsekvent holdning og han viste til maksimalkvoten for seinotfiske sør for Stad.

Fladmark sa at det likevel ikke var lagt opp til et bedre beskatningsmønster. Det så ut til at en ville opprettholde en seinotfangst på 15 tusen tonn i meget lang tid. Dette utgjorde en enorm mengde i antall fisk sammenholdt med det som ble fisket med trål. Det så ut til at notkvoten skulle bli fastsatt til samme nivå evigvarende i stedet for at den ble avtrappet. Han fant dette meget uheldig. En forbedring i fiskemønsteret var en forutsetning for en forbedring i beskatningen. Det måtte være en sammenheng i de foreslåtte reguleringene og de kunne ikke bare gjelde en del av flåten.

Gullestad sa at han skjønnte synspunktene som ble framsatt, men en måtte huske på at for not er det enten eller. Dersom en øker minstemålet f.eks. vil en fullstendig utelukke notfisket. For trål derimot vil en økning av minstemålet bedre utbyttet på lang sikt. Det er derfor begrenset hvordan en kan pålegge reguleringer på en gruppe, altså notfisket, som ikke får noen gevinst av tiltakene, mens derimot andre grupper får gevinsten.

Fladmark sa at det han siktet til var en målsetning om en etappevis nedbygging av kvantumet fisk med liten størrelse i notfisket. Når det gjaldt trål så var situasjonen at i år hadde flere lagt om til en mindre maskevidde, helt ned til det lovlig minimum på 90 mm, for å få fangster av sei. Dette illustrerte at reguleringsbildet for seibestanden var meget komplisert.

Rasmussen viste til den begrunnelsen som var gitt i sakspapirene for de framlagte reguleringsforslagene. Han viste til det Gullestad hadde sagt og sa at dersom en ville ha vekk seinotfiske var det enkelt å gjennomføre dette ved minstemålsbestemmelser, men en måtte se på konsekvensene av slike reguleringer. Om dette hadde en blant annet seiutvalget å holde seg til. Ut fra hensynet til konsekvensene ville Fiskeridirektøren ikke foreslå reguleringer som ville begrense notfisket for sterkt.

Arctander mente at flere av forslagene ikke var særlig godt begrunnet og han stilte spørsmål om hvorfor en skulle skille i regulering mellom nord og sør for 64° N. Han mente det burde innføres strengere begrensninger på fisket av småfisk av sei og han sa at dersom man økte maskevidden for trål, måtte en konsekvens av dette også være en økning av minstemålet.

Bakkevik sa at det var klart at det var bedre i utgangspunktet å fiske en større fisk. Situasjonen en står overfor var at notfisket på kysten beskattet bestanden før den vandret ut, slik at den ble tilgjengelig for trål. I trålfisket var det ikke noe problem å øke minstemålet, men dersom en økte minstemålet ville en samtidig utradere kystnot- seifisket. Situasjonen for trålfisket

i Nordsjøen var at trålerne der vil ha en full råderett over bestanden og rom for ekspansjon. Det som en nå fastlegger er at i kystnotfisket skal en ikke gi rom for ekspansjon.

Rasmussen viste til vedtaket fra Norges Fiskarlag som lyder:

- "1. Norges Fiskarlag registrerer at bestandssituasjonen for sei i Nordsjøen er rimelig tífredsstillende. En er imidlertid svært bekymret over tilstanden for seibestanden nord for Stad.
2. Norges Fiskarlag vil på tross av den positive bestandsutviklingen i Nordsjøen, sterkt advare mot en for stor beskatning av småseien. En vil for 1986 anbefale at det settes en gruppekvote på 17.000 tonn for notfisket etter sei sør for 62° 11'. Dette er dog betinget av at det også iverksettes tiltak som begrenser trålernes beskatning av ungfisk.

Norges Fiskarlag foreslår derfor at en sør for 62° N.br. og vest for en rett linje gjennom Lindesnes fyr, Hanstholmen fyr øker maskevidden i trål til 100 mm i norsk sone. En henstiller til myndighetene om å anmode EF om å gjøre den samme maskeviddeutvidelsen. Det er Norges Fiskarlags oppfatning at en også i Nordsjøen må kunne stenge områder med for stor innblanding av undermålsfisk.

3. Det må iverksettes tiltak som forhindrer at sei går til oppmaling."

Han ville på bakgrunn av det som der framkom endre forslaget til 17 tusen tonn som notkvantum sør for Stad. Han viste til at det også var henvist til en økning i maskevidden.

Fladmark sa at han mente det var en uheldig utvikling når en nå økte kvantum fra 15 til 17 tusen. Han etterlyste begrunnelsen for betingelsen om trålernes beskatning av ungfisk.

Rasmussen sa at han forsto betingelsen slik at trålfiske i mindre grad skulle beskatte ungfisken av sei.

Gullestad sa at slik han forsto vedtaket, refererte dette seg til seifangster i industritrålfisket.

Leine sa at det sentrale i vedtaket var at en ikke ville gå inn for en ekspansjon i seinotfisket. Han sa at i Fiskarlaget var det mange medlemmer og også mange trålere, og at det hadde vært forskjellige synspunkter framme. Enkelte ville ha en økning av maskvidden til 100, mens andre ville ha en maskevidde på 110 mm gjeldende nord til 66° N. Konsekvensen av dette ville ha blitt en reduksjon av maskevidden i området mellom 64° og 66° N. Forslaget som hadde blitt vedtatt måtte ses på som et kompromiss.

Rasmussen sa at når det gjaldt maskevidden var hans forslag at en skulle utvide til 110 mm i området sør for 64° N. Norges Fiskarlags forslag var en utvidelse til 100 mm sør for 62°. Han kunne ha forståelse for en slik gradvis økning.

Fladmark spurte om det ikke var mulig å utsette den videre behandlingen av saken til neste møte, slik at en imellom tiden kunne vurdere konsekvensene av de forslag som var framlagt om redskapsendringer. Han advarte mot å gjøre forhastede vedtak på dette punkt. Han viste også til at EF nå har en maskevidde på 80 mm i Nordsjøen, men at de vil øke maskevidden til 90 mm om et år. Han spurte hva som lå i Norges Fiskarlags forslag om overvåkning og eventuelt stenging av felt, og han spurte om forslaget på notkvote nå var 15 eller 17 tusen tonn.

Rasmussen sa at forslaget nå var en notkvote sør for Stad på 17 tusen tonn.

Leine sa at han hadde forståelse for Fladmark synspunkter, han viste til at saken hadde vært oppe på årsmøte i Sunnmøre Fiskarlag. Han hadde liten tro på at det var mulig å endre EFs standpunkt til maskeviddebestemmelser på kort sikt, og han spurte om det kunne skade saken om den ble utsatt til neste møte. Han spurte om det var slik at en maskevidde økning i norsk sone også ville få virkning for EF-fiskere.

Rasmussen svarte at det var helt klart at bestemmelsen for Norsk Økonomisk Sone også ville gjelde for utenlandske fiskere, som fisket i sonen. Han viste til at en alltid når det gjaldt endringer i maskeviddebestemmelser måtte ha en overgangsperiode, slik at det ikke var snakk om en endring på kort sikt.

Fladmark sa at han mente situasjonen nå var slik, at en ikke var presset situasjon for å gjennomføre reguleringstiltak i seifisket. Han mente fangstkapasitet ville bli overført til Barentshavet.

Rasmussen sa at en kunne utsette diskusjonen om de andre reguleringstiltakene sør for Stad til neste møte, men at en nå burde fastsette et kvantum for seinotfisket. Han forsto det slik at det var enighet i Rådet om en seikvote sør for Stad på 17 tusen tonn. Når det gjaldt regelen om minstevekt så viste han til det som var sagt i sakspapirene. Regelen hadde opprinnelig hatt en god mening, men den var meget vanskelig å kontrollere, og det ble derfor foreslått at en skulle ta den bort. Han oppfattet det slik at Rådet var enig i dette.

Rasmussen viste til at det i sakspapirene punkt 6.2 var framlagt forslag om regulering i 1986 av seifisket nord for Stad. Det var foreslått både en totalkvote og en fordeling på redskapsgruppe.

Jakobsen viste til tabell C i sakspapirene, som viste utviklingen i seifisket nord for 62° N. Det framgikk av tabellen at det hadde vært en drastisk reduksjon i notfisket i årene 1983, 84 og 85. Garnfisket hadde over årene vært variabel, men med en klar nedgang i 1985. Trålfisket hadde økt jenvt over flere år, men hadde en betydelig nedgang i 1985. Andre redskaper viste ikke store variasjoner. Totalbildet for fisket viste en stor stabilitet i totalfangsten, men med en klar nedgang i 1985. Han viste til den prognosen over fisket i 1986 som var gjengitt i punkt 4.1 i sakspapirene. Denne var basert på utbyttet i fisket i 1985, og det var mulig at svikten i 1985 ville være noe større, og dette

kunne innvirke på prognosen. Spesielt var svikten i garnfisket ikke ventet. Det mest betydningsfulle i den sammenheng, var at garnfisket beskattet gytefisken og at en svikt i garnfisket kunne være en indikasjon på at tilstanden for bestanden var enda verre enn en trodde. Når det gjaldt notfisket hadde dette vist en total svikt sør for Vestfjorden. Fiskerne sa at seien var til stede, men at den ikke var tilgjengelig. Det kunne være spørsmål om den ble fortrengt av andre fiskeslag, f.eks. sild.

For Nordmøre viste notfisket total svikt. Trålprøver hadde vist at fisken i området var meget småfallen. En har fått bekreftet at seien har trukket ut fra normale notfelt, og dette har altså redusert tilgjengeligheten og samtidig har en hatt en bestandssvikt. En tror likevel ikke at 82-årsklassen er svakere enn tidligere antatt. Selv om det har vært en svikt sør for Vestfjorden, har det i området nord for Vestfjorden vært et notfiske like bra som forventet. Dette kan være tegn på at det er en litt bedre rekruttering.

For trål har forekomstene i nord vært små, og dette har sikkert påvirket deltakelsen i fisket, fordi det ikke har vært regnings-svarende.

Når det gjelder prognosen for 1986, bygger denne på en mengde forutsetninger som er lagt til grunn. Blant annet at svikten i notfisket har bakgrunn i en lavere tilgjengelighet. Med en mer normal tilgjengelighet i 1986, må en forvente en økning i notfisket. Trålfisket går en ut fra vil bli på samme nivå som i inneværende år. For garn er det veldig vanskelig å anslå mengde for fisket i 1986. Dette har også sammenheng med at det er problematisk å få pålitelige prøver av garnfangstene. Generelt kan en håpe på en viss økning i seifisket i 1986, dette på bakgrunn både av bedre tilgjengelighet og en økning i bestandsgrunnlaget.

Arctander spurte når det gjaldt garn om det hadde vært en endring i kapasiteten i fisket. Han sa videre at begrensninger forholdsvis burde være større for not enn for trål, fordi trål har et mer optimalt beskatningsmønster. Han sa at en burde kunne bli enig på det grunnlag som Norges Fiskarlag hadde lagt fram. Når det gjaldt beslutningen om ikke å regulere i 1985, så mente han denne var riktig, og viste til tabell C med en betydelig reduksjon i fisket i 1985. Han mente fisket i 1986 burde følges uke for uke, og at om nødvendig måtte tiltak kunne settes inn på meget kort varsel. Hans inntrykk var at kontrollen av fisket fungerte meget bra.

Wold viste til den reduksjon i fisket på garn som hadde vært erfart. Juksafisket derimot hadde vært brukbart, men fisken står dypt, på ca. 50-60 favner. Han lurte på om dette forhold kunne gi en viss forklaring på utviklingen i fisket.

Rasmussen viste til at forslaget til totalkvote var over det som ble anbefalt fra ACFM. Han sa at det ikke kunne nytte å innføre en tilstrekkelig lav beskatningen i forhold til bestandssituasjonen i et steg. Han viste til at den nordlige sei-bestanden var den eneste bestanden som Norge behersker alene, og at en i denne situasjonen ikke kunne skylde på noen annen part.

Gregussen sa at en måtte sammenholde forslagene som var framlagt. Når en anbefalte et så høyt kvantum, bygde det på en vurdering av hensynet både til flåten og industrien. Han viste til at tilgjengeligheten i trålfisket kunne bli redusert, og han trodde at beskatningen ville bli redusert også ut fra økonomiske kriterier i fisket. Han viste til at det forelå statistikk fra Norges Råfisklag med redskapsfordeling over fangsten etter 2 uker. Denne ga en meget god oversikt over utviklingen i fisket og dermed grunnlag for vurdering av eventuelle tiltak, som kunne settes inn. Forslaget fra Norges Fiskarlag var at dersom utviklingen viser det, så skal det innføres tiltak.

Rasmussen spurte om forutsetningene for vedtaket fra Norges Fiskarlag både når det gjaldt totalkvantum og fordeling mellom gruppen.

Arctander sa at forutsetningene var de samme som i 1985, og at vedtaket bygde på forutsetninger både om totalkvantum og fordeling.

Fladmark sa at han mente det var et behov for å tallfeste en del konsekvenser av forslagene. Han viste til at diskusjonen om denne saken på møtet i desember 1984 hadde vært vanskelig og han mente at den beslutningen som til sist var tatt av Fiskeriministeren var den beste. Beskatningen hadde vist seg å bli mindre enn forutsatt, og han trodde at overslaget for 1986 om 125 tusen tonn var for høyt. Når det gjaldt not kunne en muligens få en liten økning, men når det gjaldt trål, trodde han at situasjonen i torskefisket ville spille inn og redusere innsatsen i seifisket. Han mente det beste Rådet kunne gjøre, var å se saken litt an og ta den opp igjen på neste møte.

Rasmussen sa at han oppfattet det slik at Rådet mente en nå ikke skulle fremme noen konkrete forslag om reguleringer, men at en skulle følge utviklingen i fisket, og så fremme forslag om det viste seg behov for det.

Johansen sa at det hadde vært vist til en svikt i notfisket sør for Vestfjorden. Han mente svikten i notfisket også var i området lenger nord, faktisk helt til Vest-Finnmark. Han var enig i Fiskeridirektørens konklusjon fra diskusjonen, men han mente en likevel burde fastsette årskvantumet fra starten av året, og dette kunne så justeres senere. Dersom en hadde fritt notfiske utover våren kunne det bli altfor sent å innføre reguleringstiltak før neste møte.

Rasmussen sa at han oppfattet det slik at Rådet gikk inn for ikke å fastsette noen bestemmelser nå. En ville ikke fastsette en kvote for 1986 på 100 tusen tonn, og av det fulgte at en heller ikke ville fastsette gruppekvoter. //

Wold sa at ved et eventuelt møte i Reguleringsrådet i mai ville fisket ha pågått i 5 måneder. I tilfelle det da ble innført reguleringer, måtte trålerne fiske inntil da belastes deres årskvantum. Angående notfisket sa han at dette i høst hadde vært

dårlig i hele området vest for Sørøya.

Leine viste til at Landsstyrets vedtak var ganske begrenset, og det var klart at ut fra vedtaket gikk en mot å inndele fisket i gruppekvoter nå. Han trodde det ville vise seg at trålfisket etter sei ville avta når trålerne i større grad gikk over til fiske av torsk, men en vil ha mulighet for å vurdere dette på nytt på neste møte i Reguleringsrådet.

Jakobsen sa at statistikken viste at i Norges Råfisklags prissone 3, ble det i oktober levert 9.000 tonn sei. Nesten halvparten av dette var notfanget. Dette skulle indikere at fisket hadde vært ganske bra også i dette området.

Wold stilte spørsmål om statistikken skilte mellom fangstfelt og leveringssted.

Gullestad sa at prissone-statistikken til Norges Råfisklag nå opererer med leveringssted. Han sa at registrering om fangstene var låssatt eller ikke, hadde gått ut over registreringen av fangstsonen for notsei. Dette hadde ødelagt fangstsonestatistikken, både i 1984 og 1985, kanskje også delvis i 1983.

Jakobsen sa at da var den statistikken som han viste til misvisende. Han hadde gått ut ifra Råfisklagets statistikk slik den tidligere ble ført.

Arctander sa seg helt enig med de synspunkter Leine hadde gitt uttrykk for. På neste møte i Reguleringsrådet i april/mai, ville en ha mulighet for å vurdere trålfisket så langt ut på året. Hans konklusjon var at en måtte ta opp saken om regulering av seifisket i nord på neste møte.

Johansen sa at han var enig i Wolds synspunkter. Han mente Landsstyret i Norges Fiskarlag måtte bære ansvaret for at det nå ikke ble innført reguleringer fra årets begynnelse.

Rasmussen sa at en måtte overveie hvordan denne situasjonen ville påvirke den foreslåtte periodiseringen i trålfisket. Denne periodiseringen var foreslått ut fra sysselsettings hensyn.

Arctander svarte at han ikke trodde en slik periodisering ville være nødvendig.

Rasmussen oppsummerte debatten og sa at Reguleringsrådet hadde sluttet seg til en målsetting om at seifisket nord for 62° N i 1986 skulle holdes innenfor et totalkvantum på 100 tusen tonn. En vil følge med i kvantumsutviklingen i fisket nøye, og spørsmålet om fordeling av kvoten på forskjellige redskapsgrupper, og eventuelt andre tiltak skal tas opp på Reguleringsrådets neste møte.

SEI NORD FOR 62° N. FANGSTER FRA TRÅLERE OVER 250 BRT. FANGSTHÅNED OG FANGSTOMRÅDE. TONN RUND VEKT.
1981

Område	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	September	Oktober	November	Desember	Hele år
03	147	82	162	90	96	93	51	162	542	442	260	11	2.138
04	638	292	711	914	1.364	513	469	203	848	374	984	100	7.410
05	161	270	959	571	2.088	289	134	1.163	462	551	382	344	7.374
06 og 00	20	502	1.593	386	876	154	10	49	463	1.376	331	237	5.997
07	629	2.967	6.111	446	18	2.659	177	3.997	5.455	624	566	316	23.965
Andre	12	0	-	20	80	44	-	-	67	74	4	-	301
Sum	1.607	4.113	9.536	2.427	4.522	3.752	841	5.574	7.837	3.441	2.527	1.008	47.189

1982

Område	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	September	Oktober	November	Desember	Hele år
03	5	7	2	25	110	508	89	67	164	66	70	2	1115
04	650	190	359	875	1729	1645	163	167	227	1089	2260	261	9615
05	376	329	2545	1142	831	2074	262	896	662	3937	1389	707	15150
06 og 00	30	113	480	140	730	113	-	-	185	541	139	145	2616
07	1323	4009	3027	459	467	71	180	521	458	212	88	318	12003
Andre	99	0	46	13	362	11	-	0	9	18	13	0	571
Sum	2483	4728	7259	2654	4229	4422	704	1651	1708	5863	3839	1433	41070

1983

Område	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	September	Oktober	November	Desember	Hele år
03	56	32	0	3	221	1.239	429	416	208	20	39	23	2.681
04	264	702	1.185	4.111	4.867	1.561	665	214	1.011	2.661	668	309	18.211
05	729	485	1.653	1.308	560	136	293	1.777	1.739	2.647	1.777	1.434	14.533
06 og 00	300	221	55	17	7	0	-	3	27	-	206	1.231	2.067
07	1.437	2.080	3.318	250	192	843	45	49	406	2.638	1.162	587	13.000
Andre	0	4	129	35	133	45	-	4	1	13	3	2	301
Sum	2.786	3.524	6.340	5.724	5.980	3.824	1.432	2.463	3.392	7.979	3.855	3.586	50.880

Norges Fiskerilag

FISKERIDIREKTORATET

ARKIV:

13067 -4.DEC85

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet,
Postboks 185,
5001 Bergen.

TELEFAX

3.12. 1985.
Jnr. 1597/85
Ark. 5.2.3.
OG/TR

SEIFISKET I 1986.

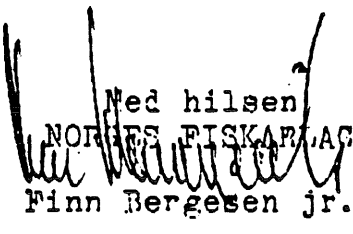
Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskerilag i møte den 2. desember 1985 og det ble fattet følgende vedtak i sak 100/85:

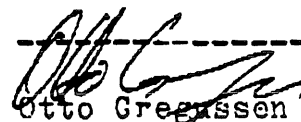
- " 1. Norges Fiskerilag registrerer at bestandssituasjonen for sei i Nordsjøen er rimelig tilfredsstillende. En er imidlertid svært bekymret over tilstanden for seibestanden nord for Stadt.
2. Norges Fiskerilag vil på tross av den positive bestandsutviklingen i Nordsjøen, sterkt advare mot en for stor beskatning av småseien. En vil for 1986 anbefale at det settes en gruppekvote på 17 000 tonn for notfisket etter sei sør for 62° 11'. Dette er dog betinget av at det også iverksettes tiltak som begrenser trålernes beskatning av ungfisk.
Norges Fiskerilag foreslår derfor at en sør for 62° N.br. og vest for en rett linje gjennom Lindenes Fyr Hanstholmen Fyr øker maskevidden i trål til 100 mm. i norsk sone. En henstiller til myndighetene om å anmode EF om å gjøre den samme maskeviddeutvidelsen.
Det er Norges Fiskerilags oppfatning at en også i Nordsjøen må kunne stenge områder med for stor innblanding av undermålsfisk.
3. Det må iverksettes tiltak som forhindrer at sei går til oppmaling.
4. På bakgrunn av den dårlige bestandssituasjonen for den nordlige seibestanden, innser Norges Fiskerilag at det er behov for en redusert beskatning i forhold til tidligere år. Vi mener imidlertid at hensynet til flåtens og industriens behov må tillegges avgjørende vekt i en samlet vurdering.

-2-

Med de forventninger en har til de forskjellige redskapsgruppers muligheter for fangst i 1986, kan en ikke se at det er grunnlag for spesielle reguleringsiltak for den nordlige seibestanden i 1986.

Norges Fiskarlag mener imidlertid at kvantumsutviklingen i 1986 må følges nøye og at det må iverksettes reguleringsiltak dersom det viser seg at beskatningen blir større enn forutsatt."

for
Med hilsen
NORGES FISKARLAG
Finn Bergesen jr.

Otto Gregussen

SAK 18/85

**REGULERING AV FISKET ETTER REKE I 1986.
A. FISKET VED GRØNLAND.**

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene:

"Forskriftene for fisket i 1985 vart fastsett 2. januar 1985 og endra 22. mars 1985, jfr. vedlagde (./.) J. melding 45/85.

Dei norske kvotene ved Vest- og Aust-Grønland var 450 tonn og 2050 tonn. Det er oppfiska 451,5 tonn ved Vest-Grønland og 2045,7 tonn ved Aust-Grønland.

Kvoten ved Vest-Grønland vart i samsvar med forskriftene fordelt på 4 farty etter loddtrekning. Ved Aust-Grønland deltok 20 farty i fisket.

Som det vart framlagt for Reguleringsutvalet på møtet i desember 1984, er det to nye forhold som har gjort seg gjeldande i rekefisket ved Grønland i 1985.

For det første vart kriteriet for deltaking endra som ein konsekvens av endringa av reketrålforskriftane den 29. juni 1984. Kriteriet for deltaking vart fastsett til farty som tidlegare hadde delteke minst 1 av dei siste fire åra. Dette førde til at nokre farty som tidlegare hadde vore tekne med i kvotefordelinga ikkje vart tekne med i 1985.

For det andre vart vilkåra for fiske endra som ein konsekvens av at Grønland gjekk ut av EF den 1. februar 1985. Grønlandske styresmakter gav difor lisensar til farty som skulle delta i fisket, men som eit vilkår vart det sett at berre 15 farty skulle vere samstundes på feltet. Dessutan måtte lisensane fornyast med 3 vekers mellomrom.

Fisket vart avvikla innanfor dei vilkåra frå grønlandsk side som er referert ovanfor, og dei tildelte farty-kvotane vert oppfiska utan at det vart naudsynt med refordeling mellom fartya. Men avvikling av fisket var svært tungvint på grunn av dei vilkåra som var sette, og Fiskeridirektøren håper av det skal vere mogleg å arrangere eit møte med grønlandske styresmakter tidleg i 1986 for å diskutere ei smidigare ordning for avvikling av fisket.

Etter at Grønland gjekk ut av EF er dei norske kvotane formelt sett ein del av EF sine kvotar ved Grønland. Gjennom ein fleirårig avtale har EF rett til på visse vilkår å få tildelt fiskekvotar ved Grønland. Gjennom dei tosidige forhandlingane med EF blir så ein del av desse kvotane fordelt til Norge som motyting for kvoter EF er tildelt i norsk sone.

I kvoteavtalen med EF for 1986 av 30. november 1985 er dei norske kvotane for reke ved Grønland fastsett til 450 tonn ved Aust-Grønland og 2050 tonn ved Aust-Grønland. Dette er like store

kvotar som i 1985, og Fiskeridirektøren er innstilt på at fisket skal regulerast med fartyskvotar i 1986 på same måten som i 1985.

Som nemnt vil ein prøve å få i stand eit møte med grønlandske styresmakter for å diskutere vilkåra for avvikling av fisket. Etter eit slik eventuelt møte vil Fiskeridirektøren etter samråd med Norges Fiskarlag utforme forslag til reguleringsforskrifter for 1986."

Rasmussen spurte om Leiv Grønnevet hadde et spesielt punkt han ville ta opp.

Leiv Grønnevet viste til at det i sakspapirene var lagt opp til et møte med Grønland for å diskutere den praktiske gjennomføringen av lisensieringsordningen og at det deretter ville bli et møte med Norges Fiskarlag, om den tekniske gjennomføringen av reguleringen. Han beklaget at det ikke hadde latt seg gjøre å avvikle møtet med Grønland høsten 1985. I den situasjon en nå var i burde det være mulig å bruke ordningen som hadde vært gjeldende i 1985 i begynnelsen av 1986, for dermed å gjøre det mulig å starte fisket fra begynnelsen av året. Det var særlig begrensningen til maksimalt 15 fartøy i sonen samtidig som hadde skapt vansker for avviklingen av fisket i 1985. Dersom det blir åpnet mulighet for at noen fartøy kan starte fisket ved Grønland allerede fra begynnelsen av januar 1986 vil trolig begrensningen til 15 fartøy maksimalt i sonen samtidig senere på året ikke være særlig problematisk. Han ville derfor henstille til at en søkte å oppnå en ordning som gjorde det mulig å bruke lisensieringssystemet fra 1985 i begynnelsen av -86, og at fisket dermed kunne åpnes fra 1. januar 1986.

Rasmussen viste til at det nå var åpnet mulighet for et møte med Grønland i januar måned. På dette møtet ville en diskutere eventuelle endringer av lisensordningen som hadde vært gjeldende i 1985 både med Vest-Grønland og Øst-Grønland. Han hadde ikke problem med å gå med på den henstillingen som var fremsatt om å åpne fisket fra årskiftet.

Gregussen spurte om det ville bli fastsatt en dato for fritt fiske utenom kvoten.

Leiv Grønnevet sa at han gikk ut fra at Fiskeridirektøren måtte få fullmakt til eventuelt å fastsette en slik dato på samme måten som i 1985.

Wåge sa at ordningen i 1985 hadde vært vanskelig og hadde krevd meget store ressurser i direktoratet for å kunne gjennomføres. Det var ønske om å bedre denne ordningen. Dersom en nå skulle åpne fisket fra 1. januar 1986 uten at en hadde endret opplegget fra 1985 så ville en på forhånd ha gått inn i en situasjon som ville gjøre det vanskeligere å oppnå endringer for resten av 1986. Det ville være et bedre utgangspunkt fra norsk side om fisket ikke ble åpnet før en hadde kommet fram til eventuelt endrede vilkår for fisket.

Leiv Grønnevet sa at den problemstillingen som var reist av Wåge

var et viktig argument mot å åpne fisket før vilkårene eventuelt var endret, men han mente det burde legges vekt på at en slik midlertidig åpning på samme vilkår som for 1985 ville dreie seg om en mindre del av flåten, kanskje 4-5 fartøyer, og at dette ikke skulle avskjære en diskusjon om endringer av ordningen senere i 1986. En ville heller ikke være i en slik pressituasjon som en ellers ville være i dersom fisket ikke ble åpnet fra årskiftet. Det var en meget viktig faktor for dette fisket om det ble åpnet første uke i januar eller første uke i februar.

Wåge sa at en slik tilnæringsmåte som la vekt på en midlertidig ordning for å lette vilkårene for den norske fiskeflåten var bedre og kunne vel la seg gjennomføre.

Rasmussen oppsummerte med å si at Reguleringsrådet var enig i opplegget for reguleringsordningen med fartøykvoter osv. på samme måten som i 1985. Når det gjaldt åpningen av fisket ville en søke å løse dette på en mest mulig praktisk måte på bakgrunn av de problemstillinger som var reist i diskusjonen.

FISKERIDIREKTØREN

001

Bergen, 29.3.1985
LG/THH

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN *****

J. 45/85
(JFR. J. 12/85)

ENDRING I FORSKRIFT AV 2. JANUAR 1985 OM REGULERING AV REKEFISKET VED VEST- OG AUST-GRØNLAND I 1985.

Fiskeridepartementet har med heimel i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. §§ 4 og 5, og i lov av 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket § 6, femte ledd, den 22. mars 1985 bestemt:

I

I forskrift av 2. januar 1985 (nr. 1) om regulering av rekefisket ved Vest- og Aust-Grønland i 1985 gjer ein fylgjande endringar:

§ 5, 1. ledd skal lyde:

Deltakende fartøy skal melde frå til Fiskeridirektoratet før avgang til feltet, og skal sende kopi til Fiskeridirektoratet av dei meldingane om innseiling i sona, vekefangst og utseiling frå sona som dei er pålagde å sende etter gjeldane fiskerireglar i grønlandsk sone.

§ 5, andre ledd (nytt) skal lyde:

I den grønlandske sona ved Aust-Grønland kan ikkje fleire enn 15 farty fiske samstundes. For å gjennomføre denne avgrensinga i deltakinga i fiske etter reke ved Aust-Grønland kan Fiskeridirektøren forby farty å gå inn i sona, pålegge farty å gå ut av sona og inndele fartya i puljer eller tildele fartya tårn-nummer.

§ 6 skal lyde:

Fiskeridirektøren kan fastsetje ein dato som siste frist for å starte fisket ved Aust-Grønland. Farty som ikkje har starta fisket innan ein slik fastsett frist, misser den kvoten som er tildelt etter §§ 2 og 4.

Den del av den norske totalkvoten på 2050 tonn som var tildelt farty som ikkje starta fisket innan fristen skal delast i samsvar med reglane i §§ 2 og 4 på dei fartya som har starta fisket ved Aust-Grønland. Farty som på grunn av havari blir hindra frå å starte fiske ved Aust-Grønland innan fristen kan etter søknad også takast med ved fordelinga av kvoter etter denne paragrafen.

Fiskeridirektøren kan oppheve fartykvotane ved Aust-Grønland fastsett etter §§ 2, 4 og 6, 1. ledd. Etter at fartykvotane er oppheva kan deltakande farty fiske fritt fram til den totale kvoten på 2050 tonn er oppfiska.

II

Denne forskrifta trer i kraft straks.

Etter disse endringer har forskriftene denne ordlyden:

FORSKRIFT OM REGULERING AV REKEFISKET VED VEST- OG AUST-GRØNLAND I 1985.

Med heimel i lov 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. §§ 4 og 5 og i lov 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket § 6, femte ledd, har Fiskeridepartementet 2. januar 1985 fastsatt denne forskrifta:

§ 1

Det er forbode å fiske reker ved Vest-Grønland (NAFO-område 1) og i den grønlandske sona ved Aust-Grønland (ICES-område XIV og Va).

Utan hinder av forbodet i første ledd kan norske farty som er tildelt kvote i 1985 fiske 450 tonn reker ved Vest-Grønland i NAFO-område 1 sør for 68⁰ n.br. og 2050 tonn reker i den grønlandske sona ved Aust-Grønland i ICES-områda XIV og Va.

§ 2

Totalkvoten på 2050 tonn ved Aust-Grønland skal fordelast på dei deltakande farty etter inndeling i følgjande grupper på grunnlag av godkjend lastekapasitet:

- a) under 80 tonn
- b) 80 tonn til 99,9 tonn
- c) 100 tonn til 129,9 tonn
- d) 130 tonn til 159,9 tonn
- e) 160 tonn til 199,9 tonn
- f) 200 tonn og meir

Fartykvotane blir utrekna slik: 50% av totalkvoten blir delt med likt kvantum på kvart farty. Dei resterande 50% blir delte på fartya etter den gjennomsnittlege lastekapasiteten i gruppene.

Ikkje noko farty kan tildelast ein fartykvote som er større enn fartyet sin godkjende lastekapasitet.

§ 3

Totalkvoten på 450 tonn ved Vest-Grønland skal delast på farty som seinast 1. februar 1985 er påmelde til Fiskeridirektøren for fiske ved Vest-Grønland i 1985. Dersom den samla godkjende lastekapasiteten til dei påmelde fartya overstig 450 tonn, skal kvoten fordelast etter loddtrekking til 4 av dei påmelde fartya med 112,5 tonn til kvart farty.

Dersom noko av dei uttrekte fartya har ein godkjend lastekapasitet som er mindre enn 112,5 tonn, skal fartyet sin kvote setjast lik den godkjende lastekapasiteten.

Den resterande delen av den norske totalkvoten skal då delast i høve til storleiken på lastekapasiteten til dei uttrekte fartya med godkjend lastekapasitet større enn 112,5 tonn.

Dersom det 1. februar 1985 ikkje er påmelde farty for fiske ved Vest-Grønland med ein samla godkjend lastekapasitet på minst 420 tonn, blir det opna for fritt fiske frå den 4. februar 1985 fram til totalkvoten på 450 tonn er oppfiska.

§ 4

Fiskeridirektøren avgjer under kva gruppe det einskilde deltakande fartyet høyrer til, og fastset kvoten til det einskilde fartyet ved Vest-Grønland og Aust-Grønland.

Ved fastsetting av kvotar etter § 3 kan det gjerast slike justeringar som praktiske omsyn tilseier.

§ 5

Deltakende farty skal melde frå til Fiskeridirektoratet før avgang til feltet, og skal sende kopi til Fiskeridirektoratet av dei meldingane om innseiling i sona, vekefangst og utseiling frå sona som dei er pålagde å sende etter gjeldane fiskerireglar i grønlandsk sone.

I den grønlandske sona ved Aust-Grønland kan ikkje fleire enn 15 farty fiske samstundes. For å gjennomføre denne avgrensinga i deltakinga i fiske etter reke ved Aust-Grønland kan Fiskeridirektøren forby farty å gå inn i sona, pålegge farty å gå ut av sona og inndele fartya i puljer eller tildele fartya tårn-nummer.

§ 6

Fiskeridirektøren kan fastsetje ein dato som siste frist for å starte fisket ved Aust-Grønland. Farty som ikkje har starta

fisket innan ein slik fastsett frist, misser den kvoten som er tildelt etter §§ 2 og 4.

Den del av den norske totalkvoten på 2050 tonn som var tildelt farty som ikkje starta fisket innan fristen skal delast i samsvar med reglane i §§ 2 og 4 på dei fartya som har starta fisket ved Aust-Grønland. Farty som på grunn av havari blir hindra frå å starte fisket ved Aust-Grønland innan fristen kan etter søknad også takast med ved fordelinga av kvoter etter denne paragrafen.

Fiskeridirektøren kan oppheve fartykvotane ved Aust-Grønland fastsett etter §§ 2, 4 og 6, 1. ledd. Etter at fartykvotane er oppheva kan deltakande farty fiske fritt fram til den totale kvoten på 2050 tonn er oppfiska.

§ 7

Bli fartykvotane etter §§ 3 og 4 ved Vest-Grønland (NAFO-området 1) ikkje utnytta innan 15. august 1985 kl 0000 GMT, blir kvote-tildelingane oppheva, og deltakande farty kan fiske fritt fram til den totale kvoten på 450 tonn er oppfiska.

§ 8

Fiskeridirektøren kan fastsetje nærare forskrift om gjennomføring og utfylling av reglane i denne forskrifta, under dette også forskrift om dagleg rapporteringsplikt, prøvetaking og tidspunkt for stopp i fisket når det blir utrekna at kvotane er oppfiska.

§ 9

Brot på reglane i denne forskrifta eller på reglar gitt med heimel i denne forskrifta blir straffa etter reglane i lov 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. § 53.

§ 10

Denne forskrifta vert sett i kraft 1. januar 1985, og gjeld til så lenge.

SAK 18/85

REGULERING AV FISKET ETTER REKE I 1986.

B. BARENTSHAVET

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene:

"1. INNLEDNING

Rekefisket har i 1985 vært fritt, bare begrenset av stopp i forbindelse med avsetningsvansker og ved stenging av områder med for stor konsentrasjon av torsk- og hyseyngel samt småreker.

Nord for 62⁰ n.br. var fangsten av reker ved utgangen av oktober i alt 71.915 tonn mot 69.063 tonn på samme tid i fjor.

I 1984 ble det i alt tatt 75 500 tonn i dette området.

I likhet med for inneværende år kan Norge i 1986 fiske inntil 2000 tonn reker i USSR's økonomiske sone.

2. BIOLOGI

I brev av 24.9.85 har Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt skrevet følgende:

"Det har skjedd store strukturendringer i rekebestanden i Barentshavet fra 1984 til 1985. Årsklassen 1977 var meget rik og dominerte fangstene i 1983 og 1984. I 1985 var denne årsklassen nesten forsvunnet. Den ble bare sporadisk observert i de nordligste og dypeste delene av Barentshavet. Årsklassene 1980 og 1981 er meget svake, og i rapporter fra Havforskningsinstituttet i 1983 ble det uttrykt bekymring for rekrutteringen til rekebestanden. Imidlertid er både 1982 og 1983 årsklassene sterkere, og disse har så vidt begynt å komme inn i fangstene. Dette er en av årsakene til den økende andel av småreker i fangsten. Disse årsklassene vil også i 1986 være småfalne og det kan ikke forventes stor reke i fangstene fra Barentshavet ennå på et par år.

Fra og med 1980 har en foretatt beregninger av totalbestanden av reker i Barentshavet. Disse viser at bestanden var økende i årene frem til og med 1984. Undersøkelsen i 1985 viser en tilbakegang av totalbestanden. Størst er tilbakegangen i området syd for 73⁰ N, der rekebestanden er halvert fra 1984. På feltene ved Thor Iversen og nordover til 75⁰ er bestanden i 1985 noe mindre enn i 1984. Nord for 75⁰ ("Hopenfeltet") viser derimot beregningene en økning av totalbestanden. Dette kan ha sammenheng med lav tallrikhet av fisk, først og fremst torsk, som beiter på rekene i disse områdene.

Ved Vest-Spitsbergen er det også en nedgang i bestanden fra 1984 til 1985. Denne nedgang var forutsett. I en rapport til ICES i 1983 ble det pekt på at det var svikt i rekrutteringen. Årsklassene var meget svakt representert i fangstene fra 1985. Da 1983 årsklassen også er tallrik ved Vest-Spitsbergen måtte en vente stort innslag av småfallen reke i 1985.

I 1984 og 1985 ble det registrert mer torsk, blåkveite og snabeluer på rekefeltene ved Vest-Spitsbergen enn i tidligere år. Dette vil medføre en økt beiting på reker, og lavere rekeressurser tilgjengelig for fiske. Økning av minstemål og maskevidde er diskutert i en tidligere uttalelse fra Havforskningsinstituttet".

Selv om det er konstatert at bestanden er redusert, finnes det på dette tidspunkt ikke tilstrekkelige vitenskapelige data for innføring av kvotereguleringer i rekefisket.

3. MASKEVIDDE OG MINSTEMÅL.

På møte i Reguleringsrådet den 11. juni i år ble det lagt frem en utredning hvor synspunkter på en eventuell maskevidde- og minstemålsøkning ble drøftet. For å skaffe ytterligere vitenskapelig grunnlagsmateriale, tok en sikte på at det i løpet av sommeren ble gjennomført praktiske forsøk med rekestrål med ulike maskevidder. Slike forsøk er nå gjennomført. Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt skriver i brev av 11.11.85 følgende:

"Forsøk med forskjellige maskevidder i reketrål ble utført med fire reketrålere sommeren 1985. To av disse var mindre fjordtrålere, "Arvid Johan" og "Heidi Vibeke", som utførte forsøkene i Varangerfjorden. De to andre, "Snorre" og "Polarfangst" var store havgående reketrålere som utførte forsøkene ved Vest-Spitsbergen. Forsøkene ble utført slik at to og to fartøyer trålet sammen på samme felt. De vekslet med å bruke 35, 40 og 45 mm maskevidde i trålposene, men slik at ingen av de to brukte samme maskevidde samtidig. Opplegget var slik at de to båtene som arbeidet sammen skulle starte og avslutte de enkelte hal til samme tid. Dessverre ble ikke dette alltid fulgt.

Materialet fra forsøkene er ennå ikke ferdig opparbeidet, men en foreløpig analyse av en del av materialet er omtalt i det følgende.

Tabell 1 gir data for forsøkene i Varangerfjorden. Fartøyene fisket bare om dagen. Forsøkene antyder et ikke ubetydelig reketap for hver av båtene med økende maskevidde. Tapet ser ikke ut til å skyldes seleksjon (Fig. 1). Lengdefordelingene for reker fanget med de forskjellige maskevidder kan tyde på at det er tap over alle størrelsesgrupper.

Tabell 2 gir en del data for forsøkene med de to reketrålerne som fisket ved Vest-Spitsbergen. Resultatene varierer mer fra dag til dag enn forsøkene i Varangerfjorden. Dette kan henge sammen med at forekomstene står knappere på feltene langs Vest-Spitsbergen. Samlet for de enkelte båter antyder forsøkene et noe forskjellig resultat. Båt nr. 48 oppnådde i sine forsøk en økende fangst og fangst pr. nautisk mil trålet med økende maskevidde. Det andre fartøyet (båt nr. 47) oppnådde derimot høyest fangst med 40 mm maskevidde og lavest med 45 mm. Fangst pr. nautisk mil trålet avtok derimot med økende maskevidde. De forskjellige maskevidder gir for dette fartøyet ingen forskjell i lengdefordelingen av rekene i fangsten (Fig. 2).

Den foreløpige analyse av trålforsøkene med 35, 40 og 45 mm maskevidde i reketrålen gir på det nåværende tidspunkt ikke

grunnlag for å foreslå økning i minst maskevidde for å sortere fra smårekene. Havforskningsinstituttet vil imidlertid arbeide videre med materialet fra disse forsøkene, og en fyldig rapport vil bli utarbeidet senere".

Som det fremgår av konklusjonen er det foreløpig ikke grunnlag for å foreslå maskeviddeøkning og Fiskeridirektøren vil avvente den videre bearbeidelse av materialet før en tar endelig standpunkt.

For tiden praktiseres det et kommersielt minstemål på 60 mm. Dersom minstemålet for reker fastsettes på tilsvarende måte som for fisk, nemlig den lengde hvor 25% av rekene som kommer inn i trålen, blir holdt tilbake, blir minstemålet for maskevidder på 35, 40 og 45 mm henholdsvis 50, 58 og 66 mm. Det nåværende kommersielle minstemål på 60 mm svarer følgelig til minstemålet for en maskevidde på 42 mm. Dersom en øker minstemålet uten å øke maskevidden, vil fangstene kunne inneholde en større mengde undermåls reker enn tilfellet er i dag. Reduksjon av beskatningen på småreker kan gjøres ved å intensivere overvåkingen av rekefelt og stengte felt når innblandingen blir for stor. En eventuell økning av minstemålet må ses i sammenheng med en eventuell maskeviddeøkning og Fiskeridirektøren vil derfor ikke tilrå at minstemålet økes allerede nå.

4. OVERVÅKNINGSPROGRAMMET FOR KONTROLL MED INNBLANDING AV YNGEL.

4.1. Innledning.

For å hindre en for stor beskatning av de rikere 1982 og 1983 årsklassene dvs. torsk og hyse i 1984, ble det fra januar 1984 iverktsatt et program for overvåking av fiskefeltene utenfor Nordland, Troms og Finnmark. Man tok blant annet sikte på periodevis stenging av fiskefelt avhengig av innslaget av undermåls torsk og hyse. Til gjennomføring av programmet ble det over sysselsettingsmidler engasjert kontrollører. Med midler fra Fondet for fiskeleting og forsøk ble det engasjert fartøy. På grunn av bestandssituasjonen ble det behov for å fortsette den etablerte overvåkingstjenesten. Det ble derfor utarbeidet et

overvåkingsprogram for årene 1985-1987.

I overvåkingsprogrammet for perioden 1985 - 1987 forutsetter en at det for hvert år vil bli nødvendig å foreta en revurdering av programmet avhengig av utviklingen i fiskeriene, erfaringer under gjennomføringen av programmet, prisutviklinger og andre forhold som kan ha betydning for fortsettelsen av overvåkingstjenesten.

Programmet ble også for 1985 finansiert over støtteavtalen via Fondet for fiskeleting og forsøk. Det ble foreslått at programmet for de neste to årene skulle finansieres over Fiskeridepartementets ordinære budsjetter. Da dette ikke har vært mulig, er en avhengig av andre finansieringskilder for gjennomføring av programmet.

Programmet for 1985 er gjennomført stort sett etter samme opplegg som for 1984 bortsett fra at en i 1985 har lagt mer vekt på kontinuerlig kontroll av Svalbardsonen. Foruten kontrollen av bifangster av småfisk i reketrål, har en lagt mer vekt på kontrollen av områder med undermåls reker og noe mer kontroll av torsketrål og snurrevad.

Som kjent har periodevis stenging av fiskefelt omfattet den norske sone i Barentshavet og kysten utenfor Nordland, Troms og Finnmark. I Svalbardsonen har en i flere tilfelle henstilt til trålere om ikke å tråle i område med stor innblanding av ungfisk.

Foruten personell ved Havforskningsinstituttet og ved Avdeling for fiske og fangst ved Fiskeridirektoratet som arbeider med overvåkingsprogrammet, har en også hatt et nært samarbeid med Kystvakten og spesielt Fiskeridirektoratets kontrollverk i gjennomføringen av kontroll og overvåking.

Ut fra erfaringene fra 1985 synes det nødvendig for 1986 å øke antall fartøydøgn for fjord- og kystområder og for havfelt. For Svalbardsonen synes det derimot mulig å redusere antall fartøydøgn uten at dette skulle gå ut over overvåkingen i denne sone. Det synes videre nødvendig å vurdere bedre kontroll med eventuell dumping av fisk under minstemål og fisk like over minstemål.

For øvrig er det behov for bedre informasjon til næringen og massemedia om de tiltak som iverksettes.

Selv om stenging av fiskefelt er et alvorlig inngrep i utøvelsen av fisket, har det fra næringens side vært gitt uttrykk for tilfredshet med tjenesten. Det synes å være akseptert at stenging av fiskefelt er den sikreste og mest effektive metode for beskyttelse av ungfisk. Denne metode må anses som en viktig del av den totale innsats for oppbygging og utnyttelse av viktige fiskeressurser. Det har vært uttalt at metoden bør bygges ut til også å omfatte andre områder. Erfaringene viser at fartøyer ikke selv forlater fiskefelt før feltet blir stengt selv om fangstene kan inneholde betydelige innblandinger av undermåls torsk, hyse og reker.

4.2. Oversikt over aktivitetene i 1985

Oversikten over aktiviteter koordinert gjennom koordinator i Tromsø viser at det til kontroll og overvåking av fiskefelt er nyttet reketrålere, torsketrålere, snurrevadsfartøy og det er også gjort kontroll om bord i et fartøy som fisket med håndsnøre. Fartøyene har vært leiet eller kontrollører har vært satt om bord på fartøy som har fått tillatelse til å gjøre fiskeforsøk på spesielle vilkår på stengte felt. Videre har kontrollører vært satt om bord i kommersielle fiskefartøy som har fisket på åpne felt. En har i år ikke hatt kontrollører fra overvåkings-tjenesten om bord i kystvaktskip.

Oversikten over aktivitetene fram til 30. september 1985 viser at det har vært leiet fartøy i tilsammen 200 døgn til fjord- og kystrekefelt. For havrekefeltet har det vært leiet fartøy i tilsammen 136 døgn og for Svalbardsonen er det leiet fartøy i 70 døgn. Det er også leiet torsketrålere i 16 døgn for Øst-Finnmark. I tillegg til leide fartøy er det gitt tillatelse til forsøksfiske på spesielle vilkår i 165 døgn og kontroller om bord på kommersielle fartøy har vært utført i tilsammen 143 døgn. Videre er det gjort kontroller på snurrevadfartøy i 27 døgn. Dette blir til sammen 757 toktdøgn. Til sammen er det utført kontroller av 1341 tråltrekk.

Av andre aktiviteter kan nevnes forsøk med forskjellige maskeviddestørrelser i reke-trål. Videre har det vært forsøkt med sorteringsnett i rekefisket i Varangerfjorden ved at trålere har fått tillatelse til å drive kommersielt fiske med disse nett når forholdene har gjort dette mulig. Uttalelser fra fiskere kan tyde på at det med sorteringsnett under bestemte forhold kan være mulig å forlenge sesongen. Imidlertid er det gitt uttrykk for at trålværkstedene kan ha behov for mer faglig veiledning for innmontering av sorteringsnett.

I tillegg til aktiviteter koordinert gjennom koordinator i Tromsø kommer kontroller utført av Kystvakten og Fiskeridirektoratets kontrollverk. Videre kommer Havforskningsinstituttets undersøkelser hvortil det over overvåkingsbudsjettet er leiet store trålere i til sammen 109 døgn og mindre fartøy i 196 døgn.

4.3. Stenging av fiskefelt

Når det gjelder stenging av rekefelt, har områder i Øst-Finnmark vært hardest rammet. I lange perioder har Varangerfjorden vært midlertidig stengt på grunn av stor innblanding av undermåls torsk, hyse og små reker, men forholdsvis små fangster av reker har også hatt betydning. Fram til midten av mars måned var innblanding av undermåls torsk og hyse opp til 300 stk pr. 10 kg. reker. Senere på året har det vært gjennomført periodiske stenginger av deler av fjorden. Laksefjorden har vært stengt hele året på grunn av stor innblanding av undermåls torsk og hyse. I tillegg til disse områder kommer Porsanger og Tana som er permanent stengt hele året.

I Vest-Finnmark har de fleste reke-trålfelt hittil vært åpne mesteparten av året. I Nord-Troms har hovedsakelig de indre deler av grunne fjorder vært stengt for reke-trålfiske. Videre har reke-trålfelt vært stengt i Sør-Troms, Vesterålen og i Sør-Helgeland, men for de fleste områder i Nordland, Troms og Vest-Finnmark har fiske kunnet foregå med mindre begrensninger.

Av havrekefeltene har store deler av det østlige Barentshav som

bl.a. omfatter Mehamnsleira, Thor Iversenbanken og Tiddleybanken vært periodevis stengt. Videre har et område syd for Bjørnøya innenfor norsk sone vært stengt for all trålfiske siden mai måned. I slutten av september måned ble det for en kort periode nødvendig å henstille til reketrålere å ikke fiske i et område ved Bellsund vest av Svalbard på grunn av stor innblanding av småfisk. Det samme gjentok seg omkring 20. november for et område i Isfjorden - Forlandssundet og et område ved Bellsund.

I et område sørøst av Hopen har det vært fisket reker nesten sammenhengende hele året. Der har det vært brukbare rekefangster med akseptabel innblanding av undermåls fisk.

Kontroller av torsketrål og snurrevad har ikke påvist store innblandinger av undermåls fisk. Derimot er det med disse redskaper fanget en god del ungfisk like over minstemål.

4.4. Virkning av tiltakene i 1985

Et fiskefelt kan stenges for fiske med reketrål dersom det samlede antallet av torsk og hyse under minstemålet er over 3 stk. fisk pr. 10 kg reke i de enkelte fangster. Videre har en praktisert stenging av rekefelter når fangstene inneholder over 10% undermåls reke.

Et fiskefelt kan stenges for fiske med snurrevad og konsumfiske-trål, dvs. for redskap som nord for 64° N skal ha en minste maskevidde på 135 mm, når sammensetningen av bifangstene av torsk og hyse under minstemålet er over 15 prosent i antall i de enkelte trålfangster.

Det totale overvåkingsprogram i 1985 viste at store mengder torsk- og hyseyngel ville ha blitt tatt i rekefisket dersom felter med stort innslag av undermåls fisk ikke hadde blitt stengt for rekefiske. Virkningen av disse tiltak er imidlertid vanskelig å beregne. Dette skyldes blant annet at det er vanskelig å kunne si hvilke felter som ville ha blitt beskattet dersom fisket hadde fått foregå helt fritt. Dermed vil det antall yngel som virkelig ble spart ved de tiltak, som ble satt ut i

livet, ikke kunne beregnes. Det kan imidlertid gis eksemper på hva som ville ha blitt spart dersom antall undermåls fisk i rekefangstene hadde blitt redusert med et kjent antall pr. 10 kg reker som følge av stenging av felter. Slike betraktninger må bygge på en rekke forutsetninger. Under forutsetning av nåværende beskatningsnivå, beskatningsmønster hos torsk og hyse og en total norsk rekefangst på 75.000 tonn (antar at bare norsk fiske blir berørt av reguleringer), kan vinningen for torsk og hysefisket beregnes når innblandingen som følge av de gjennomførte tiltak, resulterer i at antall fisk blir redusert fra 10 fisk/10 kg reker til henholdsvis 3 eller 1 pr. 10 kg reker. Slike besparelser ville representere en vinning på lenger sikt i konsumfisket etter torsk og hyse på henholdsvis 65 eller 80.000 tonn. Hadde derimot reduksjonen blitt fra 3 til 1 fisk pr. 10 kg reker, vil vinningen utgjøre ca. 20.000 tonn.

Vinningen på lenger sikt ved å spare småfisk i rekefisket faller noe lavere ut i disse beregninger sammenlignet med tilsvarende beregninger gjort i 1984. Hovedårsaken til dette skyldes at forekomstene av torsk og hyse vil øke så mye at den individuelle vekst blir redusert.

I tillegg til den positive virkningen en redusert beskatning av 1 - 3 år gammel fisk ville bety for langtidsutbyttet, ville en også kunne regne med et høyere bestandsgrunnlag, med de positive følger det ville ha.

Mange vil vurdere verdien av det inntjente kvantum fisk ved stenging av rekefelter mot verdien av et påstått redusert kvantum reke. Det er vanskelig å ha noen formening om hva rekefiskere har tapt som følge av tiltakene i 1985, da markedsforholdene for reker også påvirker fiske og fangstkvantumet. Det kan heller ikke sees bort fra at det rekefisket eventuelt vil ha tapt som følge av stengte områder, vil ha blitt helt eller delvis gjenvunnet på felter uten eller med liten innblanding av torsk og hyse.

Det var heller ikke i 1985 nødvendig å sette i gang et stort overvåkingssprogram av trål- og snurrevadfelter med henblikk på å stenge felter med for stor innblanding av undermåls torsk og

hyse. Slik forholdene er ventet å bli i 1986, vil det sannsynligvis bli nødvendig å stenge felter for disse redskapstyper med formål å spare småfisk slik at langtidsutbyttet kan økes. Sjansene for at felter må stenges øker dersom minstemålet heves til å korrespondere med nåværende maskevidde på 135 mm for trål og snurrevad i norsk økonomisk sone og Fiskevernsonen.

4.5. Forventet tilstand i reke-, torsk- og hysebestandene

På rekefeltene i Barentshavet avtok rekeforekomstene med nær 50% fra 1984-1985. Årsakene kan være en kombinasjon av svakere rekruttering fra årsklassene 1979 - 1982, høyt fiskepress og beiting fra torsk. Årsklassene 1983 - 1984 er bedre og det er ventet at disse vil kunne stabilisere forekomstene sør for $72^{\circ} 30' N$ på nær samme nivå i 1986 som i 1985.

Rett syd av Hopen økte forekomstene fra 1984 til 1985 som følge av de rikere 1983 og 1984 årsklassene. Det er ventet at dette feltet vil gi et godt utbytte i 1986.

På feltene syd av Bjørnøya og langs vestsida av Spitsbergen avtok rekeforekomstene fra 1984 - 1985 med ca. 1/3. Dette kan tilskrives de samme faktorer som førte til nedgangen i Barentshavet. Da årsklassene 1983 og 1984 er bedre enn de foregående er det ventet at forekomstene i 1986 kan stabiliseres på 1985.

Årsklassene 1976 - 1981 hos torsk og hyse er tildels meget svake, mens årsklassen 1982 er av middels styrke hos begge arter. De etterfølgende årsklasser kan derimot være sterke. De nevnte årsklasser medfører en alderssammenheng i bestandene som vil måtte forårsake vanskeligheter for gjennomføringen av et omfattende rekefiske og konsumfiske etter torsk og hyse de 2 - 3 nærmeste årene. Vanskelighetene for rekefisket består i at bifangstene av undermåls torsk og hyse kan bli meget høyt på en rekke felter i Barentshavet og ved Svalbard. Særlig er det ventet problemer i gråsonen og den østlige del av norsk økonomisk sone. I Fiskevernsonen kan det bli vanskeligheter på rekefelter rett syd av Bjørnøya, i Kveitehola, Storfjordrenna, Hornsund-,

Isfjord-og Kongsfjorddjupet. Det er imidlertid vanskelig å forutsi omfanget av slike tilstander i Fiskevernsonen.

Ut fra vårt kjennskap til styrken av de yngste årsklassene av torsk og hyse ventes det at bifangstene av undermåls torsk og hyse i rekefangstene vil kunne bli betydelige også i 1986. Økes minstemålene på torsk og hyse vil problemene forsterkes og betydelig mengde småfisk vil kunne spares ved overvåking av rekefeltene.

Etter hvert som de rikere årsklasser hos torsk og hyse vokser til, vil de bli gjenstand for konsumfiske med trål og snurrevad. Innslaget av undermåls torsk og hyse i fangstene vil lett kunne bli høyt på store felter i Barentshavet og i Fiskevernsonen.

4.6. Forslag om stenging av ICES-statistikkområde I.

På bakgrunn av erfaringer og biologiske vurderinger var det på møte i Reguleringsutvalget den 10. og 11. desember 1984 enighet om å stenge ICES-statistikkområde I for reketrålfiske. At dette utgangspunkt for en regulering var riktig viser det faktum at deler av området først ble åpnet 3. mai i år. Store deler av området er fremdeles stengt.

Fiskeridirektøren vil foreslå at ICES-statistikkområde I stenges for reketrålfiske fra 1.1.1986. Det vil da bli forbudt å fiske etter reker i norsk sone, samtidig som norske fiskere utelukkes fra "Gråsonen". Felt vil i likhet med i år kunne åpnes etterhvert som prøvofiske viser at innblandingen av yngel ikke overskrider den fastsatte norm."

Fladmark sa at det nå var et stort problem med småreke. Han mente at etter at flere og flere fartøyer hadde installert soldemaskin foregikk et meget stort utkast. Han viste til det som var sagt i sakspapirene om maskeviddeforsøk, men fant resultatene meget forvirrende og inkonsekvente. Faren var at en gjennom det fisket av småreke som skjedde ville belaste bestanden for sterkt. Det var absolutt på sin plass å gjøre noe med dette problemet. Han mente at minstemålet for reke burde økes og at også

maskevidden burde økes. Han var klar over at også andre faktorer kunne spille inn. F.eks. hadde det på et visst tidspunkt vært et problem med fiske av mye småreke i Varangerfjorden. Fisket av småreke hadde gått ned når bedre kontrolltiltak ble gjennomført. Det kunne derfor virke som om fiskerne var i stand til å unngå fiske av småreke til en viss grad dersom de forsøkte det. Han spurte om hva som nå ville gjøres i denne saken.

Hylen sa at det som var framlagt var en rent foreløpig analyse. P.g.a. bemanningen under forsøkene måtte en del av materialet opparbeides i etterskudd. Det endelige resultatet av de gjennomførte forsøkene ville bli klart tidlig i 1986. Etter hans mening var den eneste utveien å holde oversikt over innblandingen av småreke på samme måten som en nå holdt oversikt over innblandingen av fisk under minstemålet, og ut fra fastsatte kriterier om innblanding så stenge felt. Han stilte også spørsmålet om det ikke var mulig å øke det kommersielle minstemålet for reke.

Fladmark sa at henvendelser til Norges Råfisklag om å øke det kommersielle minstemålet hadde blitt besvart med at dette ikke var mulig før Havforskningsinstituttet hadde anbefalt en økning av minstemålet for fiske.

Hylen sa at det minstemålet som nå var gjeldende faktisk var større enn det som tilsværer maskevidden ut fra de vanlige kriterier for forholdet mellom maskevidde og minstemålet. Dersom en økte minstemålet ville derfor resultatet kunne bli at også utkastet av småreke økte. Han mente en måtte kunne finne ordninger som stimulerte fisket av gjennomgående større reker, og sa at Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt hadde gjennomført forsøk med å sy inn felter i trålen med større maskevidde. Dette kunne være en mulig løsning. Dersom fiskerne bevisst gikk inn for å fiske på feltene med gjennomgående større reke ville dette bety mye. Han stilte spørsmålet om det ikke var mulig gjennom prissettelsen å stimulere til slikt fiske.

Fladmark sa at forsøk på dette ikke hadde vunnet fram. Spørsmål om prisfastsettelse etter størrelseskriteriet hadde forbindelse

med minstemålet på reke som igjen hadde forbindelse med en biologiske rådgivningen på dette punkt. Han stilte spørsmål om minstemålet kun gjaldt omsetning eller om det også gjaldt fiske.

Lidvard Grønnevet svarte at det fastsatte minstemålet også gjaldt for fiske. Minstemålet for reke er 60 mm.

Wold sa at det nå ikke ble gitt betaling for levering av reke mindre enn 6,5 cm. Det ble gitt en høyere pris for reke over 7,5 cm.

Gregussen spurte om en kunne stenge felt p.g.a. innblanding av små reke. Han mente at når en kunne stenge felt p.g.a. innblanding av småfisk så måtte en kunne gjennomføre det samme for felter med småreke. Han spurte om forskerne kunne angi områder med stor reke og som det altså ville være mest fornuftig å fiske på.

Hylen svarte at han i øyeblikket ikke kunne gi en slik anvisning.

Holm sa at minstemålet for reke måtte settes ut fra biologiske kriterier, mens det var noe helt annet å fastsette et minstemål ut fra kommersielle hensyn i markedet. En kunne ikke gå inn for å heve minstemålet for reke før det også forelå undersøkelser som viste at det ville lønne seg i utbytte fra bestanden å øke maskevidden. Som det framgår i sakspapirene kan Fiskeridirektøren foreløpig ikke gå inn for dette.

Fladmark mente at hele spørsmålet var meget innfløkt og han appellerte til Fiskedirektøren til å skjære igjennom problemene.

Rasmussen viste til at en var avhengig av de råd en fikk fra havforskerne.

Wold viste til at saken var tatt opp på forrige møte. Han mente det i det framlagte materialet viste en klar forskjell på 40 og 45 mm maskevidde. De konklusjoner som var trukket ut mente han var forvirrende.

Rasmussen spurte om når den endelige tilrådingen fra forskerne kunne foreligge.

Hylen svarte at det endelige resultatet ville kunne foreligge trolig i februar måned.

Rasmussen sa at da kunne en ta saken opp igjen på møtet i Reguleringsrådet som ville bli holdt i april/mai måned. Rasmussen viste til det forslaget som er framsatt i sakspapirene om å stenge ICES-statistikkområde I.

Forslaget lyder:

"Fiskeridirektøren vil foreslå at ICES-statistikkområde I stenges for reketrålfiske fra 1.1.1986. Det vil da bli forbudt å fiske etter reker i norsk sone, samtidig som norske fiskere utelukkes fra "Gråsonen". Felt vil i likhet med i år, kunne åpnes etterhvert som prøvefiske viser at innblandingen av yngel ikke overskrider den fastsatte norm."

Fladmark mente at dette var en betenkelig måte å gjøre det på. Det er stort behov for tilførsel av reker til industrien. Han mente det måtte være bedre å stenge et felt etter at det er funnet behov for det, istedet for å stenge det på forhånd. En stenging av hele området på forhånd mente han var en unødig brutal framgangsmåte.

Holm viste til at en hadde hatt en slik form for stenging tidligere og det hadde ikke fungert dårlig, tvert i mot hadde det vist seg behov for å holde området stengt i flere måneder.

Fladmark sa at det han reagerte mot var at en stengte før det var et dokumentert behov for stenging.

Rasmussen viste til redegjørelsen å sa at en annen framgangsmåte der en først undersøkte hele området ville kreve betydelig mer penger. Han understreket at en hadde erfaring for at det var behov for å holde feltene stengt. Etter at feltet blir stengt fra 1.1.1986 skal det bli gjennomført undersøkelser og feltet skal

åpnes så snart det viser seg grunnlag for det.

Gregussen ba om at rapporten måtte bli utsendt i god tid før neste møte i Reguleringsrådet og han ba om at Havforskningsinstituttet også måtte forsøke å finne felt der det var drivverdige forekomster av stor reke.

Rasmussen sa at dette måtte en komme tilbake til når redegjørelsen forelå.

Tabell 1. Forsøk i Varangerfjorden med 35, 40 og 45 mm maskevidde i reketrål.

A. Forsøk de enkelte dager.

Båt	Antall hal	Maskevidde	Fangst	Fangst/ nautisk mil
46	6	35	1573	60,5
45	6	40	1008	42,0
45	5	35	1475	74,9
46	4	40	1158	176,7
45	6	35	900	42,9
46	6	45	805	36,1
46	5	35	1150	54,0
45	5	45	286	14,6
46	6	40	605	39,5
45	6	45	525	37,5
45	6	40	575	39,9
46	6	45	565	36,2

B. Samlet for alle forsøk.

45	11	35	2375	56,4
45	12	40	1583	40,1
45	11	45	811	27,9
46	11	35	2723	56,7
46	10	40	1763	51,5
46	12	45	1370	36,5

Tabell 2. Forsøk vest av Spitsbergen med 35, 40 og 45 mm maskevidde i reketrål.

A. Forsøk de enkelte dager (dagstasjoner)

Båt	Antall hal	Maskevidde	Fangst	nautisk mil
47	3	35	1911	93,7
48	3	40	1978	102,5
47	3	35	2295	112,5
48	3	40	2030	105,7
48	1	35	48	7,5
47	1	40	710	104,4
48	4	35	2075	79,2
47	4	40	2384	90,0
48	3	35	1490	79,4
47	1	40	320	54,2
47	2	45	614	49,5
48	3	35	1722	88,8
47	3	45	2142	106,6
47	3	35	2610	130,5
48	3	45	1521	75,3
47	3	35	2700	134,3
48	3	45	2440	128,4
47	3	40	2370	119,7
48	3	45	2590	132,8
48	3	40	2810	139,1
47	3	45	2955	158,0
48	2	40	1160	85,9
47	2	45	1330	98,5
48	2	40	1202	92,5
47	2	45	1360	103,8

B. Samlet for alle forsøk.

47	16	35	11366	106,3
47	18	40	11926	99,1
47	16	45	9758	94,1
48	16	35	8433	85,7
48	17	40	10413	93,3
48	15	45	10904	113,8

Norges Fiskarlag

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentraibord (07) 52 96 80
Telegr.edr.: Landfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet,

Postboks 185,
5001 Bergen.

TELEFAX

04.12.1985
Jnr. 1614/85
Ark. 5.3.1.
OG/TR

REGULERING AV REKEFISKET I 1985.

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag i møte den 4. desember 1985 og det ble fattet slikt vedtak:

1. Norges Fiskarlag viser til at havforskerne vurderer totalbestanden av reker for å være betraktelig redusert i forhold til i 1984. I denne situasjon mener en at det er viktig å få vurdert tiltak som kan begrense beskatningen av småreke. Etter det Norges Fiskarlag kjenner til, gir de forsøk som ble gjennomført i 1985 med økt maskevidde i rekestrål ingen klar indikasjon på at en oppnår ønsket bedring av seleksjonen for reker.

Norges Fiskarlag viser til de forsøk som FTPI - fangstseksjonen har gjort med sorteringstrakt i rekestrål. Disse forsøkene synes lovende med hensyn til utsortering av småreke og Norges Fiskarlag vil tilrå at forskningen omkring dette intensiveres med sikte på å komme fram til innretninger som kan virke etter hensikten.

En mener imidlertid at det også bør gjennomføres nye forsøk med økt maskevidde i rekestrål.

2. Norges Fiskarlag mener at økt seleksjon av småreke er det beste reguleringstiltak for å oppnå et bedre beskatningsmønster for reker.

En mener imidlertid at inntil en kommer fram til innretninger som reduserer innslaget av småreke i fangstene må en iverksette en ordning med stenging av felt fra og med 1986, hvor innblandingen av undermåls reker overstiger det som er tillatt.

Norges Fiskarlag

Olav Tryggvasons gt 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

-2-

Det forutsettes at en slik overvåking gjennomføres som en del av overvåkingsprogrammet for fiskebestander og fiskefelt og at overvåkingen må omfatte rekefeltene i norsk sone og i Svalbardsona.

3. Under henvisning til havforskernes vurdering av bestanden, vil Norges Fiskarlag tilrå at det iverksettes en letetjeneste etter reker i 1986 og at også letetjenesten koordineres med overvåkingen av innblandingen av undermåls reker.
4. Rekefisket ved Øst-og Vestgrønland bør reguleres som i 1985, men Norges Fiskarlag vil spesielt henstille til myndighetene om å ta kontakt med de grønlandske myndigheter for å få lisensiert samtlige norske fartøyer som ønsker å delta i rekefisket ved Øst-Grønland.

En mener videre at det bør settes en dato for innføring av fritt fiske innenfor totalkvoten ved Øst-Grønland."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG
Arne Kjemmerik

Otto Gregussen

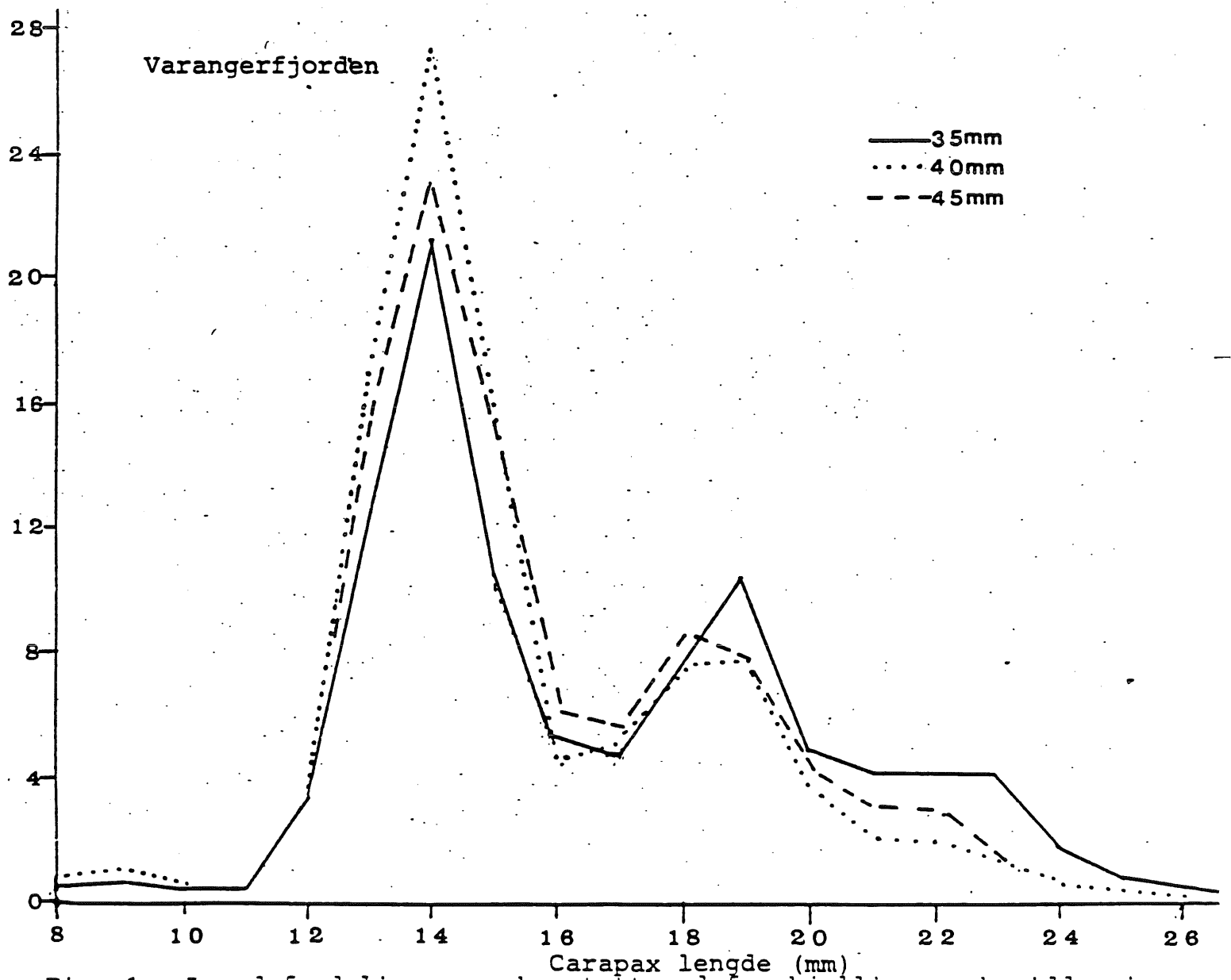
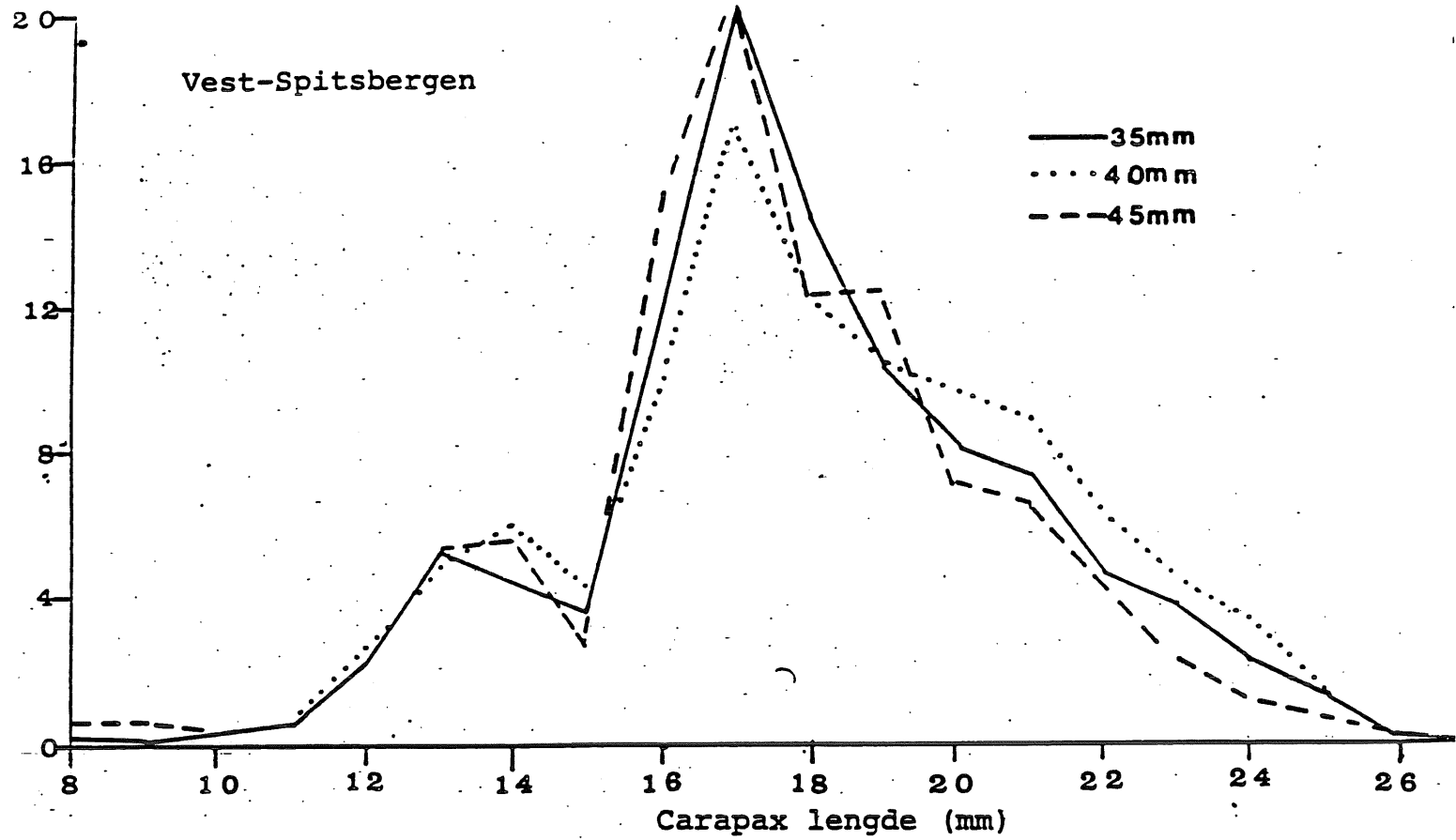

Fig. 1. Lengdefordeling av reker tatt med forskjellige maskevidder i

UTKAST TIL REFERAT

**SAK 19/85
REGULERING AV FISKET ETTER VASSILD I 1986.**

Rasmussen viste til saksdokumentene der det var gitt følgende redegjørelse.

"Regulering av fisket etter vassild i 1986.

1 Ressurssituasjonen.

Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt uttaler i brev av 26.11.86.

"Havforskningsinstituttet vil anbefale en totalkvote på 20.000 tonn vassild nord for Stad i 1986."

Kopi av instituttets brev med notat som begrunner anbefalingen vedlegges (././.).

2 Kvoten for 1986.

En foreslår samme fordeling som i 1985.

Dvs. at en setter av et visst kvantum til bifangst for USSR fartøy og at en deler kvoten til norske fartøy på en vår- og en høstkvote.

Totalkvote	20.000 tonn
USSR	<u>3.000 tonn</u>
Til norske fartøy	<u>17.000 tonn</u>
Vårkvote	15.000 tonn
Høstkvote	2.000 tonn

For 1986 ble det dessuten satt en maksimalkvote på 500 tonn innenfor vårkvoten. Denne ble på slutten av sesongen hevet til 700 tonn, da det var et par fartøy som hadde tatt 500 tonn mens det fremdeles gjensto 2/3 av vårkvoten.

Totalt er det tatt hittil i år 5.105 tonn (mot 7.052 i 1984 og 10.973 i 1983).

Forslag til regulering i 1986.

Totalkvote	17.000 tonn
Delt på	
Vårkvote	15.000 tonn
Høstkvote	2.000 tonn

Maksimalkvote pr. fartøy 500 tonn i vårsesongen.

Fiskeridirektøren bemyndiges til å øke maksimalkvoten hvis det skulle vise seg å være behov for det og vårkvoten ikke vil bli

tatt."

Monstad orienterte om ressursituasjonen. Han ga uttrykk for at det faktisk at en har fisket et lite kvantum ikke er ensbetydende med at bestanden er redusert. Han viste til det vedlagte notat i saksdokumentene der det fremgikk at det fremdeles er den voksne bestanden en fisker på. Vassilden sto imidlertid ikke helt på bunnen, men like ovenfor bunnen. Han viste til at han hadde tatt gode fangster med pelagiske trål i samme område som en ingen fangst fikk med bunntral.

Fladmark spurte hvorfor det var nødvendig med maksimalkvote når totalkvoten ikke hadde vært tatt de par siste årene.

Rasmussen viste til det antall konsesjoner som var gitt for vassildfisket. En ønsket å gi flest mulig fartøy anledning til å delta i fisket.

Leine mente også at dersom en skulle øke vassildfangstene så måtte en begynne å fiske med pelagisk trål.

Rasmussen oppsummerte med at det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til regulering.

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

NORDNESPARKEN 2
POSTBOKS 1870 - 5011 NORDNES (BERGEN)
TELEGRAMADRESSE: HAVFORSKING
TELEX: 42 297 OCEAN N
BERGEN, NORGE

LWP

BERGEN, 26. november 1985
SENTRALBORD 32 77 60

NR. utg. 85/TM/og
(S OPPGITT VED SVAR)

FISKERIDIREKTORATET
12822 28. NOV 85
ARKIV:

Fiskeridirektøren
Kontoret for fiskerilovgivning,
oppsyn og rettspleie
Møllendalsveien 4
Her

Plassa

Kvoteprosedyre for vassild 1986

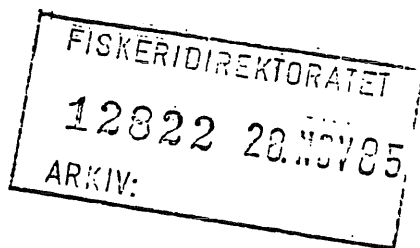
Viser til brev av 7.11.85, ref. Utg./85 LWP/KDM, angående kvote for vassild i 1986.

Havforskningsinstituttet vil anbefale en totalkvote på 20.000 tonn vassild nord for Stad i 1986.

./.. Vedlagt følger notat om vassildundersøkelser som begrunner anbefalingen.

Ole Johan Østvedt
Ole Johan Østvedt

Terje Monstad
Terje Monstad

NOTAT

Regulering av vassildfisket nord for Stad i 1986

Tabell 1 viser månedsfangster fra det direkte fiske etter vassild nord for Stad i perioden 1980-85. Årsfangstene har variert med 10973 tonn vassild i 1983 som høyest og 5105 tonn frem til oktober 1985 som dårligst. Også i 1985 var mai den beste fangstmåned, og som tidligere foregikk fisket vesentlig i Suladjupet og i Sklinnadjupet, med sistnevnte som beste fangstfelt.

I Norges Råfisklags distrikt var det ialt 26 fartøyer som tilsammen leverte 3950 tonn vassild, det meste fanget i Sklinnadjupet. I tekstabellen nedenfor er disse fartøyene gruppert etter fangstmengde. De fleste leverte heller små fangstmengder, og bare 3 av fartøyene leverte tilsammen 46% av dette kvantumet.

<u>Antall fartøyer</u>	<u>Fangst pr. fartøy i tonn</u>
7	<10
2	11- 20
2	41- 50
2	51- 100
6	101- 200
4	201- 300
2	401- 500
1	901-1000

I tillegg var det 4 fartøyer som tilsammen leverte 1160 tonn vassild utenfor Norges Råfisklags distrikt. Disse fangstene var vesentlig tatt i Suladjupet.

Tabell 2 viser fangstrater i konsumfisket etter vassild på forskjellige fangstfelt siden 1978. Fangstmengdene som ratene er beregnet fra er også tatt med, og da bare et fåtall båter sender inn fangstopplysninger er dette grunnlaget i enkelte tilfeller heller noe svakt. Det foreliggende materialet viser imidlertid en nedgang i fangstratene i de siste årene, men for Suladjupet er det samme verdi som for første halvår i 1985 som i 1984, 700 kg pr time.

Forholdene i Suladjupet basert på materiale fra ett og samme fartøy er vist på Fig. 1. M/S "Brumark" som i første halvår 1985 fisket 540 tonn i Suladjupet hadde samtidig 100 kg mer pr fangsttime enn for tilsvarende periode i 1984.

I perioden 9.-28. april 1985 gjennomførte Båtkontoret og Havforskningsinstituttet et samarbeidstokt med F/F "Michael Sars" langs kontinentalsokkelen fra Tampen-området til Vestfjorden. Forekomster av vassild ble registrert over størstedelen av dette området, og utbredelsen med tetthets-verdier er vist på Fig. 2.

Også i 1985 ble de høyeste konsentrasjonene av vassild funnet i andre områder enn der hvor fiskeflåten opererte. Beste registreringer ble gjort langs eggakanten mellom 64° 30' og 67° 30' N. I et område sørvest av Trænadjupet, omkring posisjon 67° 00' N og 08° 30' Ø, ble de absolutt høyeste verdiene av vassild målt, og forekomstene karakterisert som

svært gode. En bunntrålfangst i denne posisjonen ga god fangst av uer og lite vassild, men et pelagisk trålforsøk ("Firkløvertrål") i samme posisjon i 350 m dyp like over bunn ga 3 tonn vassild på 15 minutters tauing, dvs. en fangstrate på 12 tonn pr time. Våren 1984 ble også de beste forekomstene funnet i dette området sørvest av Trænadjupet.

I Suladjupet og i Sklinnadjupet ble det bare funnet langt svakere forekomster, og beste fangstrate ble oppnådd i vestkant av Sklinnadjupet med 520 kg pr time med bunntrål.

Lengde- og alderssammensetningen i prøver fra toktet i april 1985 er vist på Fig. 3. Nord for 64°N, hvor det aller meste av forekomstene ble funnet, var det forholdsvis like forhold i sammensetningen med 30% av individene som 20 år eller eldre. Sør for 64°N ble det funnet større innslag av yngre fisk, og gjennomsnittslengden var 2,6 cm mindre enn i nord. Bare vel 10% var 20 år eller eldre.

Sammensetningen i prøver fra det kommersielle fisket månedsvis i perioden 1981-1985 for Suladjupet er vist på Fig. 4 og 5, og tilsvarende for Sklinnadjupet på Fig. 6 og 7. Det fremgår at beskatningen har foregått på voksne individer. I Suladjupet har fisk som er 20 år eller eldre vært dominerende i fangstene siden 1983, og i Sklinnadjupet har dette vært tilfelle siden 1981.

En samlet vurdering av det foreliggende materiale viser at en svak nedgang i gjennomsnittslengdene av vassild i prøver fra det kommersielle fisket kan registreres. Imidlertid er det fremdeles gammel fisk, 20 år eller eldre, som dominerer i fangstene, og beskatningen hittil kan bare i liten grad ha virket på bestandens struktur.

Årets fangstkvantum hittil er lavere enn de siste års totalfangster. Selv om det var 26 fartøyer som leverte vassild i Norges Råfisklags distrikt, ble nesten halvparten levert av bare 3 fartøyer, hvorav et fartøy leverte nesten 1000 tonn alene.

Undersøkelsene med forskningsfartøy i april viste at det aller meste av forekomstene som ble registrert sto utenfor de vanlige fangstfeltene, nemlig langs eggakanten hvor det er vanskelig og mange steder ikke mulig å bruke bunntrål.

På bakgrunn av det foreliggende materialet er det ingen grunn til å anbefale andre reguleringer enn det som ble vedtatt for 1985, nemlig en totalkvote til konsum på 20 000 tonn nord for Stad i 1986.

Bergen, 26. november 1985

Terje Monstad

Tabell 1. Fangst i tonn av vassild til konsum nord for Stadt,

	1980	1981	1982	1983	1984	1985
Januar	277	83	18			56
Februar	461	162	15	28	9	66
Mars	1063	755	148	206	254	5
April	1409	1901	1306	3829	1780	923
Mai	1299	4758	3212	5530	3859	2402
Juni	245	438	459	775	260	939
Juli					36	120
August	129	110	230		320	229
September	403	327	276	607	147	344
Oktober	141	70	106		381	21
November	39	9			6	
Desember	14	3				
Total	5480	8616	5770	10973	7052	5105*

*) Foreløpig

Tabell 2. Fangstrate (tonn/trålttime) og beregningsgrunnlaget (tonn) av vassild i konsumfisket nord for Stad.

	SULADJUPET				SKLINNADJUPET				NV FRØYBANK			
	1. halvår		2. halvår		1. halvår		2. halvår		1. halvår		2. halvår	
	tonn	t/time	tonn	t/time	tonn	t/time	tonn	t/time	tonn	t/time	tonn	t/time
1978	3.5	0.2	-	-	7.4	0.6	-	-	-	-	-	-
1979	567.1	1.2	22.6	0.3	-	-	-	-	-	-	132.0	0.6
1980	204.7	1.2	36.5	0.4	5.5	0.3	-	-	-	-	420.9	0.6
1981	1385.2	1.1	180.3	0.7	752.0	2.7	-	-	32.5	0.7	158.0	0.6
1982	1858.0	1.7	250.7	0.4	558.0	2.3	-	-	53.2	0.2	1.0	0.1
1983	1515.5	0.9	-	-	415.2	1.1	-	-	20.8	0.4	-	-
1984	483.1	0.7	37.7	0.6	225.7	0.8	-	-	8.8	0.3	7.0	0.5
1985	613.7	0.7	-	-	235.9	0.5	-	-	-	-	-	-

FISKERIDIREKTORATET
 12822
 ARKIV: 22. NOV 85

FISKERIDIREKTORATET
12322 28. NOV 85
ARKIV:

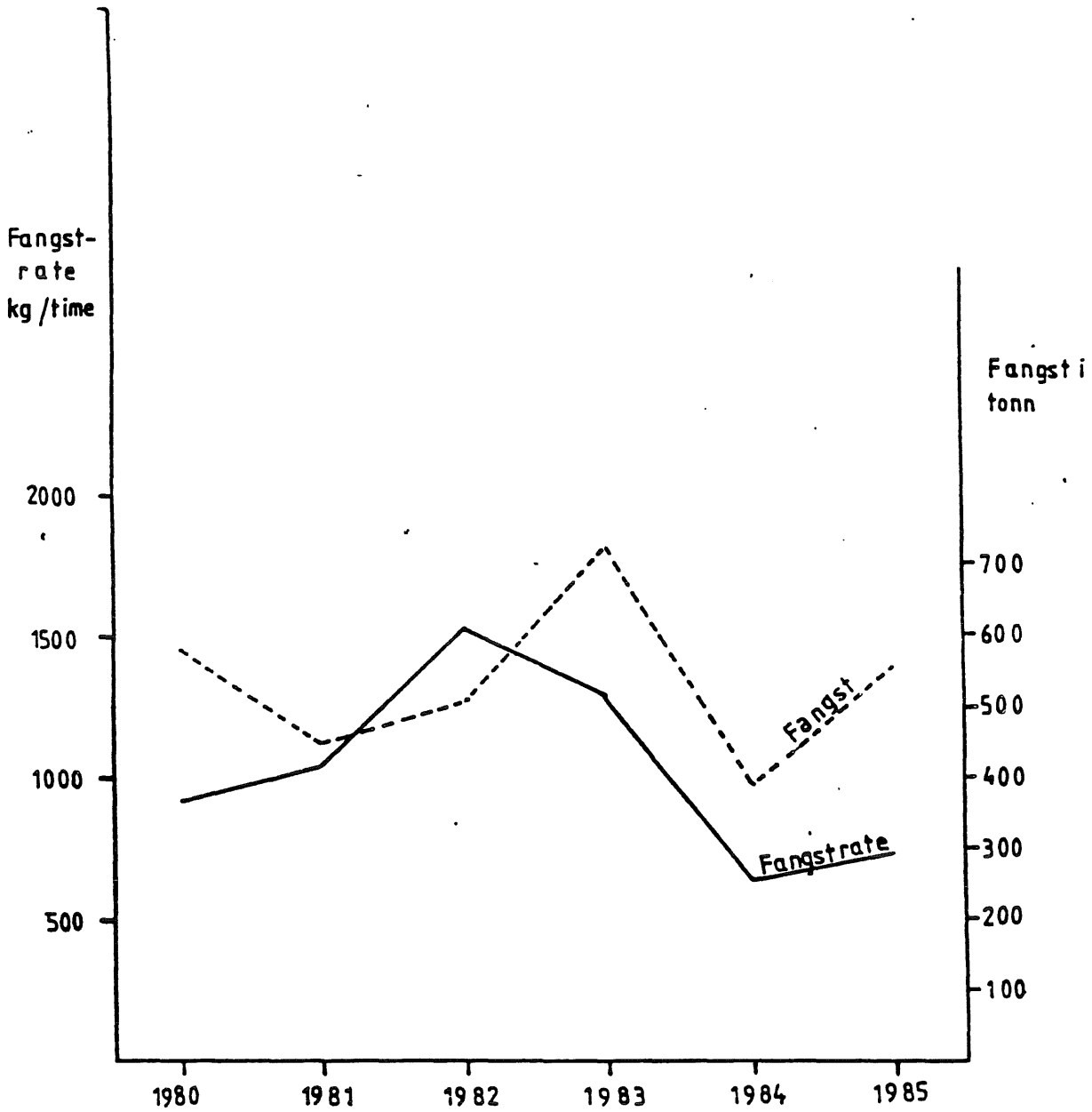

Fig. 1. Fangstrater og fangstmengder av vassild oppnådd i Suladjupet hvert første halvår av M/S "Brumark" 1980-85.

FISKERIDIREKTORATET
12822 28. NOV 85
ARKIV:

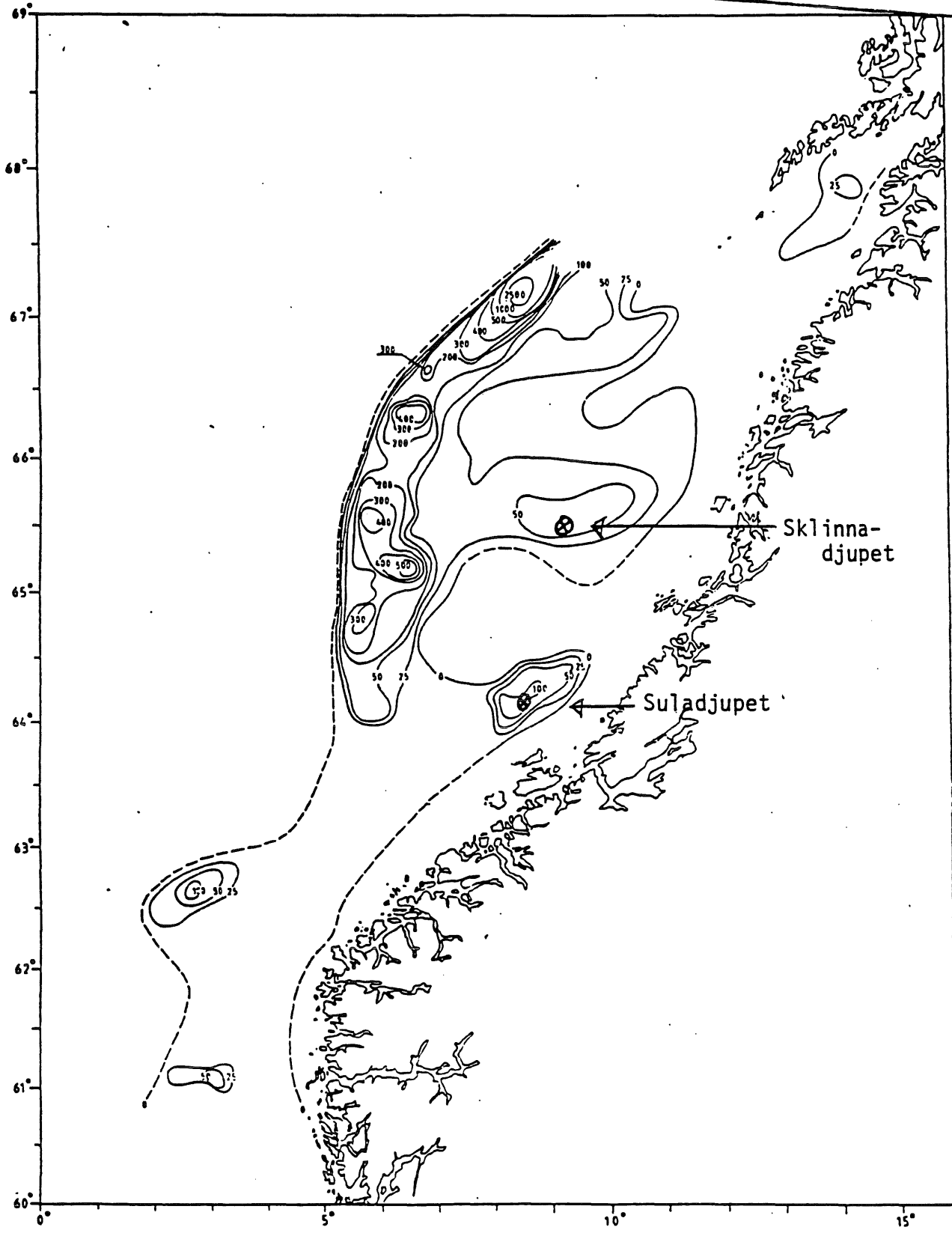

Fig. 2. Forekomster og tetthetsverdier av vassild registrert med F/F "Michael Sars" i april 1985. Integrent ekkomengde i $m^2/n.mil^2 \times 10$.

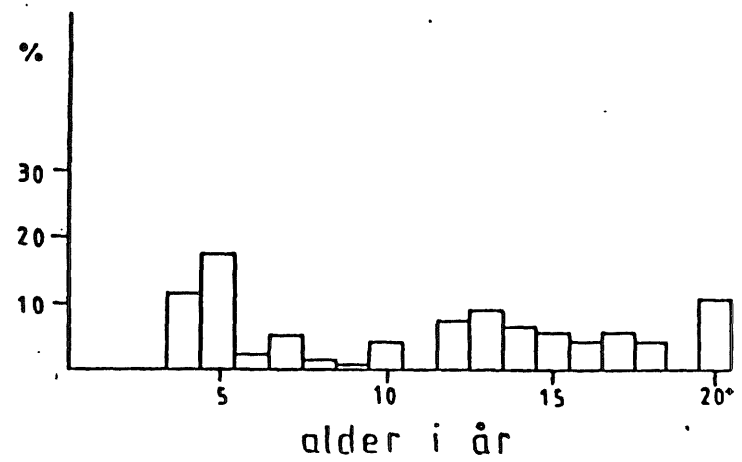
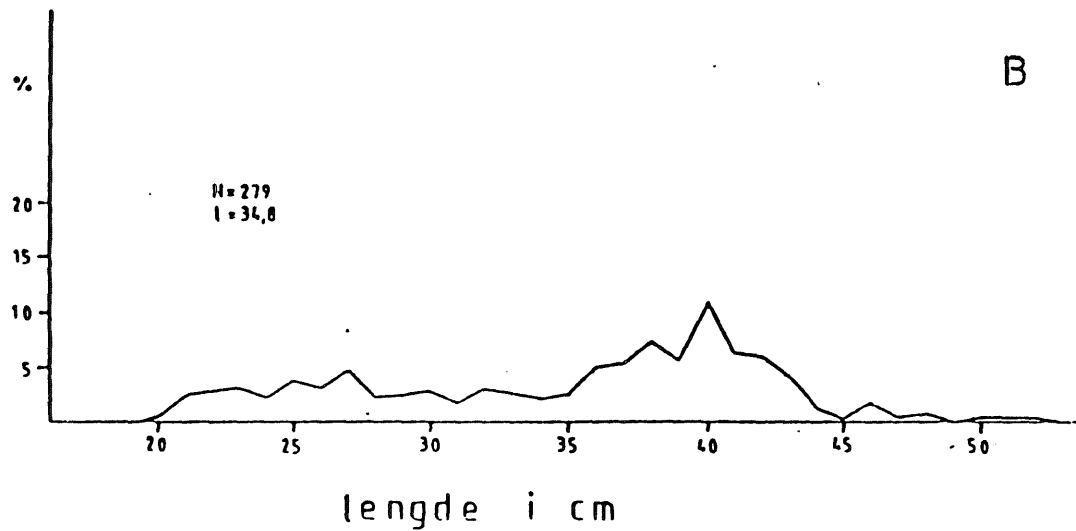
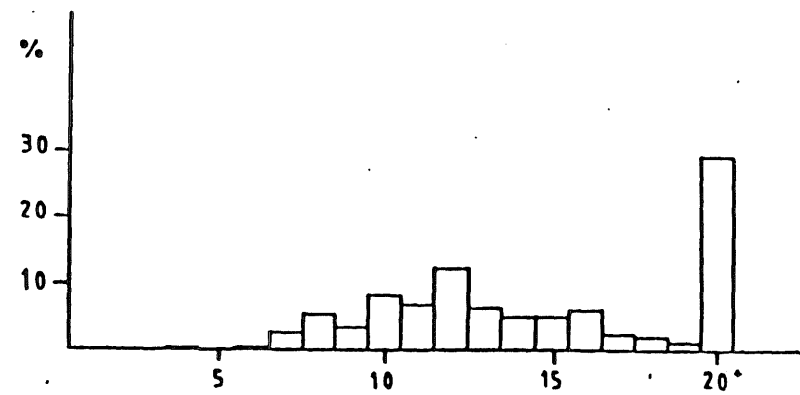
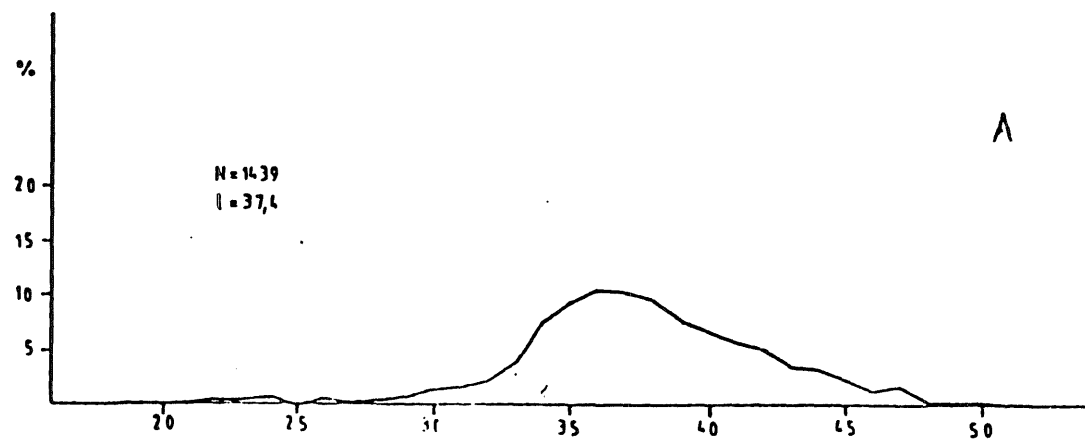

Fig. 3. Lengde- og aldersfordeling av vassild i prøver fra F/F "Michael Sars", henholdsvis nord (A) og syd (B) for 64°N, april 1985.

SULADJUPET

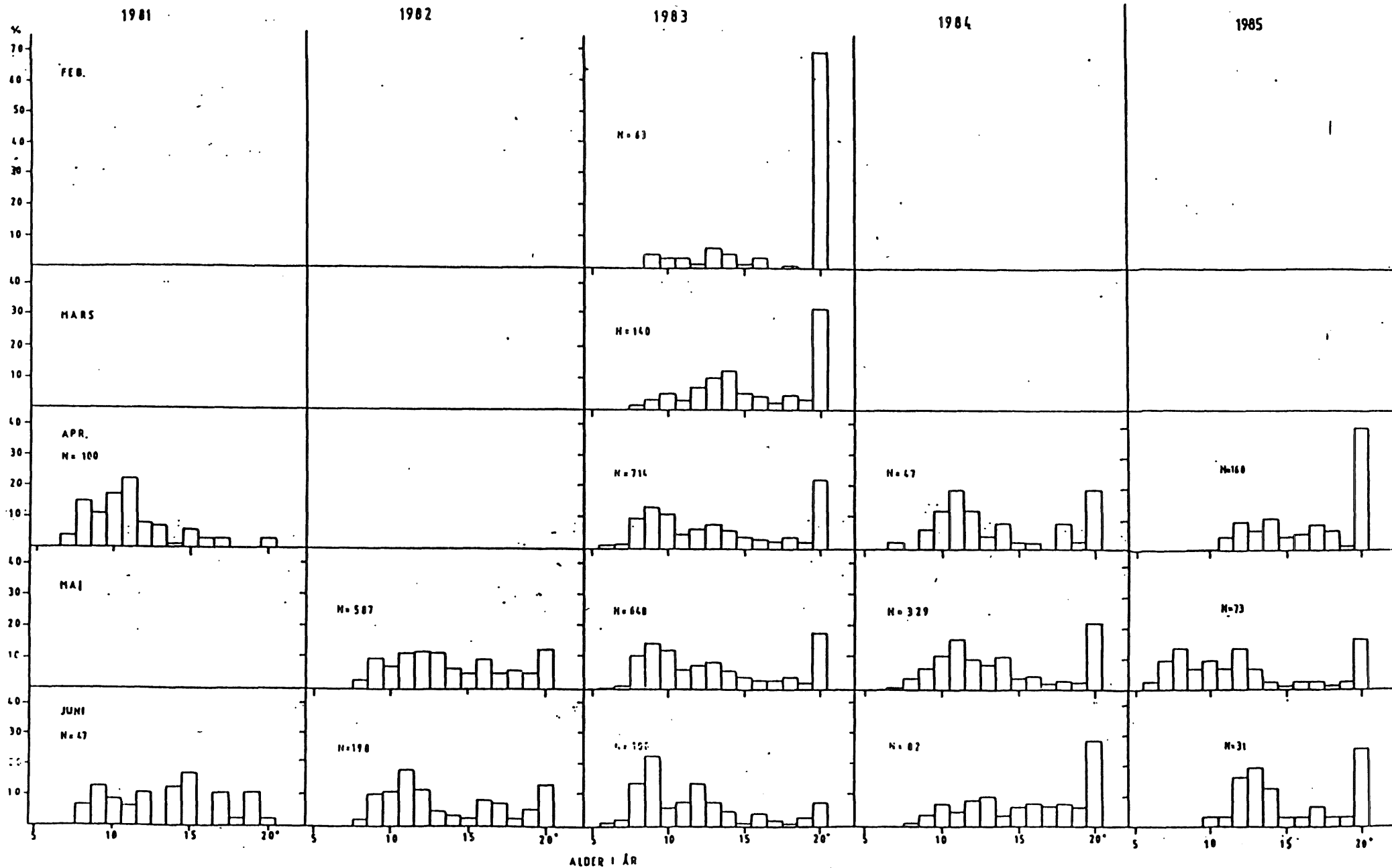

Fig. 4. Aldersfordeling i vassildprøver fra kommersielle fangster i Sulad Jupet våren 1981-85

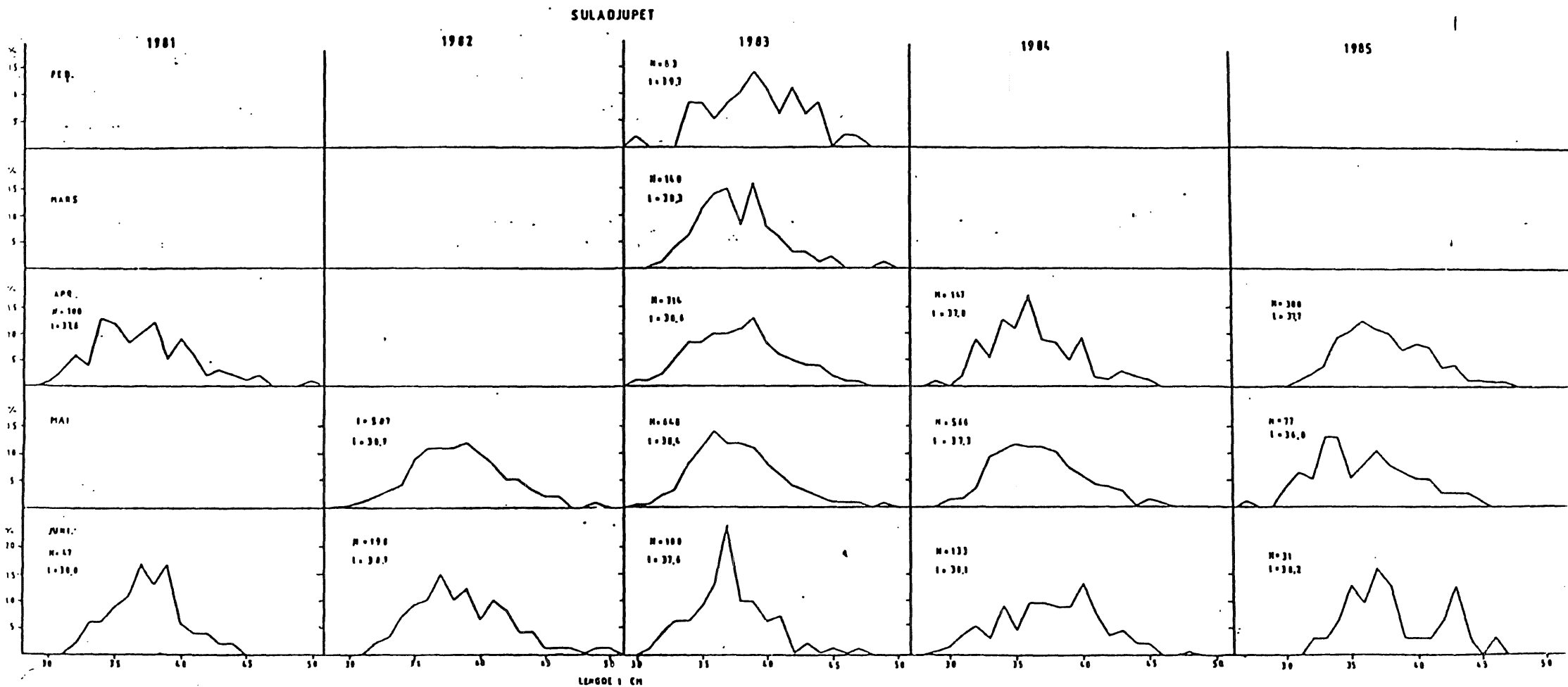

Fig. 5. Lengdefordeling i vassildprøver fra kommersielle fangster i Suladjupet våren 1981-85

ARKIV: 12822 28NOV85
 FISKERIDIREKTORATET

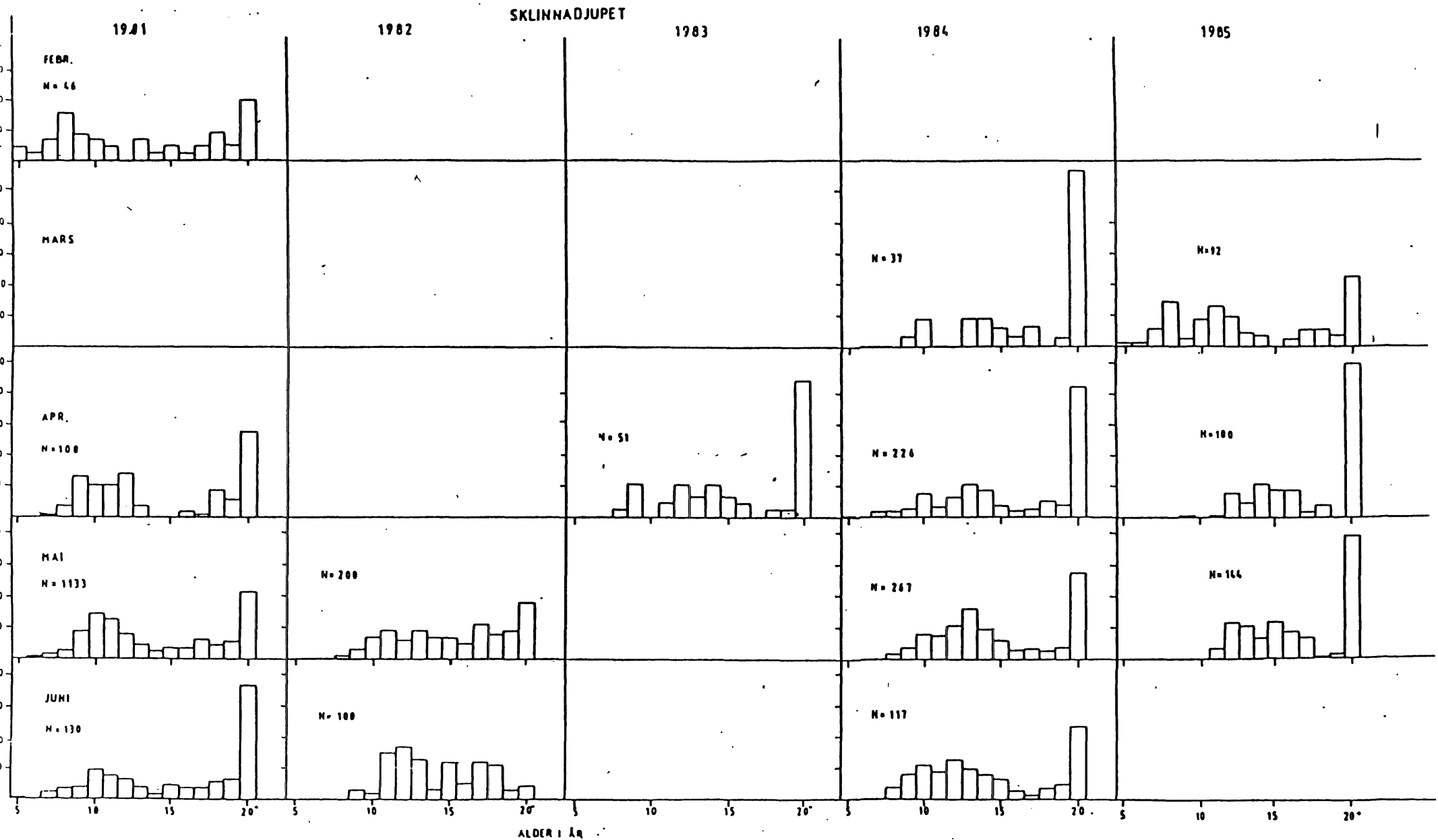

Fig. 6. Aldersfordeling i vassildprøver fra kommersielle fangster i Sklinnadjupet våren 1981-85.

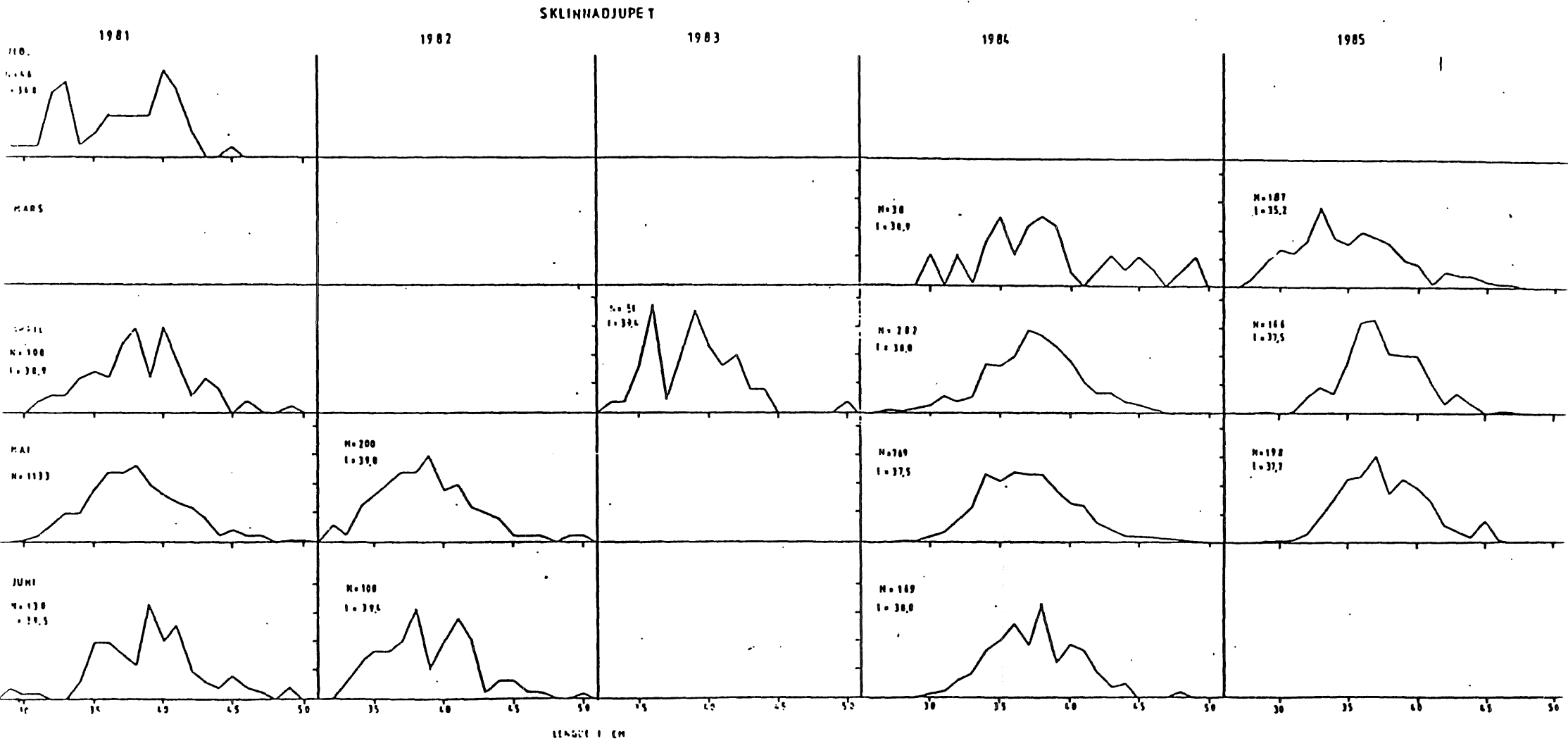

Fig. 7. Lengdefordeling i vassildprøver fra kommersielle fangster i Sklinnadjupe T våren 1981-85

ARKIV: 12822 20.03.1985
 FISKERIDIREKTORATET

4.11. 1985
Kjell V. Kjos, Tekn. Dir. avd.

FISKERIDIREKTORATET

13037 -3 DEC 85

ARKIV:

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr.adr.: Landfiskarlag
Telefax (07) 83 47 42

Til
Fiskeridirektoratet
Fiskeridepartementet

TELEFAX

03.12.1985.
Jnr. 1595/85
ABN/MS
ark.5.1.8.

REGULERING AV FISKET ETTER VASSILD I 1986.

Landstyret i Norges Fiskarlag har behandlet ovennevnte sak i møte 30.11. - 5.12. 1985 og fattet følgende vedtak i sak 103/85:

"Norges Fiskarlag har behandlet regulering av fisket etter vassild (Argentina Silus) nord for Stad i 1986.

1. Norges Fiskarlag går inn for en totalkvote på det norske fisket etter vassild i 1986 på 17 000 tonn. Totalkvoten fordeles med 15 000 tonn i vårfisket og 2 000 tonn i høstfisket. Dersom flåten blir forhindret fra å fiske opp vårkvoten, må resterende kvantum tillates overført til høstfisket.
2. Norges Fiskarlag anbefaler at det også i 1986 settes maksimalkvote i vårfisket etter vassild. Dette under forutsetning av at Fiskeridirektøren gir tillatelse til å øke maksimalkvoten dersom totalkvoten for perioden antas ikke å bli oppfisket. Maksimalkvoten anbefales satt til 700 tonn.
3. I dagens fangstsituasjon er det lite trolig at fangsten vil øke nevneverdig selv om flere får delta i fisket. Norges Fiskarlag vilderfor ikke gå inn for nytildeling av vassildkonsesjoner.
4. Forøvrig anbefales tilsvarende regulering som i 1985."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Arne Kremmervik

Anne-Britt Norø
Anne-Britt Norø

SAK 20/85.

INDUSTRITRÅLFISKE I NORDSJØEN.

Rasmussen viste til de utsendte sakspapirene, som lyder:

"BESTEMMELSER OM BEGRENSNING AV BIFANGSTER M.V.

1. Innledning.

Som kjent var det i slutten av januar, februar og mars i år problemer med stor innblanding av konsumfisk, særlig sei, i industritrålfangstene i Nordsjøen. Det har forekommet at nærmest hele fangsten har bestått av sei, sei som igjen er levert til oppmaling.

Kystvakten har ialt anmeldt 5 fartøy for ulovlig fiske, mens Fiskeridirektøren på grunnlag av mottatte rapporter fra Fiskeridirektoratets kontrollverk har anmeldt 13 fartøy.

Da det er påregnelig at det også senere vil bli store innslag av konsumfisk på de felt hvor industritrålfåten driver, gjelder det å fastsette regler som kan hindre dette biologisk urasjonelle fisket.

Oppmalte bifangster av sei i industritrålfisket er beregnet til 1400 tonn i 1983, 5600 tonn i 1984 mens prognosen i år ligger på 7500 tonn.

Nedenfor vil vi gi en orientering om industritrålfåtens struktur, flåtens muligheter for konsumfiske, ressursgrunnlag og fiskemønster samt mottaks-, produksjon- og salgssapparatet. Videre vil vi gi en orientering og vurdering av det regelverk som gjelder i dag. Til slutt vil vi komme med et forslag om regelendring og en vurdering av tiltak som kan lette håndhevelsen av regelverket.

2. Flåtens struktur.

Flere fartøy driver industritrålfiske i kombinasjon med et eller flere andre fiskerier. Kombinasjonene kan endres fra år til år, avhengig av de ulike fiskeriers utvikling. Industritrålerne har tillatelse til å drive trålfiske etter industrifisk (øyepål, tobis m.v.) syd for 64° 00' n.br. sei, hyse, torsk, hvitting m.v. i området syd for 65° 00' n.br. og lodde, kolmule og polartorsk. Enkelte fartøy er begrenset slik at lodde er unntatt.

Flåten har i løpet av 1970-tallet blitt redusert. En oversikt utarbeidet i 1982 viser at i alt 110 fartøy deltok i industritrålfisket i Nordsjøen. 85 fartøy drev dette fisket som hovedfiske. Hovedfiske defineres som minimum halvparten av det totale antall driftsuger. Vi har grunn til å anta at flåtens størrelse ligger på noenlunde samme nivå i dag. Oversikten viser vider at over 50%

av fartøyene har en lastekapasitet på over 1500 hl.

Et utvalg nedsatt for å utrede industritrålflåtens fremtid, har påpekt at ytterligere nedbygging av flåten ikke er tilrådelig. Til støtte for dette påpekes det at det ikke har vært behov for kvotereguleringer for vern av de bestander denne flåten fisker på.

Når det gjelder geografisk fordeling, er det særlig i Rogaland at industritrålerne er lokalisert. Hele 52 av fartøyene tilhører dette fylket. Videre viser det seg at hoveddelen av fartøyene er lokalisert i noen få fiskerikommuner. For eksempel er 31 av fartøyene i Rogaland registrert i Karmøy kommune, mens 10 finnes i Egersund. Disse konsentrasjonene gjør at enkelte kommuner i stor grad er avhengig av disse fartøyene av sysselsettingsmessige årsaker.

3. Flåtens muligheter for konsumfiske.

Ved kgl.res. av 27.7.1980 ble Olje/fisk-fondet opprettet. Formålet var blant annet å rette opp noen av de ulemper som fiskerinæringen ble påført av oljevirkksomheten. Industritrålflåten er vel den flåtegruppe som har merket mest til virkningene av denne virksomheten. For å kunne øke lønnsomheten til disse fartøyene og samtidig bli bedre istand til å ta vare på bifangstene av konsumfiske, ble det i forskriftene til Olje/fisk-fondet § 7 inntatt følgende bestemmelse: "Fiskeridirektøren skal inntil videre kunne gi investeringsstøtte til industritrålflåten for anskaffelse av utstyr med sikte på omlegging til konsumfiske, eller konsumfiske i kombinasjon av industritrålfiske i Nordsjøen".

Det har vært innvilget betydelige beløp i støtte for å imøtekomme intensjonene bak ovennevnte bestemmelse. I utgangspunktet har da investeringene i fangsthåndteringsutstyr satt fiskerne i bedre stand til å ta seg av og ta bedre vare på komsumfisken. Behandlingen av denne fisken utgjør et merarbeid. Spørsmålet blir da om dette merarbeide har gitt skikkelig økonomisk uttelling i form av bedre pris relatert til hva denne fisken gir som oppmalingsråstoff. Vårt inntrykk er at dette ikke er tilfelle og at fiskerne derfor i stor utstrekning velger den enkleste løsning ved å levere også konsumfisk til oppmaling.

4. Ressursgrunnlag og fiskemønster.

Industritrålflåten fisker hovedsakelig i to havområder. Det viktigste område er Nordsjøen og tilgrensende havområder. I tillegg deltar deler av flåten under vinterloddefisket i Barentshavet målt i driftsuker er fisket i Nordsjøen likevel langt det viktigste for flåten samlet sett.

Hovedartene som beskattes er øyepål og tobis. I tobisfangstene er det svært sjelden innblanding av andre fiskeslag. I øyepålfisket, derimot kan det være tildels store innblandingsmengder. I de senere år har det vært opptil 40% innblanding av kolmule i øyepålfangstene og i tillegg kan det være store mengder konsumfisk i fangstene av øyepål/kolmule.

Fiskerimønsteret til flåten har i en årrekke vært temmelig stabilt med hensyn til midlere fiskeridyp og fordeling på fiskefelt. Sesongmessige endringer har stort sett fulgt samme årvisse mønster.

Innslaget av sei har imidlertid variert betydelig og skyldes hovedsakelig rekruttering av 3-4 års gammel fisk fra kysten av Vestlandet til industritrålfeltene i sør- og vestkanten av Norskerenna, se tabell nr. 1. Denne seien er småfallen, se tabell nr. 2. Forekomstene opptrer i stimer som stadig er i bevegelse. Disse kan gi betydelige bifangster på felt hvor arten tidvis er tallrik. Dette vil igjen skape problemer for det ordinære industrifisket.

Virkningen av økt rekruttering av sei siden 1980 slo først merkbart ut i industritrålfisket i 2. og 4. kvartal 1984 da midlere bifangst utgjorde henholdsvis 6 og 10% i område 80, men ekstremt store verdier ble først observert i år, se tabell nr. 3. Den aktuelle bifangstproblematikken forventes å vedvare i 1986.

En analyse av dataene (innsendte prøver) for første halvår 1985 viser at midlere fiskedyp har fulgt et tradisjonelt mønster med økende verdier fra Egersundbanken. (lokalitet 0807) nordover til Vikingbanken - Tampen (område 28) og en generell sesongmessig økning på viktige fiskefelt, se tabell nr. 3. Midlere bifangstprosent av sei har vært størst på Egersundbanken og minst på Vikingbanken - Tampen, med en generell nedgang i løpet av perioden.

Relasjonen mellom midlere fiskedyp og bifangst av sei kommer klarere frem når dataene grupperes etter fiskedyp, se tabell nr. 4. Tabellen viser at midlere bifangst og variasjonsbredden avtar med økende fiskedyp.

5. Mottaks-, produksjons- og salgsapparat.

Som nevnt ovenfor er det ved hjelp av støttemidler installert en god del utstyr som gjør flåten bedre istand til å ta seg av konsumfisken i industritrålfangstene. Til tross for dette går fremdeles store mengder konsumfisk til oppmaling. Spørsmålet blir da om mottaksproduksjons- og salgsapparatet gjør det økonomisk interessant å ta vare på konsumfisken.

Omsetning av bifangstene til industritrålerne skjer gjennom lovbeskyttede salgslag. Rogaland Fiskarlag har i tillegg til førstehåndsomsetningen også hånd om det meste av videreforedlingen, innenlands distribusjon og eksport. I Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal står salgslagene stort sett bare for omsetningen, mens det i Hordaland og Agderfylkene er et system et sted i mellom de forannevnte.

Vi vil nevne at i Danmark blir konsumfangstene omsatt på auksjoner ved lokalt organiserte fiskehaller. Dette er store og rasjonelle anlegg som raskt og effektivt tar hånd om fisken. Pris til fisker er avhengig av markedet i øyeblikket.

Forskjellen i de to systemer er så gjennomgripende at en direkte sammenligning er vanskelig. Sett fra norske fiskeres synspunkt har imidlertid det danske system en rekke fordeler. Ikke minst gir

systemet premiering for det merarbeid som legges i å levere fisk av høy kvalitet. En ulempe ved det danske system er selvfølgelig at det ved anstrengte markedssituasjoner og landing av store kvanta må tåles store prisnedslag. Vi antar at systemet likevel er så effektivt at mye av dette oppveies.

Det norske prissystem er oppbygd slik at det holder fiskerne nærmest skadeløse i slike situasjoner da det betales tilnærmet fast pris og at salgslagene er forpliktet til å omsette all fisk som blir landet. Markedssituasjonen vil likevel måtte prege også dette system slik at fisker vil merke endringene i neste omgang.

Videre vil vi peke på at det etableres lokale kvotereguleringer i enkelte salgslagsdistrikt. De sterkt avgrensede myndighetsområdene til mange salgslag har nok vært en medvirkende faktor til manglende distribusjon av fisk til områder som kanskje i øyeblikket kunne ta hånd om større kvanta. En mer smidig salgsstruktur vil nok bidra til å hjelpe flåten. Dette gjelder både på innenlands- og eksportmarkedet.

De investeringer som er gjort i flåten på konsumfronten har foreløpig gitt liten avkastning. Dette skyldes investeringskostnadene og merarbeidet sammenholdt med den pris fisker får utbetalt. Det bør kunne gjøres justeringer både i mottaksproduksjons- og omsetningssystemet for å få en smidigere og mindre kostnadskrevende ordning enn hva tilfellet er i dag.

6. Regler for industritrålfiske.

Tidligere var forbudet mot bifangst begrenset til 25% i vekt av beskyttede fiskearter. Dette inkluderte da også sei. Denne regelen ble opphevet ved Fiskeridepartementets forskrifter av 30. april 1976. I forskriftene ble det i stedet fastsatt en begrensning på 20% av torsk, hyse og hvitting i industritrålfangster. Dette er senere endret til 10%.

Norsk industrifiske i Norges økonomiske sone sør for 62⁰ n.br. reguleres av forskriftene av 6. april 1982, om maskevidde, bifangst og minstemål m.m. i saltvannsfiske I denne forskriftens § 3 oppstilles den regel at ved industrifiske i områder utenom Skagerrak skal maskevidden i fiskeposen være mellom 16-50 mm ved fiske etter makrell, sild, sildeartet fisk, lodde, tobis, øyepål, smolt, ål, fjesing, hestemakrell, polartorsk og makrellgjedde. Med hensyn til bifangst reguleres dette av forskriftens § 15 hvor det i punkt 1 er nevnt at i industrifiske kan konsumarter som nevnt i § 18 nr. 1-20 tas som bifangst. Videre kan som nevnt bifangsten av torsk, hyse og hvitting til sammen ikke overskride 10% i vekt regnet av hele fangsten om bord til en hver tid. Når det gjelder innblanding av sei blir dette regulert av § 15 punkt 1, første setning, som vi har fortolket slik at norske fartøy som fisker etter industrifisk i nevnte område kan ha inntil 50% av konsumarter, likevel ikke utover 10% av torsk, hyse og hvitting i et enkelt hal uten å forlate fangstområde.

Vi har på denne bakgrunn blant annet informert Kystvakten om at dersom et norsk fartøy får fangster som overstiger 50% med

konsumarter inkludert torsk, hyse og hvitting eller utover 10% av torsk, hyse og hvitting skal fartøyet bortvises fra fisket i dette området/dybde og fartøyet må gå til et annet område hvor så stor bifangst kan unngås.

Ved konsumfiske i Nordsjøen, herunder fiske etter sei, skal maskevidden være 90 mm. Dersom et fartøy fisker sei med maskevidde under 90 mm i nevnte farvann vil dette være konsumfiske med ulovlig maskevidde.

I forbindelse med de forannevnte anmeldelser ble det reist spørsmål om fartøy som hevdet at de drev industrifiske og fikk over 50% av konsumarter i de enkelte hal skulle anmeldes for ulovlig høy innblanding av konsumarter i et industrifiske eller for fiske etter konsumarter med ulovlig maskevidde.

Vi har etter nøye vurdering funnet det mest hensiktsmessig at slike saker føres etter bifangstbestemmelsene. Dette begrunnes med at vi vil tro at påtalemyndigheten i en eventuell rettsak lettere vil få gjennomslag for aktsomhetsvurderingen dersom saken reises som overtredelse om bifangstbestemmelsene enn om den reises som overtredelse av maskeviddebestemmelsen. Det kan jo også tenkes at påtalemyndigheten prinsipielt bruker maskeviddebestemmelsen og subsidiært bifangstbestemmelsen.

Når det gjelder oppmalingsforbudet av sei som er fastslått i § 23, 1. ledd, er dette fortsatt slik at ulovlig bifangst av konsumarter i et industrifiske ikke kan gå til oppmaling. Av dette følger at bifangst av konsumarter i et industrifiske som er under 50% kan gå til oppmaling. Dersom fangster av konsumarter i et industrifiske er over 50% vil hele denne fangsten være ulovlig og vil ikke tillates å gå til oppmaling. } 2

Det kan enkelte ganger være vanskelig å forutsi eventuell innblanding av konsumfisk i det første tråltrekk som gjøres i et område. Dersom et første trekk inneholder mer enn lovlig innblanding av konsumarter vil det derfor normalt ikke være grunnlag å reagere strafferettslig, da det kan være vanskelig å bevise at de subjektive straffbarhetsvilkår er til stede. Dersom et trekk inneholder mer enn lovlig innblanding av konsumfisk, er det imidlertid påregnelig at et nytt tråltrekk i samme område vil gi et tilsvarende resultat. For å unngå ulovlig fiske, er fartøyet dermed forpliktet til enten å avbryte turen eller til å skifte felt.

Det har fra norske fiskeres side vært hevdet at det har vært umulig i nevnte periode å drive industrifiske uten at en ville få store mengder konsumarter i halene. Vi vil vise til at utenlandske fartøy har drevet et lovlig industrifiske med bifangst av konsumarter på under 10% i norsk del av Nordsjøen (EF-fartøyene er pålagt i henhold til forskriftene for EFs fiske i "NØS" 1985 ikke å overstige 10% av konsumarter i industrifiske).

7. Endring av regelverket.

7.1. Tillatt innblanding.

De betydelige bifangster av ungsei indikerer god rekruttering til nordsjøbestanden. Men en sterk og urasjonell beskatning av tallrike årsklasser reduseres den positive langtidseffekt. Dagens situasjon tilsier at det blir innført klare, restrektive reguleringsbestemmelser.

Som nevnt ovenfor tillates en innblanding på inntil 50% konsumfisk i industritrålfangstene. Innblanding av torsk, hyse og hvitting kan likevel ikke overstige 10%. Videre rammes lovlig bifangst ikke av oppmalingsforbudet. Selv med et slikt liberalt regelverk drives det altså i perioder et industritrålfiske som er ulovlig.

En mer restrektiv bestemmelse må nødvendigvis innebære at prosent-satsen for tillatt seiinnblanding settes lavere enn i dag. I likhet med gjeldende regelverk bør tillatt innblanding være relatert til hele fangsten om bord. Dette skyldes at det hender at fartøyene uforskyldt fanger for mye sei i et enkelt hal. Fartøyene kan på dette tidspunkt har en last som består av bare industrifisk. Totalfangsten kan da likevel være lovlig dersom innblandingen av konsumfisk holder seg innenfor den fastsatte grense.

Vi er innforstått med at en regel tilsvarende den som gjelder i EF-sonen vil være en for drastisk endring. Problemene med for store innslag av konsumfisk som bifangst gjelder i dag og de nærmeste årene først og fremst sei. En endring av regelverket kan gjøres på flere måter.

For det første kan det fastsettes en bifangstprosent med angivelse av tillatt innblanding av torsk, hyse, hvitting og sei. Summen av de nevnte arter må da ikke overstige prosentsatsen. I realiteten vil fartøyene da kunne fylle hele prosentsatsen med sei.

For det andre kan det settes to bifangstprosenter. Den ene kunne som i dag angi tillatt innblanding av torsk, hyse og hvitting, mens den andre angir tillatt seiinnblanding. Da seiinnblandingen nå er problemet, vil et slikt regelverk kunne være mer begrensende enn det førstnevnte alternativ. På den annen side har dette fordeler dersom innslaget av andre konsumarter enn sei blir mer problemfylt. Vi vil da ha en positiv bestemmelse som begrenser nettopp disse artene. Dersom det senere viser seg at innslaget av f.eks. torsk blir for høyt, vil Fiskeridirektøren måtte vurdere dette alternativet på nytt.

For det tredje kan det innenfor en fastsatt prosentsats tillates at en viss del blir levert til oppmaling, mens den resterende del må leveres til konsum. Ved en slik ordning vil en i realiteten legalisere et visst konsumfiske med industritrål. Sett i relasjon til de problemer en har hatt med å få EF til å øke maskevidden i Nordsjøen og maskeviddereguleringer generelt, vil vi ikke gå inn på en slik løsning.

Som det fremgår av de ovennevnte vurderinger, vil Fiskeridirektøren foreslå at en regelen utformes i samsvar med første alternativ. Etter drøftelser med Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt er vi kommet frem til at det fastsettes en 20%-regel. Ved fiske med småmasket trål kan da bifangsten av torsk, hyse, hvitting og sei til

enhver tid ikke overstige 20% i vekt regnet av hele fangsten om bord. I likhet med gjeldende regelverk vil den lovlige innblanding av konsumfisk kunne leveres til oppmaling.

7.2. Dybdegrensener.

For å begrense sannsynligheten av å fange sei i dette fisket, kan det vurderes å innføre dybdebegrensninger. Det ville da bli forbudt å fiske med småmasket trål i områder med grunnere vann over en viss grense. Av tabell 3 fremgår det at hovedtyngden av seinnslaget ligger i områder under 95 favner. Imidlertid er mye av tilgjengeligheten av industrifisk også lokalisert til de samme dyp. Ved en dybdebegrensning vil et industrifiske utelukkes i områder også når innslaget av sei er minimalt. Videre medfører en slik reguleringsform så store kontrollmessige vanskeligheter at Fiskeridirektøren ikke vil gå inn på en slik regulering.

8. Kontroll og håndhevelse.

8.1. Fangstdagbøker.

Et utvalg oppnevnt av Fiskeridirektøren har gjennomgått reglene for føring av fangstdagbøker for norske fartøy. Det foreslås nå innføring av dagboksplikt for industritrålere. Formålet med dagbøkene er særlig Kystvaktens kontrollbehov og til en viss grad forskningsbehov.

Som nevnt innledningsvis er en rekke fartøy anmeldt for ulovlig fiske. En plikt til dagbokføring vil også bedre bevisgrunnlaget ved eventuelle fremtidige anmeldelser og påfølgende rettssaker. Videre vil ordningen kunne ha en preventiv effekt.

8.2. Overvåking - stenging av områder.

Som kjent er det i regi av Fiskeridirektøren iverksatt et omfattende program for overvåking av spesielt torsk- og hyseyngel i Barentshavet. Vi vil vise til den orientering som er gitt under sak 17 B, punkt 4.

Det kunne være hensiktsmessig å overføre en del av de erfaringer en har fra dette programmet for overvåking til fiskefeltene i Nordsjøen. Felt ville da kunne stenges avhengig av konsumfiskeinnblanding.

I inneværende år var problemet med seinnsblandingen spesielt merkbart fra slutten av januar til slutten av mars. Opplysninger fra Fiskeridirektoratet havforskningsinstitutt tyder på at det i 1986 vil bli problemer i store deler av året. Et overvåkningsprogram vil derfor bli meget omfattende og vil kreve store ressurser, både personellmessig og økonomisk.

Når vi ser seiproblemets begrensede dimensjoner sammenholdt med denne ressursinnsatsen, finner Fiskeridirektøren ikke å kunne tilrå at det etableres et overvåkningsprogram for Nordsjøen."

Rasmussen viste til forslaget til regulering gjengitt i

sakspapirene, og som går utpå en bifangstprosent på 20.

Han spurte om forskerne hadde noe å tilføye til det som framgikk i sakspapirene.

Lahn-Johannessen sa at problemet med bifangst i industritrålfiske ikke er noe nytt. Det er et enkelt faktum at enkelte rike årsklasser av sei fra de vandrer ut fra kysten vil være til stede på de tradisjonelle fiskefeltene for kolmule og øyepål.

Problemet en også tidligere har hatt er å sette rimelige bifangstbegrensninger for sei i industritrålfiske. Forslaget som framgår av sakspapirene går som nevnt inn for 20% innblanding i vekt, og da skal vektprosenten regnes av hele fangsten, inklusive konsumfisk. En kunne også tenke seg et annet alternativ, nemlig å regne bifangsten som en prosent av det kvantum som skal gå til oppmaling.

// Larsen sa at forslaget til regulering hadde vært vurdert. Det hadde fra fiskernes side vært ønskelig med et bedre forslag, men konklusjonen måtte bli at det framlagte forslaget var brukende. Det beste ville være å regne prosenten av fisken som gikk til oppmaling.

Ulltang sa at dersom en gikk inn for en slik regel ville den være vanskelig å kontrollere på sjøen, fordi en ikke ville ha klart grunnlaget en i så fall skulle kontrollere ut i fra. Han mente at forslaget som var framlagt i sakspapirene om en vektprosent av hele fangsten var det beste.

Rasmussen sa at en hadde vært inne på flere mulige måter å beregne bifangsten på, men av de grunner som Ulltang nettopp hadde nevnt og ut fra hensynet til håndhevingen hadde en kommet fram til det forslaget som er gjengitt i sakspapirene.

Leine sa at han ville støtte Fiskeridirektørens forslag om å fastsette en innblandingsprosent for all konsumfisk.

Gregussen sa at han ikke hadde innvendinger mot Fiskeridirektørens forslag, men han stilte spørsmål om det hadde vært mulig å fastsette en prosentsats for innblandet konsumfisk i industrifangsten og en annen prosentsats om tillatt innblanding av konsumfisk for levering til konsumanvendelse.

Lahn-Johannessen sa at det var vanlig at når en landet bifangst av konsumfiskarter fra fisket etter industrifisk, så ble anvendelsen avgjort av hvilke arter det dreide seg om, og avsettingsmulighetene for disse. Avsetningen ville også variere med mengde av fangst. Spørsmålet ble om en skulle fastsette en grense på 20% for total innblanding av konsumfisk, som også ville bli grensen for tillatt kvantum til oppmaling.

Rasmussen spurte om han oppfattet Reguleringsrådet rett, når det var enstemmighet om det framlagte forslaget.

Fladmark spurte om hvorfor en nå ville tillate en økning av inn-

blandet konsumfisk i industritrålfiske.

Rasmussen sa at det ikke var et forslag om økt innblanding, men tvert imot et forslag om reduksjon i tillatt innblandet sei i industritrålfiske. Hittil hadde regelen vært at det var tillatt med 10% innblanding av torsk, hyse og hvitting, mens det var tillatt innblandet opptil 50% av sei. Slik en hadde tolket reglene måtte en også tillate den lovlige innblanding av sei å gå til oppmaling.

Rasmussen spurte om det var innvendinger mot den foreslåtte dagboksplikten for industritrålere.

Larsen svarte at det ikke var innvendinger mot dette forslaget.

Rasmussen oppsummerte debatten med å si at der var enighet i Reguleringsrådet om det framlagte forslaget om en tillatt innblandingsprosent på 20. Han understreket at alternative kontrollformer med feltovervåkning, ville bety langt større økonomiske uttellingene og at dette var avgjørende når en ikke gikk inn for dette.

Tabell 1. Rekruttering av sei (mill. 1-gruppe) og beregnet bifangst i (1000 tonn) av 3-gruppe og eldre fisk til oppmaling.

Årsklasse	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980	1981	1982
Rekrutter	676	214	146	126	110	299	204	325	389	571
Bifangst	13.1	4.4	2.5	1.1	0.4	1.3	5.0	1.4	5.6	?

Tabell 2. Lengdefordeling av sei til oppmaling (%) i 1984 og i første halvår 1985.

Lengdegr.	34 <	35-39	40-44	45-49	50-54	55-59	> 60	Middelvekt
1984	2.2	10.6	38.8	33.1	11.9	1.6	1.7	0.90 kg
1985	0.5	33.9	40.8	18.9	4.9	0.6	0.4	0.66 kg

Tabell 3. Relasjon mellom fiskedyp og bifangst av sei fra industri trålfelt i Norskerenna i første halvår 1985

Lokalitet	Mnd.	Prøver	Fiskedyp i famner			Vektprosent av sei		
			Middel	Min.	Maks.	Middel	Min.	Maks.
0807	1	8	82.8	77	85	38.9	9.3	83.6
-	2	7	88.2	75	95	46.2	4.3	88.7
-	3	1 (1)	85.0			61.3		
-	4	3	91.7	90	95	40.2	34.1	46.8
-	5	11	97.9	85	115	18.0	0.0	57.5
-	6	7	105.3	85	120	3.2	0.0	21.5
4175-77	3	4 (1)	73.3	55	82	36.3	10.6	82.2
0813.14	1	1	120.0			3.5		
og 52	2	3	95.0 (2)			60.2	43.9	70.2
-	3	2	110.0 (2)			29.4	22.2	36.6
-	4	3	120.0	115	125	11.3	2.4	28.0
-	5	2	127.5	120	135	4.2	3.3	5.1
-	6	1	120.0			3.3		
2809.52	1	1	110.0			2.5		
og 53	2	1	125.0			2.9		
-	3	1	115.0			1.9		
-	4	4	130.0	110	150	0.8	0.0	2.6
-	5	8	136.3	110	165	1.0	0.0	2.0
-	6	2	132.5	120	145	2.4	1.7	3.1

(1) Fiskeridirektoratets forsøksfiske.

(2) Basert på en observasjon.

Tabell 4. Relasjon mellom bifangst av sei (vektprosent) og fiskedyp (famner).

Z/Dyp	<80	85-89	90-94	95-99	100-104	105-109	110-114	>115	Sum
>50	3	4		1					8
40-49		1	2						3
30-39	1	2	1	1			1		6
20-29		3		1	3			1	8
10-19		1	1						2
0-9		2	1	2		1	10	20	36
Sum	4	13	5	5	3	1	11	21	63

Norges Fiskarlag

Plasse

Olav Tryggvasons gt 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr. adr.: Landfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet,
Postboks 185,
5001 Bergen.

04.12.1985.
Jnr. 1613/85
Ark. 5.1.10.

TELEFAX

INDUSTRI TRÅLFISKE I NORDSJØEN. BESTEMMELSER OM BEGRENSNING AV BIFANGSTER M.V.

Ovennevnte sak ble behandlet av Landstyre i Norges Fiskarlag i møte den 4. desember 1985 og det ble fattet følgende vedtak i sak 107/85:

"Norges Fiskarlag viser til at industritrålerne har hatt betydelige innblandinger av sei i 1985.

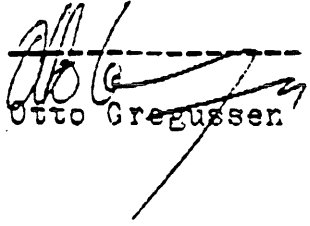
Dette er en beskatningsform som ikke kan aksepteres og Norges Fiskarlag vil derfor gå inn for at innblandingsprosenten for torsk, hyse og hvitting settes til 10 % og at innblandingsprosenten for sei settes til 15 %.

Felt hvor innblandingen i industritrålfangstene overstiger lovlig innblandingsprosent, må stenges for fiske med småmasket trål. Fartøy som får fangster med ulovlig innblanding må uten opphold melde fra om dette til Fiskeridirektøren."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

for

Arne Bremmervik

Otto Gregussen

SAK 21/85.

EVENTUELT.

ENDRING AV FISKESTOPPEN ETTER TORSK I DESEMBER.

Leine viste til at Landsstyret i Norges Fiskarlag hadde vedtatt å gå inn for en utsettelse av den tidligere fastsatte fiskestoppen i desember i 1985. Han leste opp forslaget fra Norges Fiskarlag som lyder:

"Norges Fiskarlag har i den senere tid mottatt en rekke henvendelser fra fylkeslag om opphevelse av desember-stoppen. Pga. av at fisket med passive redskaper utenom vintersesongen har utviklet seg bedre enn forventet, vil det bli et fiske utover den norske kvoten. Norges Fiskarlag vil imidlertid vise til at forskernes vurdering av totalbestanden av torsk er meget positiv med store rekrutterende årsklasser og en normalt hurtig vekst for den sterke 1982-årsklassen. En mener på denne bakgrunn at det i det minste bør være grunnlag for en avkorting av fiskestoppen. Norges Fiskarlag ber derfor om at iverksettelsen av fiskestoppen utsettes til 20. desember 1985, kl 1800."

Rasmussen spurte om hva en slik utsettelse ville bety i redusert reguleringseffekt i forhold til de tidligere beregninger.

Engesæter sa at en tidligere hadde satt opp fangsttall uke for uke, men at en måtte langt tilbake for å finne et år da fisket var fritt på den tiden. I 1982 hadde en brukt en prognose på 4.100 tonn i denne uken, mens fiske i 1981 viste en fangst på 3.500 tonn. Hans konklusjon var at en innkorting av stoppen som foreslått ville redusere reguleringseffekten i størrelsesorden 3,5 - 4 tusen tonn.

Rasmussen spurte om hvordan det norske totalfiske i 1985 ville komme ut i forhold til den disponible kvoten.

Gullestad svarte at en nå regnet med et totalt norsk fiske i 1985 på 230.000 tonn og dette ville innebære et overfiske på ca. 45.000 tonn.

Rasmussen sa at i en situasjon med et overfiske på nærmere 50.000 tonn så mente han det var meget vanskelig å gå inn for en innkorting av reguleringsordningen. Han mente det var nødvendig å vise vilje til å være konsekvent i disse spørsmålene. Han kunne ikke gå inn for å innkorte den tidligere vedtatte stoppen.

Wold sa han kunne forstå motviljen mot å endre den tidligere fastsatte stoppen, men han mente at flere grunner kunne tale for å innkorte stoppen. I seifisket hadde det vært en meget dårlig sesong og flere av disse fiskerne ville nå begynne på torskesesongen. En innkorting av stoppen ville være et viktig

bidrag til bedre økonomi for disse. Han mente at en innkorting av stoppen ville komme de til hjelp som trengte det mest.

Bjørklund sa at det var nødvendig å sette reguleringene inn i en større sammenheng. Han var enig i det prinsippet som Rasmussen tidligere hadde gitt uttrykk for. Han mente at den vedtatte stoppen betydde en reguleringseffekt som hadde vært med når en tidligere kom fram til et reguleringsopplegg for hele året. Han gikk imot å innkorte den vedtatte stoppen.

Rasmussen oppsummerte med å si at 4 av Reguleringsrådets medlemmer var imot å innkorte stoppen. (Rasmussen, Holm, Sætersdal og Bjørklund).

TRÅLFRI SONE PÅ STOREGGA.

Fladmark sa at han ville benytte anledningen til å ta opp et annet spørsmål. Nemlig den trålfrie sonen på Storegga.

Han mente sonen var uttrykk for et merkelig reguleringsopplegg og at det ikke kunne være noen biologiske grunner for å opprettholde sonen. Man har ikke lenger noe problem med utenlandske trålere, slik forholdene var da sonen ble opprettet. Brukskollisjoner mellom norske fartøyer er heller ikke noe problem. Sonen har karakter av et fristed for en gruppe småtrålere, men Fiskeridirektoratet har i den senere tid slått inn på en linje som også åpner for dispensasjon for større fartøyer ut fra driftsøkonomiske vurderinger. Dette er særlig betenkelig, og det svekker ytterligere den meget svake begrunnelse for opprettelsen.

De trålerne som har hatt anledning til å benytte sonen leverer i det alt vesentlige rund, småfallen fisk som det hverken markedsmessig eller ut fra ressurs hensyn er ønskelig å preferere.

Sonen bør oppheves snarest.

Rasmussen sa at det ikke for noen av de trålfrie sonene er biologiske grunner til opprettelsen. Disse sonene er opprettet for å unngå redskapskollisjoner og dette ligger også i navnet.

Wåge sa at spørsmålet som ble reist om endring eller oppheving av den trålfrie sonen på Storegga, var oversendt til Norges Fiskarlag. En hadde fått til svar at det var et internt utvalg i de lokale fiskarlag på Sunnmøre, Romsdal og Nordmøre i arbeid med spørsmålet, og at svaret fra Norges Fiskarlag ville avvente uttalelsen fra dette utvalget. En kunne derfor ennå ikke ta standpunkt til dette spørsmålet.